

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PURSUED

FATED MATES OF THE KALIXIAN WARRIORS

PRESLEY HALL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ELDE EDİLDİ

Kalixian Savaşçılarının Kader Arkadaşları #10

PRESLEY HALL

Telif Hakkı© 2021 Presley Hall tarafından

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik ya da gerçek olaylar tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İçindekiler

İletişimde Kalın

1. [Nadia](#)
2. [Zatir](#)
3. [Nadia](#)
4. [Zatir](#)
5. [Nadia](#)
6. [Zatir](#)
7. [Nadia](#)
8. [Zatir](#)
9. [Nadia](#)
10. [Zatir](#)
11. [Nadia](#)
12. [Zatir](#)
13. [Nadia](#)
14. [Nadia](#)
15. [Zatir](#)
16. [Nadia](#)
17. [Zatir](#)
18. [Nadia](#)
19. [Zatir](#)
20. [Nadia](#)
21. [Nadia](#)
22. [Zatir](#)
23. [Nadia](#)
24. [Zatir](#)
25. [Nadia](#)
26. [Zatir](#)
27. [Nadia](#)

28. [Nadia](#)

29. [Zatir](#)

30. [Nadia](#)

[Sonsöz](#)

[Presley Hall tarafından da](#)

İletişimde Kalın

En yeni ürünlerimden haberdar olmak için [haber kaydolun](#)bültenime !

Kalixian Savaşçılarının Kader Arkadaşları Serisi

[Sahiplenilmiş - Kitap 1](#)

[Calıntı - Kitap 2](#)

[Kurtarılmış - 3. Kitap](#)

[Bağlı - Kitap 4](#)

[Kırık - Kitap 5](#)

[Tüketilmiş - 6. Kitap](#)

[Hasarlı - Kitap 7](#)

[Ayartılmış - 8. Kitap](#)

[Tamed - 9. Kitap](#)

[Peşine Düşülenler - Kitap 10](#)

[Ele Geçirilmiş - 11. Kitap](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Arkadaşları Serisi

[Uzaylı Prensi - 1. Kitap](#)

[Uzaylı Kitap Kurtarıcısı - 2.](#)

[Uzaylı Serseri Canavarı](#)

[Savaşçısı - 4- 3. Kitap Uzaylı](#)

[Kitap Uzaylı Kitap Uzaylı](#)

[Asi - 7 Kitap. - 5. Kitap](#)

[Uzaylı . .Koruyucusu - 6](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

1
Nadia

KÜÇÜK bir el parmağını kavırıyor, şaşırtıcı bir güçle sıkıyor ve elin sahibi kollarımın arasında kıvranıyor.

Rose'a bakarak, "Çok tatlı bir bebek," diye mırıldandım.

Sarışın kadın bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Tordax ve ben ona sıırıslıklam aşığız. Birini eşimi sevdiğim kadar sevmenin mümkün olabileceğini düşünmezdim ama bu ufaklık ikimizi de parmağında oynatıyor."

O kıkırdıyor ve etrafımızda toplanan diğer kadınlar da gülüyor.

Bu sabah Kalix nüfusuna yeni katılan kızları Sana'ya merhaba demek için hep birlikte Rose ve Tordax'ın evine uğradık. Sana'yı en son ben kucağıma aldım, ancak açıkçası onu tutarken biraz gergindim. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum, özellikle de yarı uzaylı, yarı insan olanlar hakkında.

Ama Sana bana mutlu, güven dolu bir ifadeyle bakıyor, mavi gözleri kocaman. Daha önce gördüğüm hiçbir bebeğe benzemese de çok güzel. Cildinde gümüşü bir parlaklık var ve kafasında minik, yumru boynuzları var. Ama gözleri, burnu ve ağzı tıpkı annesininki gibi.

O, Kalixian ve insanın mükemmel bir karışımı.

Rose doğuma girdiğinde herkes çok heyecanlanmıştı. Sana bütün bir gezegenin umudu, Kalixian ırkının geçmişte kendilerine yapılan her şeye rağmen büyüyüp güçlü kalacağına kanıtı. Neredeyse tüm dişileri Orkun tarafından salınan bir virüs tarafından yok edildi ve kalanlar da çocuk doğurma yaşını geçti, bu yüzden bu sevimli küçük bebek bir zamanlar imkansız görünen bir geleceği temsil ediyor.

"Bebeklerle aran iyi," diye ekliyor Rose sırtarak, oturduğu kanepeye benzeyen kavisli koltuğun minderlerine yaslanarak.

Rose öne doğru oturup kızını kucağına almak için kollarını uzatırken ben kızarıyorum ve Sana'yı geri veriyorum. Bebekler hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim. Daha yirmi yaşındayım ve çocuk sahibi olma ihtimali bana her zaman çok

Kaçırılmadan, kurtarılmadan ve daha güvenli de olsa başka bir uzaylı gezegenine götürülmeden önce bile.

Şimdi, bu kavram hem inanılmaz derecede uzak hem de garip bir şekilde yakın görünüyor. Anne olmayı hayal bile edemiyorum, ancak buradaki savaşçılardan birinin Irisa'sı olarak seçilseydim, yolda bir bebeğim olmasının uzun sürmeyeceğini hayal ediyorum.

Bu düşünce yüzümün daha da kızarmasına neden oluyor ve kimse görmesin diye başımı eğiyorum. Neyse ki herkes Rose'un etrafında toplanmış, bebeği sevmekle ve kendi aralarında mutlu bir şekilde konuşmakla meşgul. Rose'un yanında oturan Harper, bebeğini doğurmaya ne kadar hazır olduğunu söylüyor ve elini şimdi kocaman olan yumrusunun üzerine koyuyor. Her gün Jocia'da dolaşırken gördüğüm güçlü, erkeksi savaşçılardan biriyle çiftleşme düşüncesi karşısında duyduğum utancı kimse fark etmiyor.

Ancak kendi düşüncelerim karşısındaki şaşkınlığımı bile bunun gerçekleştirebileceğini ummaktan beni alıkoyamıyor, sadece birazcık.

Çiftleşen savaşçıların, kaderin onlar için seçtiği kadınlara nasıl davrandıklarını görüyorum. Onlara adeta nasıl taptıklarını, onları koşulsuzca ve tamamen nasıl sevdiklerini. Benim için böyle hisseden birine sahip olmak güzel olurdu.

Yine de bunu düşünmek garip geliyor. Bazen burada, yabancı bir gezegende, yine Dünya'dan gelen ve Kalixian savaşçıları tarafından kaçırılıp kurtarılan ve buraya getirilen birkaç düzine kadınla birlikte olduğuma hala inanamıyorum. Sadece bu da değil, bir sonraki nesil çoktan burada ve daha fazlası da yolda. Harper'ın doğum tarihi her an gelebilir, Autumn ve Emma da çok geride kalmayacaklar.

Ama bazen her şey ne kadar inanılmaz gelse de, en azından hepimiz burada güvendeyiz, ki bu da Orkun tutsaklarımızla kalsaydık umabileceğimizden çok daha fazlası. O dehşet verici zaman artık dikiz aynasında yeterince geride kalmış gibi geliyor, eskiden hissettiğim yoğun dehşet olmadan düşünebiliyorum ama yine de hatırladıkça ürperiyorum.

Orkunlara gelin olarak bırakılmış olsaydık, muhtemelen *hepimiz* şimdiye kadar hamile kalmış, korkunç bir üreme törenine zorlanmış ve savaş lordları için damızlık ve zevk kölesi olarak tutulmuş olurduk.

Harper, "Sanırım Malav bir erkek çocuk istiyor," diyerek beni düşüncelerimden koparıyor. Küçük kızın ayak parmaklarını oynatırken ela gözleri mutlulukla parlıyor. "Ama ben Sana gibi bir kız istiyorum. Yani, tabii ki bir kızım olursa mutlu olacağım.

Her neyse, sağlıklı olduğu sürece," diye ekliyor gülerek. "Ama bir kızım olsa çok güzel olurdu."

"Eminim başlangıçta bir erkek çocuk sahibi olursan, Malav seni kısa sürede hamile bırakır," diyor Jade kuru bir ifadeyle ve hemen kızaran Harper'a sırtıtıyor.

Yine de hepimiz bunun doğru olduğunu biliyoruz. Savaşçıların hiçbiri ellerini kadınlarından uzak tutamaz. Hepimiz ilk çiftleşme şehvetiyle ilgili hikayeleri duymuşuzdur; Kalixianlar ve Irisaları sürekli tahrik ve birbirlerine karşı çaresizlik içinde odalarından çıkamaz ya da yemek yiyemezler. Ancak sonunda idare edilebilir bir seviyeye inse de, birbirlerine duydukları sevgi ya da arzusunun gerçekten yok olduğuna dair bir işaret yoktur.

Aylar sonra bile Tordax'ın gözleri Rose'a baktığında hâlâ parlıyor ve onları ne zaman birlikte görsem hep ona dokunuyor; eli Rose'un içinde, belinde ya da koruyucu bir şekilde onu kendine yakın tutuyor. Aynı şey Malav, Sorsir, Brele ve diğer erkekler için de geçerli. Bir zamanlar kimseyle yatmayacağına yemin eden Alfa Gücü'nün kötü şöhretli keşişi Tycran bile Lucy'ye dokunmadan duramıyor. Hâlâ diğerlerine göre biraz daha ölçülü ama dokunmasalar bile güzel sarışın kadına bakışları çeliği eritebilir.

İçten içe, bu tür bir sevgi ve bağlılığın özlemini çekmekten kendimi alamıyorum. Artık Kalix'e yerleşmek için zamanımız olduğuna, kaçırılma korkusu ve Wauru'da mahsur kaldığımız zamanın endişesi geçtiğine göre, geleceğimi düşünebilirim. Ve burada kendimi yeniden keşfetmek, eski benliğimi geride bırakmak ve yeni, taze bir hayata başlamak için bir şans istiyorum. Beni Irida'sı olarak isteyen yakışıklı bir savaşçıyı bile içerebilecek bir hayat.

Sorun şu ki, kız kardeşim Brielle çok korumacı, bunu gerçekleştirecek boşluğa sahip olup olamayacağımı bilmiyorum. Biri beni istese bile, sırf benim için çok endişelendiği için Brielle'in onlara siktirip gitmelerini söyleyeceğini sanmıyorum. Aramızdaki bağın ne kadar gerçek olduğunu ve savaşçıların Irida'larını ne kadar sevdiğini o da benim gibi gördü. Ama hâlâ şüpheli görünüyor.

Diğer kadınlar için değil tabii ki. Sadece bana gelince. Onun küçük kız kardeşi.

Sanki düşüncelerim tarafından işaret edilmiş gibi, Brielle'in karşımda konuştuğunu duyuyorum. "Muhtemelen kapsülümüze geri dönmeliyiz," diyor ellerini uçuşan eteğinin üzerinde gezdirerek. "Öğle yemeği için acıkmaya başlıyorum."

Başımı sallayıp kalkmaya başlıyorum, tartışmaktan daha iyisini biliyorum. Brielle her zaman iyi niyetlidir ama bir şeye karar verdiğinde onu ikna etmek çok zordur.

başka türlü. Zaten tüm bunlar yüzünden biraz bunalmış hissediyorum. Etrafımda şu anda mutlu ve güvenli olan bu kadar çok kadın varken eşler, çocuklar ve geleceğimin ne kadar belirsiz olduğunu düşünmemek zor.

"Hepimiz gitmeliyiz," diyor Lucy. "Seni yıpratmak istemeyiz dışarı."

"Ziyarete geldiğiniz için teşekkür ederim." Rose bize bakıyor, mavi gözleri Sıcak. O da ayağa kalkmaya başlıyor ama Jade ve Autumn başlarını sallayarak oturmasını işaret ediyorlar.

"Sakın kalkma!"

Diğerleriyle birlikte koro halinde konuşurlar ve Harper yavaşça ayağa kalkmaya başlarken Rose gülerek yerine oturur.

"Bu arada," diyor Cora yumuşak sesiyle, hepimiz dışarı çıkmaya başladığımızda duraksıyor. "Bazılarımız yarın erkeklerin antrenmanını izlemeye gidecek. Brielle, Nadia, siz de gelmelisiniz! İkinizi de orada hiç görmedik. İzlemek gerçekten ilginç olacak. Kim bilir kimlerle tanışırsınız."

İkimize de göz kırpmıyor. Ben yine kızarıyorum ama Brielle şaşırmıyor, ben canlanıp cesaretle ona baksam bile. Ben de gitmek istiyorum. Savaşçıların nasıl dövüştüğünü merak ediyorum ve kaslı, terli erkeklerin antrenmanını izleyerek geçirilecek birkaç saat bana hiç de fena gelmiyor.

"Uh... bakarız," diyor Brielle belli belirsiz, beni kapıdan dışarı iterek. Bu konuda başka bir şey söylemiyor, açıkça davetten kaçıyor ve kalbim biraz kırılıyor. Kız kardeşim her şeyin dışında kalmaktan memnun görünüyor, Kalixianların nezaketini ya da bizi dahil etme isteklerini reddetmiyor, ama kendini birçok kadının yaptığı gibi içine atmıyor. Ne kadar uzun süredir burada olmamıza rağmen, Nierra'daki köle müzayedesinden yeni kurtarılan kadınların çoğunun sahip olduğu çekingenliğe hâlâ sahip.

Eve yürürken bile aşırı korumacı tavrı çok açık. Sanki bilinçsizce beni korumaya çalışıyormuş gibi her zaman biraz önümden yürür ve ikimizden de neredeyse bir karış daha uzun olan bir Kalixian savaşçısı nereye gittiğine pek dikkat etmeden caddeden aşağı indiğinde, Brielle dirseğimi nazikçe kavrayarak sanki onu görmüyormuşum gibi beni yoldan çeker.

Onu üzmemek istemediğim için bıkkın bir iç çekişi bastırıyorum. Sadece yardım etmeye çalıştığımı biliyorum. Her zaman *yardım etmeye çalışır*. Ama şimdi her zamankinden daha fazla, yardım edemiyorum ama bundan rahatsız oluyorum.

"Belki de yarın arenaya gitmeliyiz," diye öneriyorum tereddütle, hızımı biraz artırarak. "Kulağa eğlenceli geliyor. Erkeklerin antrenmanını görmek isterim. Ben de diğer kadınları daha yakından tanımak istiyorum. Eğer bir şeyler yapmak için gelen davetleri geri çevirmeye devam edersek, hiçbir zaman gerçekten arkadaş olamayız."

Bugün Rose'la çay içmek ve bebeği görmek için yapılan gezi, Brielle'in haftalardır ilk kez bir daveti kabul ediydi. Bundan önce en son kabul ettiği şey, her zaman olduğu gibi sadece kadınların olduğu bir öğle yemeğiydi. Savaşçılar etrafta olacaksa - festivaller veya saray etkinlikleri gibi şeyler de dahil olmak üzere - kabul etmekte çok tereddüt ediyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyor Brielle. Bu cevabı bekliyordum ama kalbim yine de daha da dibe batıyor. "Güvenilir olduklarını biliyorum," diye ekliyor ben bir şey söyleyemeden. "En azından şu ana kadar söyleyebildiğim kadarıyla. Ama onları dövüşürken görmeye gitmek? Bilemiyorum. Bence bu senin için fazla şiddet içeriyor, Nadia. Kötü anılarını canlandırabilir. Bunu sana Wauru'da, gladyatör ringlerinde dövüşmelerini görmek istediğinde söylemiştim. Bu iyi bir fikir değil."

Bir şey söylemiyorum ama yüzümü ifadesiz tutarak içten içe yüzümü buruşturuyorum. Brielle ile kavga etmek istemiyorum. Sadece iyi bir kardeş olmaya çalıştığını biliyorum ve ayrıca onunla tartışmak genellikle anlamsızdır. Dünya'dayken stajyer avukattı ve babamız ölmeden ve benim velayetimi almadan önce hukuk fakültesine gitmeyi düşünüyordu. Bu konuda da iyi olabilirdi. Bir noktaya nasıl değineceğini biliyor ve haklı olduğunu düşündüğünde bir buldog gibi asılıyor.

Korumacılığı her zaman bu kadar yoğun değildi. Ama eski sevgilimle kötü bir kavgadan sonra beni yanaklarımdan ve kollarımdan kanlar akarken bulunduğu o korkunç geceden sonra... ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Brielle hiçbir zaman yüzüme karşı *sana söylemiştim demedi* ya da olanlardan benim kötü kararımı sorumlu tutmadı ama onun da böyle hissettiğini düşünmeden edemiyorum. Modellik yapmamdan nefret eder, fotoğrafçıların benden faydalanmasından sürekli endişe ederdi. Balenin bende yeme bozukluğu yaratacağından, vücuduma zarar vereceğinden ve sektördeki erkeklerin bana kötü davranacağından endişeleniyordu.

Yapmak istediğim her şey için endişelenirdi.

Ve ben yine de o şeylerden bazılarını yaptığım için, onun aşırı korumacılığının aynı hataları tekrar yapma fırsatım olmadığından emin olma yolu olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Bazen beni her zaman istismara uğramış küçük kız kardeşi, ona dünyaları vaat eden bir adama güvenecek kadar aptal olan kız olarak görecekmış gibi geliyor. Ve bu algıya biraz içerlemeden edemiyorum. Kaçırılan diğer kadınların hepsi bu garip yeni gezegende kendilerini yeniden keşfetme, hayatlarındaki kötü olan her şeyi Dünya'da geride bırakma ve daha önce kim olduklarını bilmeyen insanlarla yeni bir başlangıç yapma şansına sahip oldular.

Ama ben hala geçmişte takılıp kaldım.

Boş ver, aniden karar verdim. Yarın gidip savaşçıları izlemek istiyorum. Ve en azından Brielle'i haklı olduğuma ikna etmeye çalışacağım, bir değişiklik olsun diye.

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama daha bir şey söyleyemeden atmosfere giren bir geminin sesi söyleyebileceğim her şeyi bastırıyor. Tepemde uçarken, yukarı doğru bakıyorum ve normal Kalixian gemilerinden çok farklı göründüğünü görünce irkiliyorum. Bir an için midem endişeyle sıkıştı.

Yine saldırıya mı uğruyoruz?

Orkun istilası sırasında çıkan savaş hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Erkekler gemileriyle savaşmaya giderken hepimiz tapınakta saklandık ama yine de birkaç Orkun bizi buldu. Emma'nın ve İhtiyarların cesareti olmasaydı, o gün hayatlarımız sona erebilirdi.

Ama etrafımdaki hiç kimse bu yeni gemiden korkmuş görünmüyor. Bunun yerine, caddedeki Kalixianlar durmuş, kendi aralarında heyecanla konuşuyor ve gemi şehrin üzerinde daireler çizerek yukarı doğru işaret ediyorlar. Gökyüzünde spiral çizerek aşağıya ve tekrar yukarıya doğru süzülüyor.

Gemiye her kim uçuruyorsa... gösteriş mi yapıyor?

Bu bariz gösterişe biraz gülmekten kendimi alamıyorum. Pilot her kimse, belli ki giriş yapmaktan hoşlanıyor.

Garip görünümlü gemi yanaşma bölümüne doğru ilerlerken ufukta kayboluyor, ancak etrafımızdaki sohbet uğultusu devam ediyor, herkes gittiği yöne bakıyor. Merak etmekten kendimi alamıyorum. Savaşçıların heyecanı bulaşıcı ve başımı biraz eğerek duyduğum konuşma parçalarından ufak tefek bilgiler edinmeye çalışıyorum.

Herkesin kaybolduğunu düşündüğü Zatir adında bir Kalixian görünüşe göre hayatta.

Ve gemi onun. Geri döndü.

Yanaşma bölümüne doğru uçarken, geldiğimi bildirmek için gemideki telsizleri etkinleştiriyorum.

Elimde olmadan şehrin üzerinde bir tur attım ve Jocia'ya uzun zamandır ilk kez gerçek anlamda baktım. Eve gelmeyeli yıllar olmuş gibi geliyor, öyle de oldu. Aslında yıllar oldu. Buradaki herkesin beni uzun zaman önce ölü sanmış olması gerektiğini biliyorum.

"Ben Zatir, iniş izni istiyorum," diyorum telsizden.

Diğer uçtaki Kalixian nihayet konuşmadan önce bir anlık şaşkın bir sessizlik oluyor, sesi ne kadar şok olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

"Gemi kodunuzu doğrulayabilir miyim?" diye soruyor.

Kendimi tanıttığım kişi olduğumu doğrulamaları gerekeceğini bilerek ona söylüyorum. şu anda benim ve filom hakkında bildikleri tek şey, birkaç yıl önce bir görev sırasında Orkun gemileri tarafından saldırıya uğradığımız ve aşırı güçlendiğimiz. Saldırıda herkesin yok olduğu, gemilerin havaya uçtuğu ve tüm savaşçıların kaybolduğu haberini almış olmalılar. Ve onlara aksini söylemek için onlarla iletişime geçemedim.

Bir an sonra iletişim ünitesi çatırdıyor ve hattan tanıdık bir sesin geldiğini duyuyorum.

"Ben Komutan Tordax," diyor ses keskin bir şekilde. "Kodunuz kontrol edildi, ama tekrar doğrulamak istiyorum. Eve dönen Alfa Gücü savaşçısı Zatir olduğunuzu mu iddia ediyorsunuz? Görevinizdeki herkesin Orkun güçleri tarafından öldürüldüğüne dair istihbarat aldık."

Kalbime bir acı saplanıyor. Bunu yüksek sesle, dobra dobra ve gerçekmiş gibi, sanki eski bir tarihmiş gibi duymak zor. Onlar için, şimdi ve o zaman arasındaki pek çok savaşla birlikte, sanırım öyle. Ama bana hala dünmüş gibi geliyor. Ama duygularımı bastırıyorum, cevap verirken sesimi soğuk ve rahat tutuyorum.

"O saldırıda *neredeyse* herkes öldü Komutan," diyorum elimden geldiğince hafifçe. "Ama tanrıların lütfuyla ben hayatta kaldım."

"Üç yıl oldu, Zatir. Ne oldu da bu kadar uzun süredir yoksun?" Tordax'ın sesi artık şüpheci değil, sadece endişeli geliyor. Sanırım bunu anlayabiliyorum. Kimse ordusunun bir üyesinin yıllarca kayıp olmasını istemez.

"O zamandan beri geri dönmeye çalışıyorum Komutan," diyorum ona, kaptan koltuğunda arkama yaslanarak. "Ama yol boyunca, Orkun'a karşı çıkmak ve bu galakside yaratmaya çalıştıkları *deshing* imparatorluğuna zarar vermek için fırsatlar bulmaya devam ettim. Ve bunu geri çeviremezdim, değil mi? Eve dönüş yolum boyunca müttefiklerini sabote ettim ve ikmal hatları boyunca çatıştım. Üç yılımı aldı ama hatırı sayılır bir hasar verdim. Ve sonunda onları tamamen sakat bıraktığına göre, artık eve dönme zamanının geldiğini düşündüm."

Son kısmı söylerken neşeli bir ton tutturuyorum, Tordax'ın şaka yaptığını bilmesini istiyorum, en azından *sonunda* ana Orkun üssünü ele geçirdikleri konusunda. Bunu öğrendiğimde kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettar oldum. Kalix'i çok özledim.

"O halde, evine hoş geldin Zatir." Tordax'ın derin sesinde bir parça mizah var ama rahatladığını da duyabiliyorum. Yanaşma bölümüne nereden ineceğimi tarif ettikten sonra, iner inmez saraya gelmemi söyleyerek sözlerini bitiriyor. "Kral Khrelan seni görmek isteyecektir," diye beni bilgilendiriyor.

Tordax kapatırken merakla iletişim ünitesine bakıyorum.

Kral Khrelan mı?

Ben ayrıldığımda, Khrelan hâlâ bir prensti, çünkü çiftleşmemiştii ve kadınlarımızın Orkun'un ellerinde ölmesiyle, hep öyle kalması bekleniyordu.

"Ne değişti acaba?" Gemiye aşağı indirip Tordax'ın beni yönlendirdiği alana yerleştirirken kendi kendime mırıldanıyorum.

Yanaşma iskelesine adımımı attığımda çenemi yukarı kaldırıp üç yıldan uzun bir süredir ilk kez Kalix'in temiz havasını içime çekiyorum ve sonra gözlerimi açtığımda Kalixli liman işçilerinden ikisinin gemime baktığını görüyorum, şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyor.

Ah. Tabii ki.

Gemimin neye benzediğini biliyorum. Yıllar içinde onu büyük ölçüde kendi başıma onardım, daha hızlı ve çevik hale getirmek için değişiklikler yaptım, çatışmalara daha hızlı girip çıkmasını sağladım. Artık bir Kalixian savaş gemisinden çok bir korsan gemisine benziyor, eski ve yamalı,

Bazı yerler diğerlerinden daha kötü durumda. Ama ona çok bağılım ve iki adama elimden geldiğince sert bir şekilde bakıyorum.

"Ona öyle bakma. Duygularını inciteceksin." İkisine de birer jeton veriyorum. "Ve başka kimsenin de incitmediğinden emin olun."

Adımlarımı atarken bakışlarını üzerimde hissediyorum ve iç çekiyorum. Hiçbir zaman ilgiye aldırış eden biri olmadım, ama öldüğü varsayılan ve şimdi geri dönen kayıp bir Kalixian olarak, istediğimden daha fazlasını alacağımı umuyorum. Bu bana şu anda benimle birlikte kendi gemilerinden iniyor olması gereken pek çok savaşçıyı hatırlatıyor.

Ama burada değiller. Ve asla da olmayacaklar.

Neden Orkun saldırısından kurtulan tek kişi olduğumdan emin değilim. Diğerleri ölürken tanrılar neden benim yaşamama izin verdi. Ama son birkaç yıldır hayatımı buna değer kılmaya çalıştım.

Saraya vardığımda hemen taht odasına götürülüyorum. Tordax benimle konuştuktan kısa bir süre sonra Khrelan'la iletişime geçmiş olmalı ve kral açıkça talimatlar bırakmış, çünkü kapıda beni bekleyen iki muhafız var ve beni hızla büyük salona yönlendiriyorlar. Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu ama şehirde geçtiğim diğer her şey gibi buranın da tanıdıklığı içimi ısıtıyor.

Evde olmak güzel.

Kapılar açılıyor ve taht odasına giriyorum. Altın işlemeli uzun, karanlık halıda yürürken, Khrelan'ın yanında biraz daha kısa bir tahtta oturan birini görünce şaşırıyorum. Yaklaşıp yanında oturan kadının bir Terran kadını olduğunu fark ettiğimde şaşkınlığım katlanıyor. Dizlerimin üzerine çöküp saygı duruşunda bulunurken bile aklımda sorular uçuşuyor.

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalı, çünkü Khrelan bunu hemen fark ediyor.

"Evine hoş geldin Zatır," diyor. "Bunca yıldır neler yaptığını duymak isterim. Ama önce kraliçem Emma'yı tanıtmak istiyorum."

"Kraliçe Emma." Sesimin hissettiğim kadar ürkmüş çıkmamasını umarak başımı saygıyla eğiyorum.

"Orkun tarafından haraç gelini olarak kaçırılan bir grup Terranlı kadın yaklaşık bir yıl önce kurtarıldı," diyor Khrelan. "Şaşırtıcı bir şekilde, kurtarıldıkları gemiden başlayarak savaşçılarımız ve bu kadınlar arasında eş bağları oluşmaya başladı. İlki bir Terran kadını ile

Rose ve Komutan Tordax. Onlar döndükten sonra, benim kendi eş bağılılığım ortaya çıktı ve sonunda bana kraliçem verildi."

Bunun halkımız için ne anlama gelebileceğini anlamam sadece bir an alıyor ve içimden bir mutluluk heyecanı geçiyor. Bu tür bir umut telaşını hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve bundan memnunum. Kalix'ten ayrıldığımda, türümüzün yok olmaya mahkum olduğu, tüm dişilerimizin Orkun'un üzerimize saldırdığı virüs tarafından öldürüldüğü anlaşıyordu. Şimdi ise bu kadınlar ve onlarla kurduğumuz eş bağları sayesinde geleceğimiz için yeni bir umut doğmuş gibi görünüyor.

"Bu Terran kadınlarının geri kalanını görmedim." İkisine de gülümsedim, sonra başımı kraliçeye doğru eğdim. "Ama içlerinde en güzelinin size bahşedilmiş olduğundan eminim."

Emma sözlerim karşısında biraz kızarıyor ve Khrelan ona bakarak elini tutuyor. Ona bakışlarından, onun gerçekten eşi olduğu anlaşıyor. Çocukken babamın da anneme aynı hayranlıkla baktığını hatırlıyorum.

"Kesinlikle," diyor Khrelan, bakışlarını bana çevirerek. "Ve eğer tanrılar seni kayırırsa, belki de sana kendi eşin nasip olur."

"Belki de." Kayıtsızca başımı sallıyorum. Dürüst olmak gerekirse, aklımdan geçen en uzak şey bu. Sadece tekrar Kalix'e döndüğüm için minnettarım. "Tanrılar şimdiye kadar bana iyilik yaptı kralım. Evde olmak güzel. Orkun'un tam ve mutlak bir yenilgiye her zamankinden daha yakın olduğunu duymak da güzel."

"Eminim bunun nasıl gerçekleştiğine dair hikâyeyi birçok kez dinleyeceksiniz," diyor gülerek. "Bundan Tycran ve Terran kadınları arasından kendi eşi sorumluydu."

Sertçe başımı kaldırıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Tycran?"

Onu hepimizin en korkunç derecede sıkıcısı olarak hatırlıyorum, hiçbir bedensel zevkten zevk almamaya yemin etmişti - kadınlar, iyi yemekler, sert içkiler ve varlığını uzaktan katlanılabilir kılabilen diğer her şey dahil. Tycran'ın çiftleşmesi fikri yıllardır duyduğum en saçma şey. Ama Khrelan tamamen ciddi.

"Kesinlikle." Mavi gözlerinde bir mizah parıltısı dans ediyor ve yüksek sesle söyleyemeyecek kadar kibar ve terbiyeli olmasına rağmen onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirim. Her zaman diplomat olan prensimiz, şimdi de kralımız. "Ama bana son yıllarda neler yaptığından biraz daha bahset Zatir," diye devam ediyor. "Eve dönmen neden bu kadar uzun sürdü?"

"Filomun geri kalanı gittiğinden, bir an önce size dönmek niyetindeydim kralım," diyorum ona, başımı tekrar saygıyla eğerek. "Ancak yol boyunca, bana Orkun'a yeni bir yolla, sadece yalnız bir savaşçının başarmayı umabileceği bir yolla saldırma şansı sunan istihbarat sağlamaya istekli başkalarıyla tanıştım. Yüksek değerli hedefleri vurma, malzeme taşıyan gemileri yok etme ve silah üretimlerini yavaşlatma olasılığını gördüm. Kolayca girip çıkabildim, yapabildiğim yerlerde ikmal yollarına saldırdım ve onlara hatırı sayılır bir hasar verdim." Duraksıyorum. "Bunu yapmak için resmi bir emir almadığımı biliyorum. Ama bir fırsat gördüm ve değerlendirdim. Adamlarımın kaybının boşa gitmediğinden emin olmak istedim."

Yaptığım şey için Khrelan'dan bir kınama gelecek mi diye merak ederek susuyorum ve bekliyorum. Ama onun yerine memnun görünüyor.

"Geri dönmen çok güzel," diyor sıcak bir şekilde. "Kraliçe ve ben sizi evinizde ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. Orkun'a karşı savaşta iyi iş çıkardın." Duraklıyor, bana bakarken yüzünde nadir görülen bir gülümseme belirliyor. "Yarın gece, dönüşünüzü kutlamak için onurunuza bir ziyafet düzenleyeceğiz."

PIROUETTE, pirouette, pointe, pirouette, arabesque, jete, jete-

Hiçbir zaman Lucy'nin direk dersleri için kurduğu küçük stüdyoda bale yaptığım zamanki kadar mutlu olmuyorum.

Kalix'te mayo, tütü ve hatta pointe ayakkabısı gibi şeyler yok ama ben bir çift geniş paçalı bol keten pantolonu diz üstü culottes'a dönüştürüp göğüslerimi saran ve belimden bağlanan bir üstle eşleştirerek dans ettim. Pointe ayakkabıları için bir çift deri babet buldum ve Lucy'nin bulmama yardım ettiği malzemelerle güçlendirdim. Sonunda onları çalışır hale getirmeyi başarana kadar üç çift mahvolmuş ayakkabı ve saatlerce hüsrana ve gözyaşı gerekti ve onlarla pointe üzerinde uzun süre kalamıyorum. Ama en azından bir zamanlar üstün olmayı umduğum dünyayla biraz bağlantı hissetmemi sağlamaya yetiyor.

Başka bir diziyi bitirdiğimde kapı açılıyor, egzersizleri yaparken yüksek sesle *Kuşu Gölü'nü* mırıldanıyorum.

"Bana aldırmayın," diye sesleniyor Lucy küçük odaya girerken. "Sadece bir şey unuttum, hepsi bu."

Duraklıyorum, düz ayak aşağı inerken ona gülümsüyorum. Belli bir hayranlıkla bana bakıyor.

"Her zaman bale yapmak istemişimdir," diyor uzun sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. "Ama hiçbir zaman buna uygun bir vücut tipim olmadı." Yüzünü buruşturarak gülüyor. "Göğüsler engel oluyor, biliyor musun? Direkt dansına *çok* daha uygunum. Ama balenin zarafetini her zaman sevmişimdir."

"Direk dansı kendine has bir şekilde etkileyici," diyorum ona, soğumaya ve esnemeye başlamak için yere çökerken. "Tüm bunları yapmak için gerçek bir üst vücut gücüne ihtiyacınız var. O kızların yaptığı bazı hareketler-"

"Yine de odanın öbür ucuna zıplayıp ayak parmaklarımdan üzerine düşmem!" Lucy gülerek haykırıyor. "Biliyor musun," diye ekliyor, "direk derslerimden birine gelmelisin. Eminim çok seversin ve senin de orada olman çok eğlenceli olur. Birkaç bale hareketini de derse dahil etmeyi deneyebiliriz."

Öğrendiğin bazı şeyleri diğer kızlara da gösterirsin. Hepimizin buna bayılacağını biliyorum."

Hemen kızarıyorum, bakışlarımı kaçırıyorum. Davet karşısında kalbim biraz hızlı atıyor; direk dansı yapma ya da birine bale adımlarını öğretmeye çalışma düşüncesi beni gerse de bu fikir hoşuma gidiyor. Denemem gereken bir şey, büyüme ve değişim için bir fırsat gibi geliyor. Ama her zaman olduğu gibi...

"Kız kardeşim muhtemelen bunu pek onaylamazdı," diye mırıldanıyorum, ağzımdan çıkan kelimelerden nefret ediyorum. Kendimi çocuk gibi hissetmeme neden oluyor. Ama Brielle'i de üzmem istemiyorum. Benimle ilgilenmek için çok çaballıyor ve her zaman da öyle yaptı. Nankör görünmek istemiyorum. "Yine de teşekkürler."

Lucy bana bilmiş bir bakış atıyor ve ben söylememe gerek kalmadan neler olup bittiğini az da olsa anladığını söyleyebiliyorum.

"Seni bir şey yapman için zorlamıyorum," diyor nazikçe. "Ama kendi başına bir kadın olabileceğini aklından çıkarma Nadia. Her zaman kız kardeşinin söylediklerini dinlemek zorunda değilsin. Kendin için seçim yapabilirsin."

İçten içe onun sözlerinin doğru olduğunu biliyorum. Elbette kendim için seçim yapabilirim. Yirmi yaşındayım, bir yetişkinim. Ama Brielle'in sadece beni kolladığını da biliyorum. Ve bazen onun önerdiği şeyi yapmanın daha akıllıca olup olmadığını merak ediyorum. Belki de o gerçekten daha iyisini biliyordur. Kevin'la olanlardan sonra kendi yargılarıma güvenmek zor.

Ama bunların hiçbirini Lucy'ye söylemiyorum. Bu hayat dolu sarışın kadından hoşlanıyorum ve iyi anlaşıyoruz ama onu *o kadar* iyi tanımıyorum. Ben ve kız kardeşim hakkında her şeyi bilmeyen birine bunu açıklamak çok karmaşık ve ben de tüm geçmişimi anlatmaya hazır değilim. Duymak isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorum.

"Yarın gece sarayda Zatir'in dönüşünü kutlamak için bir ziyafet var," diye devam ediyor Lucy, sanki rahatsızlığımı hissetmiş gibi yeni bir konuya geçiyor. "Tycran bana ondan biraz bahsetti. Sanırım adamları savaşta öldürüldükten sonra bir tür yalnız kurt, uzay korsanı gibi bir savaşçı olmuş ve son üç yıl boyunca Orkun'un müttefiklerine karşı tek başına savaşarak ticaret yollarına zarar vermiş."

Kaşlarım havaya kalkıyor, çenem biraz açılıyor. "Gerçekten mi? Vay canına."

"Evet." Sırıtırken gözleri heyecanla parlıyor. "Oldukça inanılmaz, değil mi? Her neyse, sen ve Brielle kutlamaya uğramalısınız! Eğlenceli olacak. Herkes orada olacak ve sadece yemekler bile saraydaki bir etkinliğe katılmak için yeterli bir sebep. *İnanılmaz bir şey*. Gelecek misiniz?"

"Um... belki. Brielle gitmek ister mi bir bakarım," diye söz veriyorum ve ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Ama içimde kız kardeşimin ne yapacağını bildiğime dair bir his var. Söyle.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Brielle kapsülümüzdeki küçük mutfakta tezgâha yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş başını sallıyor.

Onun tahmin edilebilir tepkisi karşısında içimde oluşan hayal kırıklığıyla yüksek sesle iç çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

O sadece seninle ilgilenmeye çalışıyor. Sadece sana bakmaya çalışıyor, diye tekrarlıyorum içimden.

"Neden olmasın?" Sorduğum için kendime biraz şaşırarak meydan okuyorum. Ama Lucy'nin ne dediğini hatırlıyorum, istediğimi yapabileceğimi. Her zaman Brielle'i dinlemek zorunda olmadığımı. Küçük evimizde sorun yaratmak istemiyorum, bu yüzden tabiri caizse baloya kaçmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Belki onu ikna edebilirim.

Kız kardeşim burnunu kıvırıyor. Benzer özelliklere sahibiz, ancak o sarışın ve bronz tenliyken ben koyu renk saçlı ve soluk tenliyim. Ama mavi gözlerimiz neredeyse aynı tonda. "Herkes orada olacak," diyor. "Gürültülü olacak. Bunaltıcı. Muhtemelen çok fazla içki-"

"*Sarayda*, Brielle. Kral ve kraliçenin de orada olacağını düşünürsek herkesin oldukça saygılı olacağını düşünüyorum. Eminim çok uysal olacaktır."

"Nereden biliyorsun? Bu ziyafetlerden birine hiç katılmadın."

"*Olmayacağını* nereden biliyorsun?" Ben de aynı hızla kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sen de bilmiyorsun!"

Brielle duraksıyor, beni düşünüyor. Karşılık vermeme şaşırdığını biliyorum.

"Bak," diyorum en uzlaştırmacı tonumla, "sadece bir süreliğine gitmek istiyorum. Bir düşünün, *saray*. Kral ve kraliçenin olacağı yer. Dünyada böyle bir şeye ne zaman gidebildik ki? Yeni bir dünyada yaşıyoruz. Biraz keşfetmeye çalışmalıyız. Ve eğer ortalık karışırsa ve eve gitmemiz gerektiğini düşünürsen, ben giderim. Söz veriyorum. Tartışmak yok."

Bana bakıyor. "Tartışma yok mu?"

"Scout'un onuru." Ona sırtıyorum.

"Sen hiç izci olmadın ki" diyerek gözlerini deviriyor ve öğle yemeğimiz için sıcak sandviç hazırladığı küçük ocağa geri dönüyor. "Yine de anlıyorum. Sarayı görmek ve baloya gitmek istiyorsun. Güzel. Ama gece yarısı eve döneceğiz, Sindirella. Daha önce olmasa bile." Gözlerindeki ciddiyeti, endişeyi görebilmeme rağmen bana şakacı bir şekilde çatal bıçak sallıyor. Her zaman endişe.

"Tuhaf bir yerdeyiz Nadia," diyor sessizce, sandviğin diğer tarafını pişirmek için çevirirken.

Evde yediğimiz herhangi bir ızgara peynirden daha iyi görünüyor. Kalixian ekmeği kalın ve kabuklu, sandviğin üzerindeki et ise şarküteri etinden çok farklı, taze ve kenarları yırtık pırtık, bir çeşit rostodan kesildiği belli. Peynir de taze olarak ufalanmaya başlamış ve ağzımın biraz sulanmaya başladığını hissediyorum. Burada sonsuza kadar mutlu bir şekilde kalacağım, çünkü yemekler dilimlenmiş şarküteri peyniri ve makarnadan çok daha iyi.

"İşte bu yüzden onu daha iyi tanımalıyız." Bana uzattığı sandviçi kabul ediyorum ve Brielle kendi sandviğini hazırlamaya başlarken küçük masaya oturuyorum. "Geri dönmeyeceğiz, değil mi? Dünya'ya?"

"Neden geri döneceğimizi bilmiyorum," diyor Brielle kuru bir sesle. "Ev çoktan gitti, başkasına kiralandı. Eminim kredi puanım bu yüzden mahvolmuştur. İşim muhtemelen öldüğümü varsayıyor. Ve bu senin gibi-"

"-bir işim vardı. Sadece konserler. Bana hatırlatmana gerek yok." Tabağımı boş boş itiyorum, iştahım kaçtı.

"Öyle demek istemedim." Kız kardeşim başını iki yana sallıyor, arkasındaki yemek cızırdarken yüzünü bana dönüyor. "Sadece geride bir iş, okul ya da buna benzer bir şey bırakmadığını kastetmiştim. Mankenlik işlerin vardı ve-"

"-ve beni istemiyorlar. Artık ben..." Kendime ve kazadan geriye kalan yara izlerine bakıyorum.

"Giyinikken onları göremezsin." Bana baktı. "Eğer geri dönersek hala modellik yapabilirsin."

"Geri dönmek istemiyorum," diyorum kararlılıkla. "İstiyor musun?"

İç çekiyor. "Pek sayılmaz, hayır. Açıkçası burada daha güvende olduğumuzu düşünüyorum. Neden kaçırıldığımızı bilmiyorum ama geri dönersek sıfırdan başlayacağımızı biliyorum. Tüm bunlara tamamen güvenmek zorunda değilim, ama burada Dünya'ya geri döndüğümüzde olacağımızdan daha iyi bir konumdayız. O yüzden kalmakta bir sakınca görmüyorsanız, bence burada iyiyiz."

Sandviçimden küçük bir ısırık alarak başımı sallıyorum. İstedğim her şeyi yemek hâlâ tuhaf hissettiriyor. Balerin olmak için çabalarken ve bir yandan da modellik yaparken inanılmaz sıkı bir diyetle bağlı kalmak zorundaydım. Öğle yemeğinde doyurucu bir sandviç gibi bir şey yemek neredeyse suçlu bir zevk gibi geliyor.

"Kutlamaya gideceğiz, tamam mı?" Brielle bana küçük, uzlaştıracı bir gülümseme veriyor. "Ve nasıl gideceğine bakacağız. Haklısın. Eğer burada kalacaksak, daha fazla uyum sağlamaya çalışmalıyız. Ama bu sana göz kulak olmayı bırakacağım anlamına gelmiyor."

"Tamam." Ne kadar heyecanlı olduğumu belli etmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Ama içten içe sevinçliyim.

İşe yaradı!

Öğle yemeğimi çabucak bitiriyorum, ziyafetin nasıl olacağına dair hayallere dalarken iştahım yeniden kabarıyor.

Günün geri kalanı ve ertesi sabah, her saniye yarı hızda geçerek sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor. Öğleden sonra Brielle ve ben kutlama için hazırlanmaya başladığımızda heyecandan neredeyse başım dönüyordu.

Biraz süslenmek eğlenceli, özellikle de son zamanlarda bunun için pek fırsat olmadığından. İkimiz de Sana'nın isim verme töreni için ilk geldiğimizde pazardan aldığımız basit kıyafetlerden daha güzel bir şeyler aldık. Muhtemelen ziyafette de bunu giyeceğiz çünkü Brielle'in yeni bir şey almanın pratik olmadığını düşüneceğini biliyorum ve şansımı zorlamak istemiyorum.

Ayrıca elimdeki elbise de yeterince güzel. Gözlerimi ortaya çıkaran, soluk tenimi ve siyah saçlarımı öne çıkaran koyu mavi renkte, bahar ağırlıklı, akşam sıcakları için hala yeterince sıcak tutan bir yün. Düşük kesim olmasına rağmen neredeyse dümdüz olan göğsümle utanmazlıktan uzak, tam bir eteği ve boynumun arkasında tam yanlarda duran, köprücük kemiklerimi güzelce çerçeveleyen sert bir yakası var. Kolları uzun ve takma, bileklerde ve yaka ile etek ucu boyunca siyah işlemeler var. Çok daha süslü metalik işlemeli elbiseler de vardı ama onlar çok pahalıydı, kraliçenin giydiğini görebileceğiniz türden şeylerdi.

Yine de odamızdaki boy aynasına bakıp bir o yana bir bu yana dönerken kendimi fantastik bir romandaki prenses gibi hissediyorum. Ayaklarımı bir çift deri babetin içine sokuyorum ve pazardan aldığım, üzerinde adını bilmediğim yarı değerli bir taş bulunan küçük gümüş küpelerimi takıyorum. Akuamarine benzer bir renkte, gözlerimden birkaç ton daha açık.

"Saçını toplamalısın," diyor Brielle odaya girerken.

Benzer kesimde, ancak daha yüksek yakalı, beyaz işlemeli güvercin grisi bir elbise giyiyor. Daha parlak bir şey seçmesi için onu ikna etmeye çalıştım ama dikkat çekmek istemediğini söyledi. Elbette o zaman bunu kendi seçimime bir gönderme olarak algılamıştım ama şimdi öyle demek istediğini sanmıyorum.

Kendi saçını toplarken kız kardeşime bakıyorum, düşünüyorum. Yirmili yaşlarının ortasında sorumsuzca davranıp eğlenmesi gerekirken, yıllardır bana neredeyse annelik yapıyor. Ama Brielle benim hatırladığım kadarıyla hiç sorumsuz olmadı. Sanırım artık arka planda kalmaya, yapılması gerektiğini düşündüğü işleri yapmaya, her şeyin güvende ve yolunda olduğundan ve halledildiğinden emin olmaya alıştı.

İlgi, sevgi ya da *eğlence* sadece dikkatini dağıtır. Aklındaki asıl önemli şeyi gözden kaçırmamasına neden olacak bir şey.

Benimle ilgileniyorsun.

"Tamam," diyorum aynaya bakarak. Saçlarımı açık bırakmayı planlamıştım - uzun, gür, siyah saçlarım en sevdiğim özelliklerimden biridir. Ama Brielle'in kıpır kıpır olduğu belli ve yapabileceği, yardım edebileceği bir şeylerin olması hoşuna gidecektir diye düşündüm. "Biliyorsun, kendi başıma toplamakta çok kötüyüm. Bana yardım edebilir misin?"

Kız kardeşim buna gülümsüyor, yüzü aydınlanıyor. Son toka da kendi saçına takılır takılmaz aceleyle yanıma geliyor, arkamda durup kalın avuçlar halindeki saçlarımı sihirli bir şekilde başımın arkasında bir chignon oluşturmaya kadar kaldırıp büküyor, mükemmel ve zarif bir şekilde dizilene kadar yuvarlayıp büküyor. Sihirli bir şekilde, ucunda oyulmuş bir kuş olan bir iğne çıkarıyor ve onu içeri kaydırıyor. Kuş pırıl pırıl beyaz bir metalden oyulmuş, ama gözlerinin oyulduğu yerde minik mavi taşlar var.

"Bunu geçen gün markette buldum," diyor bana. "Neden bu kadar ucuz olduğunu bilmiyorum ama bana seni hatırlattı. Özel bir durum için saklıyordum, ya da belki neşelenmeye ihtiyacın olduğunda. Ama bu yeterince özel bir durum gibi görünüyor. Yeni şehrimizdeki ilk partin."

Aniden arkamı dönüp Brielle'e sarılıyorum. Onun tarafından boğulduğumu hissettiğim zamanlar olabilir ama o bana her zaman beni gerçekten ne kadar önemseydiğini hatırlatmayı başarıyor.

Saraya yürüyüş çok uzun değil ve güzel bir gece. Oraya vardığımızda ikiz aylar gökyüzünde yükselmeye başlıyor ve ben temiz, taze havayı derin derin içime çekiyorum. Boston'daki havadan çok farklı,

Bazen şehrin kokusunu özlesem de bu yeni yeri çok seviyorum. Daha önce bulunduğum hiçbir yere benzemiyor.

Saray önümüzde belirirken, içimi küçük bir gerginlik ürpertisi kaplıyor. Buraya her geldiğimizde, biraz daha fazla korktuğumu hissediyorum. Dünya'dayken, Boston yerine İngiltere gibi bir yerde yaşıyor olsaydık bile, bir saraya davet edilme fikri bana çok uzak gelirdi.

Ama burada, bu normal. Khrelan halkı için ulaşılabilir olmayı seviyor.

Aslında bizimle buraya gelen kadınlardan biriyle evlenebilecek kadar erişilebilir. Bizimle birlikte kaçırılan kadınlardan birinin şimdi kraliçe olduğunu düşünmek biraz şaşırtıcı. Ama Emma hâlâ her zamanki gibi tatlı ve cana yakın; hatta o kraliçe olduğundan beri saray daha da açık hale geldi ve Khrelan'ı kabuğundan çıkardı. Diğer kadınları sık sık sarayda ağırlıyor ama tabii ki bizi davet etmesine rağmen biz hiç gitmedik.

Ziyafet büyük salonda düzenleniyor ve kesinlikle göz kamaştırıcı. Saraydaki her şey modern teknoloji ile doğal ormanlara ve manzaralara saygı duruşunun bir karışımı ve çok güzel yapılmış. Her şey yaprak, sarmaşık ve çiçek şeklinde oyulmuş, ahşap altın kakmalı ve siyah halılar altın iplikle işlenmiş.

Brielle içeri girer girmez diğer kadınlardan oluşan bir grubu görüyor ve elimi tutarak diğer Kalixian'lardan uzak durarak doğruca onlara yöneliyor. İlk defa erkeklerin hepsi giyinik, hatta şehirde kıyafet giyme fikrine alışmakta en çok zorlanan Brele bile. Devasa savaşçıları Jocia'da sadece peştamallarıyla dolaşırken görmek ne kadar hoşuma gitse de, onları şehirdeki Kalixianların tercih ettiği pantolon ve tuniklerle değiştirdikleri için minnettarım. Bütün geceyi yüzüm kızararak ve bakmamaya çalışarak geçirmek istemiyorum.

"Geldiğinize çok sevindim!" Lucy aceleyle ikimize doğru sesleniyor. Rose bile burada, yorgun ama her zamanki gibi güzel görünüyor. Göze çarpan tek eksik Harper, eminim ki partinin ortasında kazara doğum yapmamak için evde kalmıştır.

Brielle Lucy'nin hızlı sarılışını kabul ediyor. Başta sert görünüyor ama kadınlar sohbet etmeye başlayınca biraz gevşediğini görüyorum.

Belki bu gece gerçekten eğlenir diye düşünüyorum. Umarım öyledir. Bir an sonra, koridorun sonundaki geniş kapılar açıldı ve uzun boylu bir Kalixian savaşçısı içeri girer. Diğerleri gibi giyinmiş, koyu kahverengi saçları ve derin, neredeyse siyah gözleri var. Boynuzları kısa, arkaya doğru kıvrılıyor

Kapı aralığında durduğunda ve herkes sessizliğe büründüğünde, hepimizin kutlamak için burada olduğu kişinin bu olması gerektiğini anladım.

Zatir.

Daha önce gördüğüm hiç kimseye benzemiyor, diğer Kalixian savaşçılarına bile.

Onda bir ukalalık, hemen dikkatimi çeken bir tür havalı, umursamaz çalım var ve tüm Kalixianlar muhteşem olsa da, o şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı kişi olmalı. Yüzü mükemmel, keskin bir çene hattı ve yüksek elmacık kemikleri var ve bu muhteşem koyu renk gözleri ve kıyafetlerin altında bile fark edilebilen mükemmel yontulmuş bir vücutla tamamlanıyor.

O odaya girerken baktığımı biliyorum ama bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Sanki karnıma bir yumruk yemiş gibiyim, ciğerlerimdeki tüm hava bir kalp atışında boşalıyor. Omurgamda daha önce hiç hissetmediğim bir elektrik kıvılcımı dolaşıyor.

Neler oluyor?

Duygularımı yatıştırırmaya çalışarak büyük salonun kapısının hemen önünde DURAKLIYORUM.

Kralımdan gelen bir teklifi asla geri çevirecek kadar nezaketsiz olmasam da, bu ziyafeti onuruma istediğimden tam olarak emin değilim.

Geçmişte olsa, her övgünün tadını çıkarırdım. Ama şimdi, ilgi, ziyafet ve diğer her şey kaybettiğim tüm adamları, filomda Orkun tarafından öldürülen ve burada olamayan adamları hatırlatıyor.

Cesurca savaştılar ve hepsi de ziyafetleri hak ediyor. Anılmayı ve tantanayı hak ediyorlar. Eğer burada olsalardı, hep birlikte gürültülü bir şekilde kutlama yapar, gecenin ilerleyen saatlerine kadar sarhoş olur ve sonrasında kışlaya dönerken yüksek sesle şarkı söylerdik. *Gerçek* bir parti, hatırlanacak bir kutlama olurdu. Onların yokluğu bu gece her zamankinden daha da ağır geliyor. Acısı hala derinlerde. Önümdeki Kalixianlarla dolu odaya bakarken onları düşünmemek mümkün değil.

Yine de, tüm bunlardan biraz zevk almasaydım kendim olamazdım ve Khrelan'a beni onurlandırdığı için minnettarım. Emir almadan kendi başıma hareket ettiğim ve doğrudan Kalix'e geri dönmediğim için bana kızabilirdi. Bunun yerine memnun oldu. Sebebim ne olursa olsun, halkımız için bir hizmette bulundum.

Bu yüzden yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve beni evimde karşılamaya gelen insan kalabalığına katılmak için bir adım öne çıktım.

Odanın derinliklerine doğru ilerlerken, sanki bütün tüylerim bir anda diken diken oluyor. Bu garip bir his, daha önce hiç hissetmediğim bir his. Ama bunu düşünecek zamanım yok, çünkü hem savaşçılar hem de sıradan vatandaşlar olan diğer Kalixianlar tarafından hemen kuşatıldım. Özellikle savaşçılar beni selamlamak için can atıyorlar.

"Senin kahramanlıklarınla ilgili hikâyeler duyduk," diyor Sorsir, gelip omzuma vuruyor ve beni sıkı, tek kollu bir kucaklamanın içine çekiyor. "Ve her birini doğrudan sizin ağzınızdan duymak istiyorum."

"Hepimizin var," diye ekliyor Druxik, bana da aynı selamlamayı vererek. "Ve şu geminiz hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Eğer dikkatli olmazsam, bir dahaki sefere pilotluk kimliğim için geleceksin. Halk şimdiden senin elimizdeki en iyi savaşçı olduğunu söylüyor."

"Eminim her şey çok abartılmıştır." Tycran da sırtarak beni kucaklıyor. "Ne de olsa dostum ve ben Orkun üssünü havaya uçurduk. Sen orada tek başına ne yaptın?"

"Evrende bulabildiğim her dişi," diyorum ona kıkırdayarak, metanetli adamı şok etme fırsatının tadını çıkararak. "Arada birkaç ikmal hattını da devre dışı bıraktım."

Tycran gözlerini deviriyor ama Sorsir ve Druxik şakam karşısında takdirlerini kükreyerek ifade ediyorlar.

"Hadi ama." Sorsir çenesini salladı. "Bir şeyler içelim. Evde bir çocuğum var ve diğeri de yolda, haftalardır böyle dışarı çıkmamıştım."

Ona başımı sallayarak gülüyorum. Tekrar şakalaşacak ve şakalaşacak başkalarının olması iyi hissettiriyor. Diğer savaşçıların arasında olmanın dostluğunu özlemişim.

"Ah, evet. Tahvilleri duydum-"

O karıncalanma hissi tekrar bedenimin üzerinden geçerken sözlerim kesiliyor. Hafifçe dönüyorum ve bakışlarım kalabalığın içindeki bir kadına takılıyor.

Terralılardan biri, siyah saçları kafasında toplanmış, son derece ince bir kadın, salonun ışığında neredeyse yarı saydam parlayacak kadar soluk bir teni ve zarif bir yüze yerleştirilmiş parlak mavi gözleri var. İlk düşüncem çoğu erkeğin onu *güzel* değil *çarpıcı* bulacağı yönünde, ama onun da bana doğru baktığını fark ettiğimde bu düşüncem hemen kayboluyor.

Gözlerimiz buluşuyor, bakışlarım onunkilerle kilitleniyor.

Sanki bir enerji sarsıntısı tüm vücudumdan geçerek beni bir an için olduğum yerde donduruyor. Dikkatimi büyüleyici kadından ayıramıyorum. Sanki içimden bir akıntı geçiyor, vücudumdaki her sinir canlı ve yanıyor ve tek bir kelime, bir kıyıya çarpan gelgit dalgasının acil gücüyle zihnimde yükseliyor.

Benimkini.

Kalix'in iki ayı olduğunu bildiğim kadar eminim. Bu kadın benim. Hikayeleri duydum. İki tür arasında eş bağının mümkün olduğunu biliyorum.

Ve olan şey de tam olarak bu. Bağ.

Ona bakmayı bırakmıyorum. Bakmak istemiyorum. Ve o da bana bakmaktan kendini alamıyor. Gözlerimiz kilitlenmiş, aramızda elektrik akımı var-

Sonra bakışlarını kaçırıyor ve başını sertçe bir yana sallıyor.

Şok oldum, eteğini yumruklarının arasına aldı ve koşarak odadan çıktı.

Onu takip etmekle ilgili bir soru yok. İstesem de kendimi durduramazdım. Arkamdan birinin bir şeyler söylediğini duyuyorum, belki birden fazla kişi, arkamdan sesleniyor ve nereye gittiğimi soruyor. Ama büyük salondaki diğer herkes kaybolmuş gibi görünüyor, ben ruhani kızın peşinden sanki eski hikayelerden birindeki bir tür hayalmiş gibi acele ederken sadece uzaktaki bir gürültü.

Onunla konuşmak zorundayım.

Az önce hissettiklerimi onun da hissedip hissetmediğini bilmeliyim. Ona sahip çıkmalı ve onu benim yapmalıyım.

İzi, sarayın arkasındaki devasa bahçelere bakan bir balkona çıkan dolambaçlı bir merdivene kadar uzanıyor. Kemerli kapıdan içeri girdiğimde sırtı bana dönüktü ve korkulukları tuttuğunu, zor nefes alıyormuş gibi omuzlarının hızla hareket ettiğini görüyorum.

"Eğer atlamayı düşünüyorsan, gerçekten atlamamamı tercih ederim," diyorum ona yavaşça yaklaşırken alaycı bir ses tonuyla. "Çünkü o zaman seni yakalamak zorunda kalırım ve yorucu bir üç yıl geçirdim. Eskisi kadar hızlı olamayabilirim."

Kadın etrafında dönüyor, gözleri geniş ve ıslık ıslık, narin yüzünde kocaman. Burada, parlak ay ışığının altında, neredeyse parlıyorlarmış gibi görünüyorlar ve siyah saçlarından birkaç parça yüzünün etrafına düşmüş, onu ilk bakışta olduğundan daha da güzel gösteriyor. Sanki bir mıknatıs gibi ona doğru çekildiğimi hissediyorum, kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki bunu tüm vücudumda hissediyorum. Sadece onu gördüğümde bile sikimin kalkmaya başladığını hissedebiliyorum, teninin tatlı kokusu bana doğru sürükleniyor ve üzerime yeni bir şehvet dalgası gönderiyor.

Tanrılar adına, ona yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapattığımı düşünüyorum. *Ödülümün bu olacağını bilseydim, eve çok daha erken dönerdim.*

Evrende şu anda bana bakan kadın kadar güzel bir kadın yok.

Artık o kadar yakınız ki neredeyse birbirimize dokunuyoruz ve kısa, keskin nefesler alıp verirken göğsünün kabardığını görüyorum, o ürkmüş gözlerle bana bakıyor.

Düşünmeden yüzüne dokunmak için uzanıyorum, parmaklarımın uçlarını yüksek elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. Titriyor, göz kapakları yarı kapalı bir şekilde çırpınırken tüm vücudu titriyor, yumuşak dudakları aralanıyor. Bu manzara karşısında sikim seğiriyor, bir saniye içinde hafif bir uyarılmadan tam bir sertliğe geçiyor, aniden ihtiyaçtan ağrıyor. Alt kattaki partiyi, bana verilen onuru, benimle konuşmak için bekleyen herkesi unuttum. Tek düşünebildiğim bu sarayda kaç tane yatak odası olduğu ve bunlardan birinin mutlaka boş olması gerektiği.

Tek ihtiyacım olan şey evet demesi ve ben de tüm o deshing partisini unutup tüm geceyi onunla yatakta geçirip, sahip olduğum tüm yeteneklerle onun muhteşem vücuduna tapınmak.

Bana bakıyor, parmaklarım yanağında sabit dururken kalın kirpikleri gözlerini gölgeliyor.

Ağzım rakamsı bir yarım sırtışla yukarı kalkıyor. "Dün Kalix'e ilk döndüğümde ve yokluğumda değişen her şeyi gördüğümde, tam olarak anlamamıştım. Ama şimdi..." Yanağını tekrar okşuyorum, solgun yüzüne bakarken göğsüm duygu ve ihtiyaçla geriliyor. "Artık biliyorum."

Dudakları biraz daha aralanıyor, gözlerinden şaşkınlık okunuyor. Anlamıyor. Ama birazdan anlayacak - içimden taşmak üzere olan şeyi söyler söylemez, kelimeler dilimin ucunda yanarken.

"Ruhum seninkini tanıdı."

GÖZLERİM bir şekilde daha da açılıyor, kalbim göğsümde sıkışıyor.

Zatir'in sözleri içimden geçerken başımı kaldırıp karşımda duran, parmakları sanki narin bir porselene, değerli ve kırılgan bir şeye dokunuyormuşçasına tenimi sıyıran yıkıcı derecede yakışıklı savaşıya bakıyorum. Onu ilk gördüğümde gözleri koridorda neredeyse simsiyahtı, ama şimdi sanki içten yanıyormuş gibi kehribar rengi parlıyorlar, sanki şimdiye kadar tanık olduğu en güzel şeye bakıyormuş gibi bir huşu ifadesiyle benimkilere sabitlenmişler.

Ben.

Hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Birçok kez çarpıcı olduğum ya da eşsiz bir görünüşe sahip olduğum söylendi. Ama ben böyle bir erkeğin ilgisini çekecek türden geleneksel olarak muhteşem bir kadın değilim. Çok zayıf ve düz göğüslüyüm, dayanılmaz derecede solgunum, saçlarım o kadar koyu ki solgunluğumu daha da belirginleştiriyor ve yüz hatlarıma göre çok büyük gözlere sahip narin bir yüzüm var. İlginç bir fotoğraf konusu olabilirim ama böyle bir adam için

-Neredeyse tanrı gibi görünen birinin beni istemesi? Hiç mantıklı değil.

Adımı bile bilmiyor.

Onunkini biliyorum çünkü dünden beri şehirdeki her Kalixian'ın ağzında bu isim var. Bana adını *söylemedi*. O da benimkini bilmiyor. Öyleyse nasıl dost olabiliriz?

Ruhum seninkini tanıdı.

Bu sözleri duyacağımı hiç düşünmemiştim, gerçekten. Ama şimdi duydum, yüksek sesle ve açık bir şekilde, nasıl hissedeceğimden emin değilim. O kadar uzak görünüyordu ki, fırsat çıkarsa ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı düşünmek için hiç durmadım.

Bunu istiyor muyum? Bir eş ve onunla birlikte gelen bağlılığı, neredeyse her durumda kaçınılmaz olarak onu takip eden çocukları istiyor muyum?

Eş bağı evliliğin Kalixian biçimidir ve ben 20 yaşındayım. Dünya'da olsa bu çok saçma olurdu. Zatir'in kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum.

kesinlikle yirmiden biraz daha yaşlı. Brielle'den bile büyük olabilir.

Ya bunu istemiyorsam?

Düşünceler kafamdan o kadar hızlı geçiyor ki hiçbirine tutunamıyorum. Zatir şu anda orada öylece duruyor, bildirisi aramızda havada asılı duruyor, kehribar rengi bakışları sanki sabırla cevap vermeme bekliyormuş gibi benimkilere sabitlenmiş.

Ama aramızdaki havada parıldadığını hissettiğim şeyin *sabırlı* bir yanı yok.

Onun kadar ben de hissedebiliyorum, acil ve aç bir şey, tenimi ısıtan ve vücudumun tam olarak tanımlayamadığım bir hisle nabız atmasına neden olan bir şey. Tahrik oluyorum, kalçalarım ıslanıyor ve bunun farkına varmak beni kızartıyor.

Renk soluk tenimde belli oluyor olmalı ve eminim Zatir de fark etmiştir. Ama hoşuna gitmiş gibi görünüyor.

Bana bakıyor, gülümsüyor, gözlerini sıcaklık dolduruyor ve bedenim karşılık olarak zonklıyor. Onu öpmek istiyorum. *Beni* öpmesini istiyorum.

Balkon ve aşağıdaki bahçe, ay ışığı ve onurunu almak için geri dönen kahraman hakkında çılgınca romantik bir şey var. Brielle'le "baloya gitmek" konusunda şakalaşmıştık ama şimdi kendimi gerçekten bir tür çılgın peri masalının içine düşmüş gibi hissediyorum. Tıpkı Emma gibi. Ama bu sefer prens değil. Haydut.

Ve dürüst olmak gerekirse? Bu milyon kat daha seksi.

Zatir'in parmakları tekrar yanağımda geziniyor ve ben zevkten titriyorum. Onda öyle buyurgan ve güçlü bir şey var ki, rahat özgüveni ve dünyevi tavrıyla beni kollarına çekmesine, öpmesine ve zevkle ilgili merak ettiğim her şeyi öğretmesine izin vermek istiyorum. İçimden bir ses bu adamla geçireceğim bir gecenin daha önce hayal ettiğim hiçbir şeye benzemeyeceğini söylüyor. Evrende hayal edebileceğimden çok daha fazlasını gördü ve muhtemelen bana bir ömür boyu anlatamayacağı kadar çok şey yaptı. Bu düşünceyle nabzım hızlanıyor, boğazımda düğümleniyor.

Bu adam şimdiye kadar arzuladığım her türlü heyecan, macera ve tehlikenin vücut bulmuş hali. Ve açıklanamaz bir şekilde, bir şekilde, o *beni* istiyor.

Benimle çiftleştiğini söylüyor.

Ona bakıyorum, gözlerim yüzünün detaylarında geziniyor. Sert ve yakışıklı, yaşı da bunu daha da derinleştiriyor. Kalixianların yakışıklı olduğunu her zaman biliyordum - hiç *çirkin* bir tane görmedim - ama bu

Farklı. Şimdi cazibeyi iliklerime kadar hissedebiliyorum. Sanki içimdeki her şey sıvılaşmış, sıcak ve arzuluymuş gibi hissediyorum. Tedbiri elden bırakmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Çok sessizsin." Parmaklarını çenemde gezdiriyor ve sonra tekrar yukarı kaldırarak yüzümden düşen bir tutam saç itiyor. "Biliyorsun, tüm evreni dolaştım. Sanırım şimdiye kadar görülecek neredeyse her şeyi görmüş olmalıyım. Ama tüm evrende senin kadar güzel bir şey görmedim."

İçimden bir heyecan geçiyor, çekirdeğimden el ve ayak parmaklarımın ucuna kadar yayılıyor.

"Senin adın ne?" diye sorar. "Benimki Zatir." Sırıttırıyor. "Ama sanırım sen bunu zaten biliyorsundur."

"Nadia," diye fısıldıyorum.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılır.

"Nadia," diye tekrarlıyor ve kalbim daha da sert atıyor. Söyleyiş şekli içimdeki ateşi alevlendiriyor, tüm bedenim sanki havalanıp uçacakmış gibi hissediyor. İsmimin kulağa çok güzel gelmesini sağlıyor, müzik gibi.

Zatir daha yakına eğiliyor, elmacık kemiğimin üzerindeki parmakları yüzümü avucunun içine alırken yukarı doğru kayıyor. Kendimi her zaman alışılmadık derecede uzun boylu, söğüt gibi, uzun bacaklı ve çelimsiz hissetmişimdir ama bu savaşçı üzerime eğildiğinde kendimi küçük ve narin hissediyorum, yüzüm onun elinde ince bir porselen gibi sarılıyor. Dudakları dudaklarıma çok yakın ve kehribar rengi gözlerine bakarken beni öpeceğini biliyorum.

Ve ben de ona izin vereceğim. Buna hiç şüphe yok.

Öpülmeyeli çok uzun zaman oldu ve bunun şimdiye kadar aldığım tüm öpücüklerden farklı olacağını biliyorum.

Çenemi yukarı kaldırıyorum, göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor. Bir saniye sonra dudakları benimkilerin üzerinde olacak, sıcak, dolgun ve yumuşak-

"Nadia!"

Kız kardeşimin sesi başımdan aşağıya dökülen bir kova soğuk su gibi çarpıyor yüzüme. Zatir geri çekilip doğrulurken yanaklarım ısınıyor ve onun yanından geçip orada duran Brielle'i görüyorum. Yüzü endişe ve öfke karışımıyla gergin, elleri kalçalarında.

Zatir ona doğru dönüyor ve ben korkuluklara tutunuyorum, sanki şimdi tamamen başka bir nedenden dolayı yanıyormuşum gibi hissediyorum. Arzu yerine şimdi sadece utanç duyuyorum. Çünkü kız kardeşimin bu konuda ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum.

"Neler oluyor?" Brielle talep ediyor.

Arkasında, onu takip eden ya da gürültüden etkilenen birkaç Kalixialının daha balkona süzüldüğünü görebiliyorum.

"Nadia benim Irisa'm," diyor Zatir sakince. Vücudunu neredeyse koruyucu bir şekilde benimkinin önünde tutarak neredeyse beni Brielle'in görüşünden koruyor ve tabii ki onun kim olduğunu bilmediğini hatırlıyorum. Ona göre o sadece buraya gelip ikimizin arasına giren biri. Bu, birbirimizi aslında ne kadar az tanıdığımızı hatırlatan ayıltıcı bir şey.

Brielle'in gözleri solgun yüzünde büyüyor, ama konuştuğunda sesi gergin ve sakin, sanki gerçekten söylemek istediklerini bastırıyor. Doğrudan bana bakıyor. "Nadia, bu doğru mu?"

"Um, ben... Biz sadece konuşuyorduk ve-"

Evet demiyorum ama hayır da diyemiyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kendimle, bağı kabul etmenin ne anlama geldiğinin gerçek ağırlığıyla tam olarak yüzleşemedim. Hiçbir konuda kararımı vermedim.

Sadece ay ışığında yakışıklı bir yabancı tarafından öpülmek istiyorum, lanet olsun! Her şeyden sonra bunu istemek gerçekten çok mu fazla?

Brielle dudaklarını büzüyor, sanki cevap vermemem ona bilmesi gereken her şeyi anlatmış gibi başını sallıyor.

"Pekala," diyor soğukkanlılıkla, tüm dikkati Zatir'in üzerinde. "Kız kardeşim çok ama çok emin değilse, o zaman *geri çekilmeniz* gerekiyor."

Omuzları dik, duruşu gergin, sanki kendisinden iki kat büyük olan bu savaşçıyla yumruklaşmaya hazır gibi. Bu kadar utanç verici olmasaydı çok hoş olurdu. Tordax da dahil olmak üzere daha fazla Kalixian'ın neler olup bittiğini fark ettiğini ve görmek için dışarı çıktığını görebiliyorum.

"Kız kardeşin mi?" Zatir benden ona bakıyor, ani bir anlayış yüzünü kaplıyor. Ama Brielle onun söyleyeceği hiçbir şeyi dinleyecek durumda değil.

"Nadia bağı kabul edene kadar," diyor şiddetle, sesi yükseliyor, "o zaman bu kesin bir sonuç değil! Bunu aklından çıkarmamalısın!"

Yere batmak ve yok olmak istiyorum. Yanaklarım o kadar sıcak ki şu an kıpkırmızı olmuş olmalılar. İlgi odağı olmaktan nefret ediyorum. Herkesin gözleri Brielle ve Zatir arasında gidip geliyor ve ben başka bir yerde olmayı dileyerek balkona doğru büzülüyorum. Kız kardeşimin

olay çıkarıyor. Beni öpmesinin nasıl bir şey olduğunu öğrenmeden keşfedilmemizden nefret ediyorum. O anın mahvolmasından nefret ediyorum.

Konuşmak, kendi adıma bir şeyler söylemek istiyorum. Bir an için Brielle sanki bunu yapmamı istiyormuş gibi beklentiyle bana bakıyor. Ama ben hala ne söyleyeceğimi ya da bu bağ hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Bu olanları gerçekten sindirme şansım olmadı.

Zatir Brielle'e gülümsüyor, beni kazanan o kolay, çapkın sırtış. *Ve muhtemelen evrendeki pek çok başka kadını da,* diye düşünüyorum bıkkınlıkla. Ama Brielle üzerinde o kadar kolay işe yaramayacak.

"Nadia'yı asla zorlamam," diyor, sesi pürüzsüz ve çekici, sanki tamamen sıradan bir sohbet ediyorlarmış gibi. "Bu Kalixian tarzı değil, *benim* tarzım da değil. İnanın bana." Dudakları biraz daha yukarı kıvrılıyor. "Hiçbir zaman bir kadını zorlamam *gerekmedi*."

Brielle yüzünü buruşturuyor, Zatir'in cazibesinin onun üzerinde bir etkisi olmadığı açık. Ama daha bitirmedi. Bana bakıyor ve bakışlarındaki yoğunluk beni ürpertiyor. Bir anlığına, yanan kehribar rengi gözleri bana toplanan kalabalığı, utancımı ve hatta vahşi kız kardeşimi unutturmaya yetiyor. Ama bu sadece bir saniye sürüyor.

"Bir Kalixian ile eşi arasındaki bağ güçlüdür," diyor Zatir. "Ve Nadia benim İrisa'm. Seçimi her zaman kendisine ait olacak. Ama bu, onu ne kadar arzuladığımı göstermek için elimdeki tüm imkânları kullanamayacağım anlamına gelmiyor."

Bu sözleri söyleme şekliyle ilgili bir şey başımdan ayak parmaklarıma kadar içimi ısıtıyor ve dizlerim titriyor. Parmaklıkları o kadar sıkı kavriyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor ama Brielle tüm bunlardan bıkmış durumda. Başını iki yana sallayıp dudaklarını birbirine bastırıyor ve Zatir sanki orada değilmiş gibi yanımdan geçip dirseğimi kavriyor.

"Hadi, Nadia. Gidiyoruz. Bunu yeterince duydum."

Beni balkon kapısına doğru çekiştirirken itiraz etmedim. Ne de olsa ona partiye gelirsek ve gitme vaktinin geldiğini söylerse gideceğimize dair söz vermiştim. Zaten neden olduğumuz bu olaydan sonra diğer konuklarla yüzleşmeye utanırdım ve Brielle'in gecenin geri kalanında Zatir'in yakınında olmama izin vereceğini bir an bile düşünmüyorum.

Yine de, kız kardeşim çift kapıyı arkamızdan sertçe kapatmadan hemen önce ona bir kez daha bakmaktan kendimi alamıyorum.

Olmamam gerekse bile, karşı konulmaz bir şekilde ona çekiliyorum. Ve bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Kız kardeşi onu çekiştirirken Nadia'nın gidişini izliyorum, tüm bedenim onun için ağrıyor. Onun yakınlığını, onu neredeyse öpmeden önceki anda vücudunun benimkine olan sıcaklığını hâlâ *hissedebiliyorum*. Onun tatlı kokusu hâlâ içimde, kanımın damarlarımda sıcak bir şekilde akmasına neden oluyor.

Bu yeni gelişme beni ne kadar şaşırtmış olsa da, bunu sorgulamıyorum. Her Kalixian eş bağını bilir ve Khrelan ve Terran kraliesiyle geçirdiğim birkaç dakika bile bana yeni bağların gerçek olduğunu göstermeye yetti.

Bunun ötesinde, ne hissettiğimi biliyorum.

Bunu iliklerime kadar hissettim, kanımda ve iliklerimde. Nadia'nın benim Irisa'm olduğuna eminim.

Asıl soru şu: Bu konuda ne yapmalıyım?

Kalix'e döndüğümde olmasını beklediğim şey hiç de bu değildi. Bir eşim olması fikrinden uzun zaman önce vazgemiştim. Orkun soykırımı gerçekleştiğinde daha yeni olgunluğa erişmiştim ve o zaman bile beş yıl kadar daha iftleşmem beklenmiyordu. Bir Kalixian erkeğinin olgunluğunun ilk yılları eğitim içindir, savaşçılar arasında bir yere mi yoksa iş, ticaret veya tarıma mı uygun olduğunu belirlemek içindir.

Bir Kalixian yerini bulduğunda, bir bağın oluşma olasılığını beklemeye başlar. Soykırmıdan önce, ablam ve arkadaşlarının festivallere gittiklerini, erkekleri izlediklerini ve bir kıvılcım akmasını umduklarını gördüm. Bolca flört vardı ve birçok ge Kalixialı yetişkinliğin zevklerini keşfetmeye başlamak için bir bağ kurmayı beklemedi. Ben ve arkadaşlarımdan çoğu kesinlikle beklemedik. Kız kardeşimin arkadaşlarından birinin yaşadığı evin arkasındaki tarlada ilk kez seviştiğimi hala net bir şekilde hatırlıyorum. Bazen, gece geç saatlerde kendime uzak geçmişi düşünme izni verdiğim nadir durumlarda, onu üzerine yatırmadan hemen önce imlere attığımız battaniyenin ellerimin altındaki yumuşaklığını hala hatırlayabiliyorum.

O zamanlar bile kadınlarla aram iyiydi.

Ama bunların hepsi uzun zaman önceydi ve çoktan kaybolmuştu. Virüs geldiğinde ve Kalixian dişileri öldüğünde, çiftleşmemiş olanlarımızın asla gerçek bir eş bulamayacağı açık görünüyordu.

O zamanlar neredeyse bir lütuf gibi görünüyordu. Eşlerini kaybedenlerin acısı benzersizdi, ancak Orkun'a karşı ilk savaşlarda savaşan erkeklerden daha şiddetli savaşçılar görmemiştım. Onlar savaşçı değildi; hepsi eşlerini ve kızlarını kaybetmiş ve savaşa çığlık atarak girip Orkun kanı akıtmaktan başka bir şey istemeyen çiftçiler, tüccarlar ve esnaflardı.

Birçoğu artık yok. Ve kaybettiğim adamlar kadar onların ve daha önce ölenlerin anısı için de savaştım. Bir zamanlar sahip olduğumuz Kalix fikrinden vazgeçtim, kendimi tamamen yeni hayatıma, tek bir görevi olan bir savaşçı olarak adadım, prensimizin ve komutanımızın bize verdiği görev.

Artık hepimiz ölüm için işaretlendik. Irkımız da bizimle birlikte ölecek. O yüzden gitmeden önce son tanrının unuttuğu Orkun'u da yanınıza alın.

Asla bir eş bulamayacağıma olan inancımın beni fiziksel zevkten alıkoymasına izin vermedim. Tycran'a evrendeki pek çok dişinin yatağına girdiğimi söyleyerek şaka yaptığımda yalan söylemiyordum, her ne kadar biraz abartmış olsam da. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca, uzay limanından uzay limanına gidip Orkun savunmasını zayıflatmaya çalışırken, yol boyunca pek çok dişiyile arkadaşlık etmekten keyif aldım.

Bir kadının kollarına yabancı değilim. Şehvete, zevke ya da arzuya yabancı değilim.

Ama *hiç* böyle bir şey hissetmemiştim.

Ve bu, her şeyden çok, bana bu bağı gerçek olduğunu söyleyen şey. Çünkü Nadia'ya karşı hissettiğim şey, güzel bir uzaylı kadınla bir akşam geçirmek isteyen bir adamın sığ şehveti değil. Bu o kadar derin bir ihtiyaç ki, onu hissedene kadar asla hayal edemezdım. Sadece vücudunun geri kalanını keşfetmeye, birbirimize verebileceğimiz zevklerin tadını çıkarmaya değil, onu *sahiplenmeye* olan bir ihtiyaç.

Onu tutmak için.

Onu benim yapmak için.

Ona sonsuza dek tapmak ve sadece ona adanmak.

Komutan Tordax, Nadia'nın kız kardeşi onu sarayın içine geri çekerken öne çıkar, yüzü endişeyle buruşmuştur.

"O senin Irisa'n mı?" diye soruyor, belli ki konuşmanın bir kısmını bir araya getirecek kadar kulak misafiri olmuş.

Başımı salladım. "Hepsi bu kadar olabilir. Hissettiklerim... Ona kelimeleri söyledim ama bilinçli değildi. Söylenmesi *gerekiyordu*. İmkânsız bir dürtü gibiydi. İstesem de onları geri ısıramazdım." Durakladım. "Terran kadınlarından biriyle ilk bağ kuran sizdiniz, değil mi?"

"Evet." Tordax balkonun ötesindeki manzaraya bakıyor, boynuzları ay ışığında parlıyor. "Esir tutulduğumuz ve isyan edip onları kurtardığımız gemide. Irisa'mın adı Rose." Onun adını söylerken bariz bir zevkle gülümsüyor.

"Ve birkaç tane daha oldu, değil mi?" Daha fazla bilgi için onu sıkıştırarak devam ediyorum. "Nadia ve kız kardeşi buraya geldiğinden beri mi?"

"Evet. Hem bu kadınlar arasında hem de birkaç hafta önce kurtarılan başka bir grupta. Toplamda dokuz bağ oluştu."

"Peki kız kardeşi neden benim Nadia'yı *zorlayacağını* düşünüyor?" Ses tonumdaki hayal kırıklığını engelleyemiyorum. Kız kardeşinin bana karşı davranışları beni biraz aşağılamıştı. "Şimdiye kadar bizim onurlu insanlar olduğumuzu bilmiyor mu?"

"Kurtarıldıklarından beri tüm kadınlara iyi davranıldı ve saygı gösterildi," diye beni temin ediyor Tordax ama sonra hafifçe kıkırdıyor. "Yine de, eş bağları kurulurken kadınlardan birkaçında küçük bir direniş oldu. Malav'a bağının nasıl gittiğini sormalısın," diye ekliyor gülerek. Sesinde, sanki içerideki bir şakayı sevgiyle hatırlıyormuş gibi bir eğlence var. "Ama o çiftlerin hepsi artık birbirlerine derinden bağlı. Tıpkı Orkun saldırısından önce kendi kadınlarımızla her zaman olduğu gibi dokunulmaz ve kırılmaz."

"Peki neden bu kadar güvensiz? Nadia en azından bunu düşünmeye hazır görünüyordu ama kız kardeşi bunu imkânsız hale getirdi."

Sesim şimdi gergin, sinirli. Eşimi etkilemek, onu kazanmak için bir şans istiyorum ama şimdi beklemediğim bir engel var. Eskiden, olgunluktan sonra çok erken gelen ya da ilk başta kötü bir uyum gibi görünen eşler arasındaki bağlar bile onurlandırılırdı. Herkes bağın her zaman doğru seçim yaptığını bilirdi.

"Terralılarda bu tür bağlar yok," diye açıklıyor Tordax. "Kadınlar buna bizim gibi alışkın değiller. Onların geldiği yerde süreç çok farklı. Ömür boyu çiftleşmeyi düşünüp düşünmediğinize karar vermeden önce birbirinizi tanımak için uzun bir dönem vardır. Bir de

"flört" dedikleri, bazen yıllarca süren münhasırlık ve karar verme dönemi. Ve o zaman bile, çiftleşme töreni bir kez yapıldığında, bu dokunulmaz değildir. Ölene kadar olduğu söylenir ama çoğu zaman bozulur. Bu yüzden kadınlar bazen ortaya çıktıklarında bağlara güvenmiyorlar, sürüp sürmeyeceğinden emin değiller ve bu kadar hızlı ve güçlü gelen her şeye şüpheyile yaklaşıyorlar."

"Kulağa karmaşık geliyor."

Duraksıyorum, balkondan dışarı bakıyorum ve Tordax'ın az önce söylediklerini düşünüyorum.

Yani Nadia'nın kız kardeşi bu kadar çabuk olmasına itiraz ediyor. Sanırım bu çok da garip değil, annemle babamın uzun zaman önce çok genç bir çiftin ne kadar çabuk çiftleştiği hakkında sessizce ve onaylamayarak konuştuklarını hatırlıyorum. Aradaki fark, o olayda kimsenin onları durdurmamış olmasıydı ve kimse de durduramazdı. Onaylamama sessiz ve özeldi, halka açık ya da zorla değil.

Nadia zaman, baştan çıkarma ve beni tanımayı bekleyecektir. Bunu yapabilirim.

Onu kazanacağım, diye düşünüyorum kendi kendime, tekrar göreceğim kadar yaşadığım için minnettar olduğum şehrin silüetine bakarken. *Onu ne kadar derinden arzuladığımı görmesini sağlayacağım. Ona ne kadar değer vereceğimi.*

"Ziyafete geri dön." Tordax çenesini eğip koluma vuruyor. "Eşinin peşinden gitmek için bolca vaktin var. Şu anda seni görmek isteyen pek çok insan var."

Söylenmeyen sözler açık. Bana verilen bu onura karşı nankör ya da küçümseyici görünmemeliydim. Bu yüzden Tordax'la birlikte aşağıya iniyor, diğer iyi dilekte bulunanları selamlıyor, kral ve kraliçenin önünde eğiliyor ve onlara bir kez daha ne kadar minnettar olduğumu bildiriyor ve nihayet savaşçı dostlarımla birlikte oturup kutlama yapıyorum.

Odadaki dedikoduları duyuyorum, gözler sadece maceralarım ve beklenmedik dönüşümle ilgili hikâyeler yüzünden değil, bir avuç insanın balkonda gördükleri yüzünden de üzerimde; başka bir Terran kadınının bir Kalixianlıyla çiftleştiği söyleniyor.

Ama tüm bu konuşmalar, gülüşmeler ve içkiler arasında aklım sürekli Nadia'ya gidiyor.

Ay ışığı altında çok güzel görünüyordu, teni o kadar solgun ve narindi ki adeta parlıyordu. Bana bakarken gözlerinin nasıl parladığını hatırlıyorum, gerginliğine rağmen, hatta

belirsizlik. Bunu o da benim kadar içten içe biliyordu. Ve bunu bir anda kabullenebilirdi, eğer...

Onun hakkında bilmek istediğim çok şey var. Hepsini bilmek istiyorum. Terra'dayken kim olduğunu, şimdi kim olmak istediğini, sevdiği ve sevmediği şeyleri ve ona neşe veren şeyleri. Onu tamamen, yakından, olabildiğince derinlemesine tanımak istiyorum. Onu her yönden benim yapmak istiyorum.

Kız kardeşine ve Tordax'a söylediklerimde ciddiydim. Eşimi asla zorlamam. Nasıl hissedersen hissedeyim, seçim hâlâ onun. Ama onu kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Çünkü Nadia benim. Ve
ben de onunum.

7
Nadia

Bölmemize geri dönerken BRIELLE sessiz. Ben de tüm yürüyüş boyunca sessizim, sokaklarda aceleyle ilerlerken yanaklarımdaki yanma sonbaharın serin havasında azalıyor. Brielle elini uzun süre dirseğimin üzerinde tutuyor, sanki tutmazsa arkamı dönüp saraya koşacağımdan korkuyor.

Bir parçam bunu istiyor. Ama asla yapmam. O büyük salona dalıp Zatir'i arama düşüncesi bile beni sıcak bir utançla dolduruyor, ancak bunu takip eden düşünce -beni görmesi ve kalabalığı yararak benimle yarı yolda buluşması, beni kollarına çekip şiddetle öpmesi ve bizi bir daha hiçbir şeyin ayırmayacağına yemin etmesi- beni tamamen farklı bir nedenden dolayı yakıyor.

Ama bu bir fantezi. Bir peri masalı. Gerçek hayatta asla olmayacak türden bir şey.

Kapıyı kapatıp kapsülümüze geri döndüğümüz anda kız kardeşim dönüp bana bakıyor.

"Zatir'in sana zarar vermediğinden emin misin?" diye sertçe soruyor, mavi gözleri sanki bir yaralanma belirtisi arıyormuş gibi üzerimde geziniyor. "Ne yaptı? Ne söyledi? Tam olarak ne oldu?"

Tüm bu soruları peş peşe soruyor, bir sonraki soru gelmeden önce hiçbirine cevap vermeme zaman bırakmıyor. Bitirdiğinde kollarını göğsünde kavuşturmuş öylece duruyor ve ben iç çekiyorum.

"Bağ yüzünden, Brielle," diyorum yorgunca. Birdenbire sadece yatağa gitmeyi çok istedim.

Ablamın bu bağdan şüphe etmediğini biliyorum. O da benim kadar bunun gerçekleştiğini gördü, bu yüzden gerçek olduğunu inkar etmesine imkan yok. Ama buna karşı temkinli olduğunu da biliyorum. Bu beni savaşçılardan uzak tutmaya çalışmasından da belli, sanki ikimizden birinin başına gelme ihtimalini ortadan kaldırmayı umuyormuş gibi.

Ve tabii ki beni sonsuza dek koruyor - özellikle de Dünya'da kaçtığım ilişki gibi çok hızlı gelişen ilişkiler söz konusu olduğunda.

Ama Zatir'in başına gelenler öyle bir şey değil.

"Senedi reddedebilirsin," diye hatırlatıyor Brielle. Şimdi hızlıca düşündüğünü duyabiliyorum, avukat sesini kullanıyor, bir şeye karşı anında bir argüman oluştururken kullandığı sesini. "Kalixianlar bundan daha önce bahsetmişti. Bağın aktive olması, iki kişinin birlikte olması gerektiği anlamına gelmez. Hala kendileri karar verebilirler."

Beklentiyle bana bakıyor, sanki bana bunu söylediği için, bir açık bulduğu için çok sevineceğimi düşünüyor. Sanki kendimi içinde bulduğum bu durumdan derhal kurtulmak isteyecekmişim gibi.

Sanki otomatik olarak kötü bir şeymiş gibi.

Sadece başımı sallıyorum, gerçekten bir şey söylemeden söylediklerini onaylıyorum. Hâlâ her şeyin etkisindeyim. Düşüncelerim ve duygularım karmakarışık, nasıl çözeceğimi bilmediğim bir yumak. Bir yandan mantık bana buna güvenmemem *gerektiğini*, çok sert, çok hızlı, durup düşünmeden düşüğünde neler olduğunu bildiğimi söylüyor. Genç ve naif olduğumu ve beni kollaması için kız kardeşime güvenmem gerektiğini.

Ama öte yandan ne hissettiğimi de biliyorum. Zatir'in gözlerinde gördüğüm samimiyeti biliyorum. Onun bir haydut, bir playboy, muhtemelen evrenin dört bir yanındaki kadınlarla yatmış yalnız bir kurt olduğunu biliyorum. Ama bakışlarında gördüğüm şey, bağı hissettiğinde tüm bunları bir anda bırakmaya hazır bir adamdı. *Beni* istiyordu, sadece beni. Ve ben de böyle hissedenden bir adam tarafından öpülmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Ona inandım. Belki de inanmamalıydım ama inandım.

Ve Brielle bizi durdurmasaydı kendimi bırakacaktım. Bunu yaptığı için kızmalı mıyım yoksa minnettar mı olmalıyım bilmiyorum.

Kız kardeşim yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olacak ki bir sonraki sözleri daha yumuşak. Hâlâ ciddi ama daha nazik. Bana yaralanmamdan sonraki halini, ne kadar uzlaşmacı ve nazik olduğunu hatırlatıyor, her ne kadar bana Kevin'la o duruma düşmemem için tüm nedenleri anlatmak istediğini bilsem de. Uzanıp ellerimi iki elinin arasına alıyor ve bana yaklaşıyor.

"Sadece tekrar incinmeni istemiyorum Nadia," diyor elinden geldiğince nazik bir şekilde. "Ben sadece seni güvende tutmaya çalışıyorum. Senin için en iyisini istiyorum."

Tekrar başımı sallayıp yere bakıyorum. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Her zaman bunu yapmaya çalıştı. Ama küçük bir parçam bunun ne olduğunu gerçekten bilip bilmediğini merak ediyor. Brielle artık aynı kız olmamaya çalıştığımı fark ediyor mu?

-En zayıf ve en kırılgan noktamda olduğum kişi olmamak için mi? Büyümeye çalıştığımı, bu dünyada kim olmam gerektiğini bulmaya çalıştığımı görüyor mu?

"Yorgunum," diyorum sessizce, ellerimi tuttuğu yerden çekerek. Hafifçe incinmiş ve neredeyse tartışmak ister gibi görünüyor, ama sonra yüzüme bakıyor ve vazgeçiyor.

"Pekâlâ." Nefes alarak geri çekiliyor. "Haklısın, uzun bir gece oldu. Yatağa gitmeliyiz."

Ondan sonra sessiz kaldık. Odanın iki tarafında yatmaya hazırlanıyoruz, Brielle yatağının kenarına oturuyor ve ben küçük şifonyerde kendi saçımın tokasını çıkarırken saçını açıyor. Oymalı tokayı ahşap yüzeyin üzerine koyuyorum ve koyu renkli ahşaba karşı bembeyaz parlayan metale bakıyorum. Bu bana Zatir beni neredeyse öperken gökyüzündeki ayları, ay ışığının balkondan süzülüp bizi o soluk parıltıyla yıkamasını düşündürüyor.

Başıma gelen en romantik şeydi.

Şu anda bile onu düşünmeden edemiyorum, sanki karşılaşmamızın anısı beynime kazınmış gibi.

Onunla ilgili her şeyi düşünüyorum. Kendinden emin, ukala davranışları. Çok yumuşak ve çekici bir şekilde konuşurken sesinin son derece samimi çıkması -Dünya'daki pek çok erkeğin yaptığı o iğrenç şekilde benimle tatlı tatlı konuşuyor gibi değil, sanki söylediği her şeyi gerçekten söylüyormuş gibi. Orkun'a karşı savaşta neler yaptığına dair bildiğim az şeyi, dünden beri hakkında dolaşan hikâyeleri düşünüyorum. Bazıları muhtemelen abartılı, ama yine de düşüncesi kalbimin yeniden çarpmasına neden oluyor. O bir uzaylı olabilir ama hayalini kurduğum her şeye sahip, kitapların ve filmlerin dışında var olduğunu düşünmediğim türden bir adam.

Yatağa girip Brielle'e mırıldanarak iyi geceler dilerken hâlâ onu düşünüyorum. Ona bu kadar yakın olmanın nasıl bir his olduğunu, güçlü ve kaslı vücudunun beni nasıl ısıttığını, kehribar rengi gözlerinin benimkilere nasıl baktığını. Neredeyse öpüştüğümüzü, dudaklarının ne kadar dolgun ve sıcak göründüğünü, benimkilere karşı ne kadar iyi hissedebileceğimi. Onun içinde erimek, onun tarafından tüketilmek, onun tarafından sahiplenilmek nasıl bir his olabilirdi.

Sonunda uykuya daldığımda, Zatir'le ilgili dönüp duran düşüncelerim bir rüyaya dönüşüyor.

Ve rüyada, durmuyor.

Beni öpüyor, elleri saçlarıma gömülü, dudakları şiddetli ve acımasız, ben nefessiz kalana ve onun için çaresiz olana kadar. Kanım damarlarımda eriyor, daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası için can atarken bedenim onununkine doğru eğiliyor. Rüyamda da gerçek hayatta görüldüğü kadar kendinden emin ve baskın, kolu etrafımda dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor, dudakları kulağımın dibinde bana yapacağı her şeyi fısıldıyor ve ben bundan hoşlanıyorum.

İçimde daha önce hiç bilmediğim bir şehveti ateşliyor. Devam etmesi için neredeyse ona yalvarıyorum, ellerim kalın siyah saçlarında dolanıyor, parmaklarım boynuzlarının dibine sürtünüyor, onun her şeyini istiyorum.

Tüm bu yabancı, ukala, yakışıklı, muhteşem uzaylı.

Eli bacağımdan yukarı kayarak eteğimi yukarı ittiğinde hâlâ balkondaydık. Beni balkonun korkuluklarına doğru bastırırken vücudu beni görebilecek herkesten koruyor, eli kalçamdan yukarı kayıyor. Bir an korku ve utanç hissediyorum, bizi kimin görebileceğini merak ediyorum - ve sonra parmakları bacaklarımın arasına ediyor ve artık umurumda değil. Gerginliğin yerini heyecan, yaptığımız şeyin heyecanı, macerası alıyor. Tedbiri elden bırakıyorum, parmakları kıvrımlarımı ayırıp ne kadar ıslak olduğumu keşfederken onu tekrar öpüyorum.

Parmakları üzerimde gezinirken ağzına karşı nefes alıyorum. Parmakları içimde kayarken, başparmağı klitorisime sıkıca bastırıyor ve sanki onun olmak için yaratılmışım gibi bedenimin tepkilerine kolayca hükmediyor.

Belki de öyleydin.

Belki de hayatımdaki her şey beni tam da bu ana, evimden milyonlarca mil uzakta, yabancı bir gezegende, ay ışığı altında, tanıdığım en yıkıcı yakışıklı adam tarafından balkon korkuluğuna tutulduğum ana getiriyordu.

Kendimi tamamen ona teslim ediyorum. Ağzının içinde inliyor ve iç çekiyorum, vücudum okşamalarıyla birlikte hareket ediyor. O zevki daha da yukarılara taşıırken kalçalarım ellerine doğru eğiliyor - sadece kendi yatağımda yalnız geçirdiğim sessiz gecelerden bildiğim bir zevk. Daha önce hiç kimse beni boşaltmamıştı. Bir erkeğin bana dokunmasından hiç böyle bir his duymamıştım ve aniden memnun oldum.

Bunu ilk yapanın, beni inanılmaz, paramparça edici bir coşkunun eşliğine getirenin Zatir olmasına seviniyorum.

Boşaldığımda, sanki orada titrediğimi hissetmiş gibi, tam uçurumdan düşerken beni sertçe öpüyor. Çılgılığını yutuyor, başkalarının duymasını engelliyor, kollarında parçalanırken belime doladığı koluyla beni kendine yakın tutuyor. Titriyor ve sarsılıyorum, derin duygular zevkle birlikte içime akıyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, bu kadar her şeyi tüketen, bu kadar güçlü ve bunu hissetmeye devam etmek istiyorum.

Beni bırakmasını asla istemiyorum.

"Sana sahip çıkacağım," diye fısıldıyor kulağıma.

Sesi kısık ve o kadar ihtiyaç dolu ki beni ürpertiyor, kollarında titrerken nefesi kulağıma geliyor. Vücudum onun etrafında kenetlenirken parmakları içimde gömülü kalıyor, uyarılma elinin üzerine akıyor. Muhtemelen utanmalıyım ama utanmıyorum. İçimden bir ses bu adama verdiğim hiçbir tepkinin, yapabileceğim hiçbir şeyin onu daha fazla tahrik etmekten başka bir işe yaramayacağını söylüyor.

"Seni benim yapacağım," diye tekrar fısıldıyor. Sonra beni döndürecek kadar geri çekiliyor.

Parmakları içimden çıkarken ellerim korkulukları kavıyor. Bir an için kendimi boşlukta hissediyorum ama bu his geçici. Zatir eteklerimi aceleyle yukarı itiyor, inerken elleri eteklerimi kavıyor, kollarından biri belime sarılıp bedenimi sertçe kendine doğru çekerken kalçaları beni itiyor.

Kaslı gövdesi benimkinin üzerinde kıvrılıyor, dudakları boynumun arkasına geliyor.

"Benim için hazır mısın, Irisa'm?" diye gürlüyor.

Sarsılarak uyandım, soluk soluğa bir nefes çekerken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yatakta yarı dik oturuyorum ve Brielle'i yanlışlıkla uyandırmadan önce kendimi durduruyorum. Ona neden uyanık olduğumu açıklama düşüncesiyle yanaklarım kızarıyor.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve elimi sertçe göğsüme bastırıyorum, hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalışırken nefes alıyorum.

Vay anasını.

Daha önce hiç böyle bir seks rüyası görmemişim. Hiç bu kadar canlı ve yoğun olmamıştı.

Tekrar uzanırken gözlerimi kapatıp yan dönüyorum ve beni rüyadan uyandırdığı için beynime sessizce küfrediyorum. Sonra tekrar, sanırım bu mantıklı. Daha önce hiç kimseyle seks yapmadım, bu yüzden hayal gücümün dayanacağı pek bir şey yok.

Ama bacaklarımın arasında hala zonklayan uyarılmaya rağmen, bir şey bana rüyanın Zatir tarafından gerçekte sahiplenilmenin nasıl bir şey olacağının sadece soluk bir taklidi olduğunu söylüyor.

Sabah kışlada uyandığımda Nadia'yı unutmamıştım. Aklımdaki ilk şey o ve yataktan kalkıp peştamalımı bağladıktan sonra kahvaltı için yemekhanedeki diğer savaşıçılara katıldığımda da o aklımdan çıkmıyor. Diğer savaşıçılar dün geceki olaylarla ilgili bolca alay ediyor ama ben pek fark etmiyorum. Bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini düşünmekle meşgulüm.

Nadia'ya benim olması gerektiğini göstermeye kararlıyım.

Dün gece kız kardeşine eşime bir seçim hakkı tanıyacağımı söyledim ve bu doğrudu. Ama aynı zamanda onu kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı da açıkça belirttim ve bu sözümü yerine getirmeye niyetliyim.

Şimdilik, eğitim ve görevlere kısa bir ara verdim, Alfa Gücü'ne normal programlarında yeniden katılmadan önce toparlanıp dinlenmem için bir şans verildi. Bu süreden sonuna kadar yararlanmak niyetindeyim ve yemeğimi bitirdikten sonra yaptığım ilk şey doğrudan kurtarılmış, çiftleşmemiş kadınların barındırıldığı söylenen binaya gitmek oldu.

Nadia'nın hangi bölmede yaşadığını bulmak oldukça kolay. Ön kapının yanında bir çağrı sistemi var, her kadının adı ve bölme numarası, teslimatlar veya misafirler için aranacak düğmenin yanında listeleniyor. Nadia'nınkinin yanında Brielle adını gördüğümde hayal kırıklığıyla yüzümü buruşturuyorum. Bu onun kız kardeşi olmalı ve ben Nadia'yı diğer kadınla görüşmek zorunda kalmadan görebilmeyi umuyordum.

Ama o kadar kolay caydırılamam. Numarayı not alıp yukarı çıkıyorum, kararlı adımlarla kapıya yöneliyorum ve kapıyı iki kez sertçe çalıyorum. Kapı

açıldı ve işte oradaydı. Onu gördüğüm anda nefesim yeniden kesiliyor.

Hatırladığımdan bile daha güzel. İçimde keskin bir arzu dalgası yükseliyor, aletim içeri girme dürtüsüyle seğiriyor ve

Onu duvara yasla.

Onu kafeslemek, her özelliğini ezberleyerek ona bakarken vücudumu onunkine bastırarak orada tutmak istiyorum. Onun her santimini öğrenmek istiyorum.

ama içimden bir ses bunun Irida'ya karşı kullanmak için doğru taktik olmadığını söylüyor. Sadece bu konuda nasıl hissedeceğinden emin olmadığım için değil, aynı zamanda kız kardeşinin bunu duyarsa ne diyeceğini hayal edebildiğim için.

Onun yerine, ağzı açık kalırken ona çekici bir şekilde sırtıyorum. Belli ki beni beklemiyordu ve ben de bu sürprizden faydalandım.

"Günaydın, Nadia."

"Zatır."

Adımı fısıldıyor ve dudaklarından dökülen ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Şehirde bir yürüyüşte bana eşlik eder misin diye merak ediyordum. Çok güzel bir gün ve uzun zamandır eve gitmedim. Bugün biraz boş vaktim var ve bunu sizi daha yakından tanımak için kullanmayı çok isterim."

Brielle teklifimi duymak için tam zamanında odaya girdi. Alnı hemen kıvrıyor, gözleri şüpheyle kısılıyor. Ama o bir şey söyleyemeden ya da itiraz edemeden Nadia konuşuyor.

"Evet," diyor eşim hızla. Ve sonra daha yavaşça, çok istekli görünmek istemediği belli, ekliyor, "Sadece ayakkabılarımı giymeme izin ver. Bir dakika içinde çıkacağım."

Kız kardeşinin yanından geçip yatak odasına dalıyor, bu da nabzımın hızlanmasına neden oluyor. Nadia'nın *herhangi bir* yatak odasındaki, *herhangi bir yerdeki* zihinsel görüntüsü kalp atışlarımı hızlandırmaya ve peştemalimin altında sikimin nabzını attırmaya yetiyor. Bu düşüncüyü bir kenara itiyorum. İsteyeceğim son şey Brielle'in önünde uygunsuz bir şekilde ereksiyon olmak. Beni hemen dışarı atardı. Bunun yerine Nadia'nın teklifimi kabul etmesini, şu anda bir yatağa ne kadar yakın olduğunu ve birkaç dakika içinde oturma odasından geçip onu yatağın üzerine nasıl atabileceğimi ve-

Krax.

Kollarını kavuşturmuş olan Brielle'e bakıyorum ve arzumu dizginlemeyi başarıyorum.

"Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum," diyor bana, dudaklarını büzerek. "Ama bu küçük yürüyüşte ellerinizi kendinize sakladığınızdan emin olun.

Nadia henüz

."

"-Bağı henüz kabul etmedi. Evet, biliyorum. Söylediğim gibi, kız kardeşini daha yakından tanımak istiyorum. Başka bir şey değil."

Boğazının arkasından küçük bir ses çıkarıyor, belli ki ikna olmamış. Nadia'nın dönmesini beklerken ona hoş bir şekilde gülümsüyorum. Brielle'in onayını almak istiyorum. Eşim ve geriye kalan tek ailesi arasında sürtüşme yaratmak istemiyorum. Ama sonuçta en çok kazanmak istediğim kişi Nadia. Onun mutluluğu benim için her şeyden önemli ve yüzünde utangaç bir gülümsemeyle yatak odasından çıkarken, benimkinin üzerine yayılan cevap sırtışını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Nadia'nın benim Irisa'm olduğuna dair herhangi bir şüphem varsa, bu onu ortadan kaldırmak için bir başka neden olurdu. Onun gülümseyen yüzünü görmek bile içimi mutlulukla dolduruyor. Ona sadece neşe ve zevk vermek istiyorum.

O kadar güzel ki. Siyah saçları bugün gevşek, narin solgun yüzünün etrafında uzun ve kalın ve böyle daha çok sevdiğimi fark ettim. Dün gece çok güzeldi, ziyafet için güzel kıyafetlerini giymiş ve saçlarını toplamıştı. Ama bugün, minyon vücudunu saran bol, dökümlü bir elbise giymiş, saçları dağınık ve vahşi, kesinlikle nefes kesici.

"Gidelim mi?" Ona cesurca kolumu uzatıyorum ve Nadia bana gülümsüyor.

"Sanırım tek başıma idare edebilirim," diyor sırtarak. "Ama hadi gidelim." "Ö n d e n buyurun." Sert bakışını görmezden gelerek kapıya doğru işaret ediyorum.

Koridora çıktığımızda kız kardeşim beni vurdu.

"Kız kardeşin benden gerçekten hoşlanmıyor, değil mi?" Merdivenlerden inip gün ışığına çıktıktan sonra soruyorum. Gerçekten de güzel bir gün, Kalix'in üçüncü mevsiminin en ılımanı, hava ferahlatıcı olacak kadar serin.

"Öyle bir şey değil. Sadece korumacı davranıyor," diyor dostum. "Bağlara inanmıyor mu?"

"Öyle." Nadia dudaklarını birbirine bastırıyor. "Artık hiç Güphe kaldığını sanmıyorum, gerçekten. ğimdiye kadar onları yeterince gördük. Ama onlarsız daha iyi olacağımızı düĞünüyor. Daha doğrusu *ben* öyle düşünüyorum."

"Kadınlara iyi davranılmadığını mı düşünüyor?" Sesimde alınganlık olmamasına dikkat ediyorum ama kendimi biraz sinirli hissetmekten de alamıyorum. Dün gece Druxik ve Tycran'ı kadınlarıyla, Khrelan ve kardeşini de kendi kadınlarıyla gördüm. Kimsenin kadınların onlara bağlı oldukları için daha kötü durumda olduklarını düşündüğünü hayal edemiyorum. Kalixian kadınları hala hayattayken, orijinal bağlar var olduğundan beri birbirlerine bu kadar aşık çiftler görmemiştim.

"Hayır!" Nadia hızla haykırır. "Sorun o değil. Öyle olduklarını biliyor. Ve Kalixianların onurlu olduğunu biliyor. Sadece-"

"İstemiyorsan açıklamak zorunda değilsin. Yürüyüşümüz sırasında tatsız bir konuyu gündeme getirmek istemedim. Özür dilerim."

"Sorun değil," diyor. "Sadece ben gencim. Brielle çok daha yaşlı ve benim bazı kötü kararlar verdiğimi gördü. Dünya'dayken yani. Buraya gelmeden önce. Böyle bir şeyi seçmek için çok genç olduğumu düşünüyor."

Durakladım. "Kaç yaşındasın sen?"

Kesinlikle olgunluk çağında. Bağ başka türlü onu seçmezdi. Ama Terralıların nasıl yaşlandığını bilmiyorum ve onun berrak soluk teni ve narin yapısı bunu bilmemi imkânsız kılıyor. Tek görebildiğim güzel olduğu.

"Yirmi." Nadia'nın yüzü biraz kızarır. "Genç olduğumu biliyorum. Ama hâlâ ne istediğimi anlayacak yaştayım. Ve onun da bana bu boşluğu vermesini istiyorum. Ama bu onun için zor ve ben de anlayışlı olmaya çalışıyorum."

Düşünerek kaşlarımı çatıyorum. "Bu bir Kalixian'ın çiftleşmesi için de çok genç bir yaş. Dişilerimiz hayattayken, genellikle yirmi üç ila yirmi beş yaşları arasında çiftleşmeye başladık. Ama bu duyulmamış bir şey değil. Ve eğer doğru olmasaydı bağ benim için seni seçmezdi."

"Hiç yanlış oldu mu?" Bana bakıyor, o geniş, güzel mavi gözleri yüzümü inceliyor. "Yani... hiç mutsuz olan bir çift oldu mu? Ayrılan?"

Ona göz kırpıyorum, şaşıyorum. Ama sonra Tordax'ın dün gece bana Terran çiftleşmesi hakkında söylediklerini ve bunun her zaman sürmediğini hatırlıyorum. Yeminlerinin bizimki gibi her zaman bozulmaz olmadığını.

Başımı iki yana sallıyorum. "Asla," diyorum ona kararlılıkla. "Bağın yanlış seçim yaptığı bir çift hiç olmadı. Ama," diye ekliyorum, zihnim ve bedenim bunu yaptığım için bana bağırsa bile, "bu bir seçeneğiniz olmadığı anlamına gelmez. Bağ tamamlanana kadar, hatta sonrasında bile, her iki kişi de bunu reddedebilir. Hiçbir şeye zorlanmayacaksınız."

"*Tamamlandı*" kelimesini söylediğimde kızarıyor ve bu bedenimin arzuyla yeniden karıncalanmasına yetiyor. O çok masum, çok utangaç. Daha önce bir erkeğin ona dokunup dokunmadığını, onu sahiplenip sahiplenmediğini merak ediyorum. Benim ilk olabileceğim düşüncesi sarhoş edici ama bunun nasıl doğru olabileceğini hayal bile edemiyorum. Terralıların herhangi bir bağ olmaksızın sık sık birbirleriyle yatak paylaştıklarının farkındayım ve dürüst olmak gerekirse ben de paylaştım.

Deneyimsiz olmaktan çok uzağım ve eşimden de bunu beklemiyorum. Yine de ona fiziksel ve fiziksel olmayan her şeyi öğretme düşüncesi

zevk, tüm bunları ilk kez hissederken yüzünü görme fikri, ona bu şekilde dokunan tek erkek olmak-

Nadia'ya odaklanarak düşünceleri sıkıca uzaklaştırıyorum. Arkadaşıma. Kendimi aşmamalıyım.

"Bir seçeneğim olduğunu biliyorum," diyor sessizce. "Sadece henüz ne istediğimi bilmiyorum."

Onun itirafı doğrudan kalbimi vuruyor. O halde beni reddetme ihtimali var. Ama bunu kafamdan atıyorum ve ona bakarken daha mutlu bir konuya odaklanmayı seçiyorum.

"Bana kendinden bahset," diye onu cesaretlendiriyorum. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Kalix kendi gezegenin dışında gittiğin tek gezegen mi?"

Başını sallıyor, koyu renk saçları omuzlarının üzerinden kayıyor. "Komutan Tordax ve diğer savaşçılar bizi kurtardıktan sonra Wauru adlı bir gezegene zorunlu iniş yaptık. Tüm bunları duydunuz mu bilmiyorum. Ama Orkun beni ve Brielle'i kaçırmadan önce bunların varlığından bile haberim yoktu." Etrafımızdaki boşluğu işaret ediyor. "Dünya ve insanlar dışında bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Başka türler, başka insanlar, bambaşka *dünyalar* olduğunu bilmiyordum."

"Terra bu konuda oldukça izolasyonist." Hafifçe kıkırdıyorum. "Burayı seviyor musun?"

"Evet." Sesindeki coşkuyu duyabiliyorum, rahatladıkça utangaçlığının bir kısmı kayboluyor. Dokunmuyoruz, el ele tutuşmuyoruz ama yürürken bana biraz daha yaklaştığını hissediyorum, tempo tutuyoruz. "Orkun bizi aldığı anda ilk başta korkmuştum tabii ki. Kalixianlar bizi kurtardıktan sonra da şüpheliydim."

"Bunun için suçlanamazsınız. Daha yeni kaçırılmıştınız ve eminim her şey size çok tuhaf geliyordu."

"Aynen öyle." Bana gülümsüyor ve bunu görmek içimde bir heyecan yaratıyor. "Ama sonra, Wauru'da, her şeye biraz daha alıştığım da..." Duraklıyor, derin bir nefes alıyor. "Sonra heyecan verici olmaya başladı. Hiç bilmediğim ve hiç görmediğim yepyeni dünyalar. Buna tam olarak inanamıyordum. Bir macera gibi hissetmeye başladım. Kalix'e vardığımızda ve kral bize burada kalabileceğimizi ya da Dünya'ya geri dönmeyi seçebileceğimizi söylediğinde, bu pek de bir seçim gibi gelmedi. Ben burada kalmak istedim."

"Peki ya kız kardeşin?"

"O da öyle," diyor Nadia çabucak. "Bağlardan şüpheleniyor olabilir ve beni savaşçılardan neredeyse tamamen uzak tuttu."

Dün geceki ziyafette kendisi de vardı. Ama burada daha iyi bir yaşam için fırsatımız olduğunu ve oraya geri dönecek pek bir şeyimiz olmadığını biliyor. İkimiz için de kalmak mantıklı geldi."

"Bunu yaptığına sevindim."

Ben ona bakarken bir esinti çıkıyor ve saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Bana doğru çeviriyor ve nabzım boğazımda düğümleniyor. Onu kollarıma almayı, sokaktan uzaklaştırıp binalardan birinin arkasına çekmeyi, ikimiz de nefes alamayana kadar öpmeyi o kadar çok istiyorum ki. Tam olarak bunu yapmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Çiftleşme arzusu ve Irisa'ya sahip olma dürtüsüyle ilgili hikayeler duymuştum ve her zaman biraz abartılmış olabileceğini düşünmüştüm. Sonuçta ben de sık sık arzu duymuşumdur. Ama hiçbiri böyle değildi. Onun varlığında sikimi yumuşak tutmak yoğun bir çaba gerektiriyor ve buna rağmen, en ufak bir dikkat dağınıklığı yaşadığım anlarda bile sürekli olarak yükseldiğimi hissedebiliyorum.

Kanımdaki beklenti zonklaması bir uyuşturucu gibi, beni huzursuz ve ağrılı hissettiriyor ve beni kabul ederse, bunun yüz katına çıkacağını biliyorum. O kadar çaresizce tahrik olacağım ki, kendimi onu mümkün olduğunca sık, izin verdiği kadar çok kez almaktan alıkoyamayacağım. Sadece bunun düşüncesi bile, bu kadar zevkin, bu yıkıcı güzellikteki kadınla bu tür vahşi, ahlaksız bir birleşmenin düşüncesi bile beni arzuyla aklımı başımdan almaya yetiyor.

Ama yine de onu elimde tutmayı başarıyorum. Utangaç ve gergin olduğunu anlayabiliyorum ve onu korkutmak istemiyorum. Bana içtenlikle güvenmesini, onun çıkarlarını her zaman en iyi şekilde gözeticeğimi bilmesini istiyorum.

"Çok güzel bir şehir," diyor Nadia etrafına bakarak.

Pazar mahallesine yaklaşıyoruz ve hava şehrin bu kısmından yayılan canlı kokularla dolu - kızarmış yiyecekler ve yağlı etler, satılmayı bekleyen canlı hayvanların sıcak, tozlu kokusu, bitkilerin toprak kokusu ve taze meyve ve sebzelerin parlak kokuları. Bunların gürültüsü canlandırıcı. Hangi şehirde olursam olayım, hangi gezegende olursam olayım, pazar bölgesi her zaman favorimdir. Sesler ve kokular, her şeyin ne kadar canlı olduğu, insan kalabalığı ve hevesli pazarlıklarla ilgili bir şey beni neredeyse her yerden daha canlı hissettiriyor.

"Bence evrendeki en güzel şehir," diyorum Nadia'ya. "Ve neredeyse hepsinde bulundum," diye ekliyorum, ona muzipçe sıratarak. "Görülecek ne varsa, hemen hemen hepsini gördüm."

"Evet, çok dünyevi olduğunuzu duydum," diyor müzikal bir kahkahayla. "Bu da beni meraklandırıyor, bende ne buluyorsunuz? İstesem de daha az öyle olamazdım."

Bunun üzerine ona doğru döndüm ve onda tam olarak ne gördüğümü söylemek için ağzımı açtım. Ne kadar güzel olduğunu. Ne kadar tatlı, nazik ve içten görünüyor.

Ama ben daha bunları söyleyemeden yakınlardan ani bir gürültü geldi. Etrafımızdaki Kalixianlar dağılırken alarm sesleri yükseliyor.

Ne olduğunu anlamam sadece bir kalp atışımı aldı. Büyük bir brovar kaçtı.

Brovarlar, arabaları çekmek ve bazen de etlerini yemek için kullanılan boynuzlu ve toynaklı yaratıklardır ve bu türünün özellikle iri bir örneğidir. Bu şey caddede ilerliyor, başını eğmiş ve ağzından gürültülü bir anırtı dökülerek doğrudan bize doğru gürüyor.

Nadia'ya doğru.

Düşünmeden tepki veriyorum. Onu yoldan çekmeye yetecek kadar güç kullanarak kenara itiyorum ve sonra ileri atıyorum, yanından geçerken hayvanı hızla koşarken karşılıyorum. Brovar beni geçerken hayvanın iki boynuzunu kavrayıp başını geriye çekiyorum, böylece ön toynakları yerden kesiliyor ve durmak zorunda kalıyor. Brovar'ı geriye doğru çekerken kollarımdaki kaslar güçlü bir şekilde esneyip geriliyor.

Etrafımdaki kalabalıktan genel bir soluk sesi geliyor, ama ben duymazdan geliyorum. Niyetim hayvana zarar vermek değildi -bir şey onu ürküttü, başka bir şey değil

-Ve ona sakince mırıldanıyorum, bir kolumla gözlerini kapatarak ve bir elimle boynuzlarından birini sıkıca tutarak onu yerinde tutuyorum. Boynunun kirli tüylerini okşamaya ve alçak sesle konuşmaya devam ediyorum, ta ki saldırmaya çalışmayı bırakıp sakinleşene, bir ayağını yere vurana ama yerinde kalana kadar.

Brovar'ın sahibi çok geride değil, elinde bir ip ile caddede koşarken nefes nefese kalmış ve küfrediyor.

"Çok özür dilerim!" diye haykırır. "Teşekkür ederim. İsterseniz zahmetiniz için size ödeme yapabilirim. Umarım kimse zarar görmemiştir."

"Kimse yaralanmadı," diye onu temin ederim. "Ve buna gerek yok. Sadece stoklarınıza daha iyi göz kulak olun, tamam mı?"

Coşkuyla başını sallıyor, ipi hayvanın boynuna dolayıp onu uzaklaştırırken bana bakıyor.

Brovar zapt edildiği anda dönüp kalabalığın içinde *Nadia*'yı buluyorum. Gözleri kocaman açılmış, göz bebekleri büyümüş ve yanakları kızarmış bir halde beni izliyor.

Biraz ağır nefes alıyor, minyon göğüsleri beline sıkıca sarılmış kollarının üzerinde hızla yükselip alçalıyor.

Ona doğru ilerlerken, ne hissettiğini az da olsa anlayabiliyorum. Aramızdaki bağdan mı yoksa onun beden dilini okumaktan mı bilmiyorum ama az önce gördüklerinden dolayı heyecanlandığını hissediyorum. Biraz tehlikeli olsa da hayvanı zapt etmek benim için çok zor olmadı ama o bunu bilmiyor. Ve şu anda, biraz tehlike ve macera arzuladığını görebiliyorum.

Bu bağ onu bana çekti, ama benim doğamdan da etkilendiğini biliyorum, kendime olan güvenimden ve dünyeviliğimden, muhtemelen hakkımda duyduğu hikayelerin ona temsil ettiği pervasız maceradan.

Malav, belki Tordax ya da Tycran gibi daha itidalli bir adam olsaydım, bu konuda dikkatli olurum. Onu sahip olduğu romantik fikirlerden uzaklaştırır, görevlerimin tehlikeli olduğunu ve kolaylıkla üstlenilmediğini, uzayın uzak noktalarının korkutucu ve ölümcül olabileceğini bilmesini sağlardım.

Ama ben o tür bir adam değilim.

Tıpkı şu anda onun olduğu gibi ben de tehlikeden heyecan duyuyordum ve gözlerindeki bakışla ilgili bir şey beni çağırıyor, ona yaklaşırken kanımı ısıtıyor.

Ölçülü ya da *temkinli* olmak hiçbir zaman beni tanımlayan kelimeler olmadı. On sekiz yaşımdan beri, yaşam sürem her an aniden kısılabileceğini biliyordum. Bu yüzden eksiksiz, canlı ve dolu dolu yaşamayı seçtim. Hayata iki elimle sarılmayı seçtim, elimden gelen her şeyin tadını çıkarırken aynı zamanda onu pek çok kişinin elinden alanlardan intikam almayı seçtim.

Nadia'nın gözlerinden onun da aynı şeyi yapmak istediğini görebiliyorum. Tamamen, lezzetli, tehlikeli bir şekilde yaşamak istiyor. Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyor olabilir, tam olarak değil. Ve onu uyarmam gerektiğini biliyorum. Ondan daha yaşlıyım, daha tecrübeliyim. Ama kendime karşı tamamen dürüst olursam.

İstemiyorum.

Başında durmuş, kocaman gözlerinin içine bakıyorum. Bana bakarken nabızı gözle görülür bir şekilde boğazında atıyor ve tek yapmak istediğim her türlü tedbiri bir kenara bırakıp ona öğrenmek isteyebileceği her şeyi göstermek, onu gitmek isteyebileceği her yere götürmek. *Evrendeki* her şeyi onunla ve ona yapmak istiyorum.

Onunla ilgili bir şey beni varoluşum boyunca hiç olmadığım kadar pervasız ve arzulu hissettiriyor.

"Benimle gemime gel," dediğimi duyuyorum, ağzımdan çıkan kelimeleri düşünmeye fırsat bulamadan. "Sana uzaydan manzarayı göstermek istiyorum."

Nadia nefes alıyor ve bakışlarım ağzına düşüyor. Elimde değil. Onu tam burada, pazarın ortasında kendime doğru bastırmak, kollarımı ona dolamak ve onu öyle bir öpmek istiyorum ki dudaklarımın şeklini ya da dudaklarımın dudaklarına değdiğinde verdiği hissi asla unutamayacak.

Yavaşça göz kırptıyor, sanki hayır demeyi düşünüyormuş gibi. Ama yüzündeki özlemi görebiliyorum; benim için, teklifim için, evrenin ona sunabileceği her şey için. Onu içsel bir uçurumun kenarında gezinirken görüyorum, kız kardeşinin ısrar ettiği güvenlik ile özlemini çektiği macera arasında sıkışıp kalmış.

Bu beni gülümsetiyor. Irida'm küçük ve narin, bakınca kırılğan ama içinde saklı bir vahşet var.

Bundan eminim.

ZATIR'A BAKIYORUM, kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Sanki zor nefes alıyormuşum gibi hissediyorum.

Vücudum ihtiyaçtan geriliyor, tenim karıncalanıyor, içimdeki ağır sızı beni ona doğru çekiyor. Onu çok istiyorum, hem de çok. Bunu yapanın bağ olduğunu biliyorum... ama *ben* de istiyorum. Bundan eminim.

Bu pervasız, kendinden emin, çılgın adam, bana doğru koşan bir boğaya benzeyen bir şeyin önüne geçti ve onu *çıplak elleriyle* durdurdu. Bana doğru ilerlerken, gözleri kanımı yaktığını hissedebildiğim bir sıcaklıkla gözlerime kilitlendiğinde, hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmadığımı fark ettim. Tek istediğim beni öpmesi, tam burada, şu anda ve bizi kimin gördüğü umurumda değil. Kız kardeşimin öğrenmesi umurumda değil. Onu istiyorum.

Ve sonra beni tekrar şok etti.

Benimle gemime gel. Sana uzaydan manzarayı göstermek istiyorum.

Sözleri kafamda yankılanırken vücudumdaki her sinir tetikte, ona bakarken heyecan ve korku aynı anda içimde parlıyor. Bunu düşünmenin ne kadar pervasızca olduğunu *biliyorum*. Bu adamı tanımıyorum bile ve onunla bir *uzay gemisine* binmeyi mi düşünüyorum?

Brielle bana bunu yapmamamı, Zatir'in beni gemisine tek başına alacağına güvenmememi söylerdi. Beni herkesten, meraklı gözlerden, bağı tamamlamam için ısrar etmesini engelleyebilecek herkesten, hayır dersem bana yardım edebilecek herkesten uzaklaştırmaya çalıştığını söylerdi.

Ne söyleyeceğini *çok* iyi biliyorum. Geçen sefer başımı belaya sokan şeyin çok hızlı bir şekilde ilişkiye girmek olduğu konusunda beni uyarırdı - yanlış kişiye çok çabuk güvenmek, aklımın tüm kırmızı bayrakları görmesi gerekirken kalbimin benden uzaklaşmasına izin vermek. Bana bunun nasıl sona erdiğini, vücudumda hala taşıdığım yaraları ve her şey tekrarlanırsa nasıl hissedeceğimi hatırlatırdı.

Ama Zatir'le kendimi hiç kimseyle hissetmediğim kadar farklı hissediyorum. Zatir'in farklı olduğunu iliklerime kadar hissediyorum. Korkunç, istismarcı, çıkarıcı eski erkek arkadaşımınla böyle hissetmemiştim. Onu sevdiğimi sanıyordum ama bana *böyle* hissettirmedi. Bana Zatir'in şu anda baktığı gibi bakmadı.

Ve Kalixianların onurlu olduklarını biliyorum. Zatir hepsinden daha küstah ve çapkın ve kendime karşı dürüst olursam, ona olan çekiciliğimin büyük bir kısmının bu olduğunu biliyorum. Ama yine de bana zarar vermeyeceğine inanıyorum. Buna tamamen inanıyorum.

Bir keresinde bir hata yaptım. Bunu asla unutamam, tamamen değil. Ama hayatımı bu hataya tepki olarak yaşamaktan çok ama çok yoruldum - sürekli olarak kendi yargılarımı, insanları değerlendirmemi ve onlar hakkında ne hissettiğimi sorguluyorum. Acaba onları yanlış mı okuyorum ya da kendimi fazla mı saf bırakıyorum diye.

İşte o anda, daha önce hiç yapmadığım kadar cüretkâr bir şey yapmaya ve kendime yeniden güvenmeye karar veriyorum. Nasıl hissettiğime bir kez daha güvenmeye. Beni nereye götüreceğini görmek için.

Beni hayal bile edemeyeceğim kadar iyi bir yere götürebilir.

"Evet," diyorum Zatir'e, sözcük dudaklarımdan dökülürken adrenalin içime hücum ediyor. "Hadi gidelim."

Verdiğim yanıttan memnun olduğu her halinden belli olan bir ifadeyle bana sırtıyor ve yüzündeki gülümseme midemde kelekler uçuşmasına neden oluyor, parmak uçlarıma kadar inen lezzetli bir ürperti omurgamdan aşağı iniyor.

Evet, diye düşünüyorum, elime uzanırken.

Teni benimkine değişiyor ve bu temas içimi yakıyor, parmakları benimkilerle iç içe geçerken tüm sinirlerimi ateşliyor. Uzun zamandır ilk kez yaşadığımı, gerçekten yaşadığımı hissediyorum. Az önce verdiğim pervasız kararın verdiği sinirsel enerjiyle dolup taşıyorum ve elimi Zatir'in elinin etrafına kapatıyorum.

Sinirlerim geriliyor ama şimdi geri dönmeyeceğim. Dönersem pişman olacağımı biliyorum.

Elimi bırakmıyor, gemilerin tutulduğu rıhtıma doğru yürürken yol boyunca elimi tutuyor.

"Gemim küçüktür," diyor beni gemiye doğru götürürken sırtarak. "Ama üzerinde pek çok değişiklik yaptım. Şu anda dışarıdaki en hızlı gemilerden biri, hızlı ve çevik. Hayatımı birden fazla kez kurtardı."

"Geminden sanki bir insanmış gibi bahsediyorsun," diye takılıyorum ona.

"Öyle," diye ısrar ediyor, gülümsemesi genişliyor. "Ya da öyle de olabilir, ona ne kadar bağlıysam. Sen gelene kadar gördüğüm en güzel şeydi." Bakışları ısınıyor ve ben yeniden kızarıyorum.

Gemisine iyice baktığımda *güzel* kelimesini seçmem pek doğru olmazdı. Zatir'in söylediği gibi, özellikle de rıhtımdaki diğer standart Kalixian gemilerinin yanında, açıkça ağır bir şekilde modifiye edilmiş.

Yer yer yamalı, perçinleri ve dikişleri görülebiliyor ama gemiye her ne yapıldıysa bunun bir sevgi işi olduğu da açık. Zatir'in yüzüne baktığımda, bir insanın başka bir insana besleyebileceği duygularla eşdeğer bir şekilde gemiye hayranlık duyduğu açık. Ve eğer duyduğum hikayeler ve söylentiler doğruysa, bu mantıklı. Bu geminin onu pek çok savaştan geçirdiği ve pek çok beladan kurtardığı açık.

"Hadi," diyor siyah saçlı Kalixian, beni ileriye doğru götürürken kaşlarını bana doğru sallayarak. Parmakları hâlâ benimkilerle iç içe geçmiş durumda ve elini bırakmak istemediğimi fark ediyorum. Onun yanımda olması iyi hissettiriyor. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar heyecanlı ve dinç hissediyorum.

"Çok fazla bir şey yok," diyor binerken bana. "Kokpit bu tarafta. Kalkıştan önce oraya bağlanmana yardım edeceğim. Koridorun sonunda küçük bir mutfak, bir kamara ve bir de ortak oda var."

"Bayıldım," diyorum ona ve bunda ciddiylim. Gemi küçük ama rahat hissettiriyor. Kişisel. Birinin evine ilk kez davet edilmek gibi.

Ben bunları söylerken Zatir'in gözlerinde memnun bir ışık parlıyor ve bunun beni ne kadar mutlu ettiğine şaşıyorum. Beni bu şekilde hissettiren bağ mı? Yoksa onunla eş bağından ayrı bir bağ mı geliştiriyorum?

Keşke her şeyin nasıl işlediğini bilseydim.

Döndükten sonra Lucy ile konuşacağım, diye düşünüyorum kendi kendime.

Bunu bana daha fazla açıklayacaktır. Ne de olsa eşinin bağ fikrine alışması biraz zaman aldı. Bu konularda tüm kadınlar arasında en az utangaç olan ve en iyi tanıdığım kişi o. Belki bu yeni ve alışılmadık duygularla başa çıkmamda bana yardımcı olabilir.

"İşte gidiyoruz." Zatir beni kokpite götürdü. "Bu benim koltuğum." Kontrollerin önündeki koltuğu işaret ediyor. "Sen de buraya oturacaksın." Birkaç santim ötede, kalkış için kemerlerin bağlandığı bir koltuk daha var. "Normalde bu yardımcı pilot için olurdu ama ben genelde yalnız uçarım. Bu nadir bir durum," diyor, ben otururken bana sırtarak.

Pencereden dışarı bakarken kalbim yine sertçe atıyor, sinirlerim alevleniyor. Kalixianlar bizi buraya getirdiğinden beri bir gemiye binmemiştim.

Wauru, ve tekrar bir uçağa binmeyi gerçekten beklemiyordum. Kaçırılmadan önce hiç uçağa binmemiştim bile. Zatir'e güveniyorum ama ellerimin titremesine engel olamıyorum. Görmesini istemediğim için ellerimi sıkıca dizlerimin arasına sokuyorum.

Kayışları bağlamama yardım etmek için eğiliyor ve bunu yaparken vücudumda yeni bir tür titreme başlıyor.

Kayışları omuzlarımdan geçirirken parmakları köprücük kemiğimin hemen altındaki çıplak tenin üzerinde geziniyor ve tokaları takarken göğüslerime dokunmamaya dikkat etse de parmakları çok yakın. Parmaklarının göğsümün yumuşak etinde gezindiğini, meme uçlarımdan üzerinden geçtiğini hayal edebiliyorum ve bu düşünceye karşılık olarak sıkılaştıklarını, elbisemin hafif yünü altında sertleştiklerini hissediyorum.

Bu his aynı anda hem tahrik edici hem de utanç verici ve Zatir kayışı karnımın üzerinden geçirirken, parmakları göbeğime sürtünürken yüzümün kızardığını hissediyorum. Başını kaldırdığında bakışları benimkileri yakalıyor ve göğsümden boynuma doğru tırmanan kızarıklığı görebildiğini biliyorum.

Koyu renk gözlerindeki kehribar rengi benekler genişlemeye başlıyor ve bu manzara içimi ürpertiyor. Göz rengindeki bu değişimin ne anlama geldiğini biliyorum. Bir Kalixian için bu uyarılma işaretidir. Bana dokunmak *onu* da tahrik ediyor.

Gözlerimi onunkilere sabitliyorum ama vücudunda, kaslı göğsünde ve karnında, hatta daha da aşağılarda gezinmelerine izin vermeyi o kadar çok istiyorum ki.

Dün gece beni balkona kadar takip ettiğinde, Jocia'nın sıradan vatandaşlarının çoğu gibi giyinmişti: yumuşak, hafif bir yünden bir tunik ve pantolon. Ama şimdi, sıradan bir günde, Kalixian savaşçıların tipik kıyafetlerini giyiyor - yani neredeyse hiçbir şey. Sadece kalçalarından bağlanmış deri bir peştamal, alçakgönüllülüğe en ufak bir selam ve geri kalanı muhteşem bir şekilde sergileniyor. Kaslı kolları, geniş göğsü, dalgalanan karnı ve güçlü kalçalarıyla oyulmuş bir heykele benziyor. Güzel bronz teni, kollarının ve omuzlarının üzerinde kıvrılan koyu renkli işaretlerle mükemmel bir şekilde tamamlanıyor.

"Hazır mısın?" diye mırıldanarak aramızdaki yüklü sessizliği bozuyor.

"Evet." Alt dudağımı dişlerimin arasında çekiştirerek bir kez başımı sallıyorum. I

"Yürüyüşümüzün" bir uzay yolculuğuna dönüşmesini kesinlikle beklemiyordum ama bunun heyecanı sarhoş ediciydi.

Zatir kendi koltuğuna kayıyor, kontrolleri açıyor ve geminin motoruna güç veriyor. Sesi beni gergin bir heyecanla dolduruyor, hepsi

Ona karşı hissettiğim şehvet, merak ve garip sevgiyle birbirine karışmış durumda.

"Bekle," diyor, bana gittikçe daha tanıdık gelen o alaycı, ukala gülümsemesiyle bana bakarak. "Kalkmak üzereyiz."

Zatir'in *kalkış* versiyonunun daha standart Kalixian pilotlarından biraz farklı olduğuna eminim.

Cora, Druxik'in uçmayı ne kadar çok sevdiğinden bahsetti ama söylediklerine bakılırsa, Druxik büyük ölçüde teknik ve beceriye, eğitim ve uygulama yoluyla var olan en iyi pilot olmaya odaklanmış durumda. Havalandığımız andan itibaren Zatir'in bir pilot olarak çok yetenekli olduğunu söyleyebilirim, ama aynı zamanda bu konuda gösterişli olmayı sevdiğini de söyleyebilirim.

Atmosfere doğru yükselmeye başlamadan önce Jocia'nın üzerinde bir tur daha atıyor, ben sandalyenin kenarlarını kavrarken dalıyor ve dönüyor. Ondan bir çentik atmasını istesem atacağını biliyorum ama gerçek şu ki bunu yapmasını istemiyorum. Midemde hakimiyet için savaşıyor ve midemi bulandıran coşku, heyecan ve sinirlere rağmen, bunu seviyorum. Şehrin üzerinde yükselmeye başladığımızda içimden neredeyse elektriksel bir heyecan geçiyor.

Zatir rüzgârın yönünü değiştirip Kalix'in atmosferine girerken midem sanki bir hız trenindeymişiz gibi bulanıyor. Daha önce türbülansı ve uçuş şeklindeki değişiklikleri *hissedebileceğim* kadar küçük bir gemide hiç bulunmamıştım ve heyecanımın bir kısmı sinirsel endişeye dönüşürken eklemelerim beyazlaşıyor.

Yine de buraya geldiğim için memnunum.

Zatir o an için gemiye odaklanmış durumda, tüm çabası uçmaya odaklanmış durumda ve bu bana sadece onu izleme fırsatı veriyor - yüzünün yakışıklı, yontulmuş hatlarını, geminin kontrollerinde nasıl rahat ve kendi halinde görüldüğünü. Elle uçmanın büyük bir çaba gerektirdiğini biliyorum ama o hiç çaba gerektirmiyormuş gibi gösteriyor.

Atmosferin üzerine çıktığımızda, Zatir gezegenden epeyce uzaklaşana kadar uçmaya devam ediyor. Tam olarak nasıl ölçeceğimi bilmiyorum ama pencerelerden görünen manzarada etrafımızda görebildiğim tek şey açık, ucsuz bucaksız uzay olana kadar bizi uçuruyor.

"Artık kayışları çözebilirsin," diyor gemiyi yavaşlatırken, bizi orada tutmak için kontrolleri çeviriyor ve ben de öyle yapıyorum, şaşkınlıkla dışarı bakarken öne doğru eğiliyorum.

Elbette daha önce de uzay gemilerinde bulundum - beni ve diğer kadınları kaçıran Orkun gemisi ve hepimizi alan Kalixian gemisi

Wauru'dan yukarı çıktım ama dışarı bakarak çok fazla zaman geçirmedim. Gözlem güvertesine bile hiç çıkmadım. Brielle çoğunlukla kabinde kalmak istedi ve ben de o zamanlar gerçekten bakmak ya da gördüğüm manzaraları takdir etmek istemeyecek kadar şok olmuş ve korkmuştum. Her şey yeni, korkutucu ve tuhaftı ve bir yanımda bunların hiçbirisi olmuyormuş gibi davranmak istiyordu.

Ama artık o kadar yeni ve şok edici olmadığına göre, gerçekten *bakma* fırsatını yakalayabilirim. Zatir'in bizi getirdiği uzayın genişliğini görmek ve gördüklerimi gerçekten takdir etmek için.

"Bu inanılmaz," diye nefes alıyorum, pencereden dışarı bakıyorum, her şeyi anlamaya çalışırken gözlerim kocaman.

"Bu manzaradan asla bıkmayacağım."

Zatir'in sesi yanımdan derin bir gürültüyle geliyor. Ona baktığımda, onun benim gibi pencereden dışarı bakmadığını fark ediyorum. Dışarıdaki yıldızlardan ve uzaydan bahsetmiyor, aksine o sözleri söylerken *bana* bakıyordu.

Bana bakmaktan asla yorulmayacağını söylüyor.

Bakışlarımız tekrar kilitleniyor ve nefesimin kesildiğini hissediyorum. Bu adamın, bu *uzaylının* benim hakkımda gerçekten böyle hissettiğine inanmıyorum. Kendimi bu tür bir ilginin odağı olabilecek biri olarak hiç düşünmemiştim, ama Zatir'in bana bakış şekli nabzımın boğazıma sıçramasına neden oluyor, tüm vücudum farkındalıkla karıncalanıyor.

Şimdi yalnızız, uzayda, meraklı parti misafirlerinin, komutanının ya da aşırı korumacı kız kardeşimin ulaşamayacağı bir yerdeyiz. Sadece ikimiz varız. Sonunda bundan sonra ne olmasını istediğimi seçebilirim.

Bir yanımda neredeyse ona bu kadar kapılmamış olmayı diliyor. O zaman bu konuda mantıklı davranabilir, ona yavaşlamasını söyleyebilir, hatta sadece hayır diyebilirdim. Kendime, daha adımı bile bilmeden onun eşi olduğumu söyleyen biri için böyle hissetmenin saçma olduğunu söyleyebilirdim.

Ama ona karşı hissettiğim çekimi inkar edemem.

Sanki vücudumdaki her sinir aynı anda uyanmış ve canlanmış gibi, sanki uzun süre yanlış seçim yapmaktan korktuktan sonra hayata geri dönmüşüm gibi hissettirmesini inkar edemem.

Çok yakınımda, sandalyesi benimkinin hemen yanında. Eğiliyor, bir kolu belime dolanıyor ve bu hareket o kadar kendinden emin ve sahiplenici ki içimde bir heyecan yaratıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Beni kendine doğru çekerken, en ufak bir mücadele belirtisi göstermeden ilerlediğimi hissediyorum.

Onunla savaşmak istemiyorum. Ona hayır demek istemiyorum. Beni öptüğünde nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum. Balkonda durduğumuz noktadan sonra ne olduğunu bilmek istiyorum. Hayal ettiğim gibi bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum.

Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırıyor, beni kucağına çekerken kolunu belime doluyor, böylece ona binmiş oluyorum. Diğer elini yanağıma bastırıyor, parmak uçları saçlarımda yüzümü kavırıyor ve beni öpeceğini biliyorum. Gözleri şimdi saf kehribar rengine, ışıltılı ve sıcak ve biliyorum ki bacaklarım onun iki yanında olacak şekilde kucağına binmek yerine daha aşağıya yerleşseydim, onu kalın ve sert bir şekilde bana karşı hissedecektim.

Şu anda, keşke daha cesur olsaydım, Lucy gibi. Lucy onun kendisini öpmesini beklemezdi. Onun kucağına yerleşir, kalçalarını ona doğru sallar, o kendisini öpmeye karar vermeden önce onu öperdi.

Ama henüz o kadar cesur değilim.

Burada kalacak kadar cesurum, kalbim muhtemelen duyabileceğı kadar hızlı atıyor, dudaklarım ayırık ve beni öpmesi için ona yalvarmanın eşiğindeyim.

Yaptığında, hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Çok daha iyi. Hayal ettiğimden daha iyi, rüyamdan daha iyi.

Başını eğiyor ve çenemi kaldırıyorum, bedenim ben düşünmeden onun hareketine tepki veriyor, ne istediğimi, neye *ihtiyacım* olduğunu biliyor. Dudakları dolgun, sert ve sıcak; eli başımın arkasına doğru kayıyor ve diğer kolu belimi sıkıca sararken beni sahiplenici bir şekilde kavırıyor.

Ağzım hiç düşünmeden açılıyor ve o da bu fırsattan sonuna kadar yararlanıyor. Dili benimkine karşı sıcak, öpücüğü derinleştirirken ağzımın içine dalıyor ve vücudumun her santiminde uyarılma alevleniyor. Sanki yanıyormuşum gibi sıcak, aşırı hassas hissediyorum. Tenim gergin hissediyor ve iliklerime kadar ağrıyor, klitorisim sanki kendi kalp atışları varmış gibi zonkluyor.

Daha fazlasını istiyorum. Dudaklarından, ellerinden, her şeyinden daha fazlasını. Sonunda içimde bir erkeğin olmasının, başka biri tarafından tamamen ve bütünüyle ele geçirilmenin nasıl bir his olduğunu öğrenmek istiyorum. Bunun o olmasını istiyorum.

Dostum.

Aklımdan geçen düşünce beni ürkütüyor ama durmama yetmiyor.

Öpücüğe doğru eğiliyorum, ellerimi onun kalın, siyah saçlarına gömmek için uzanıyorum ve ona doğru eğiliyorum. Zatir sandalyede geriye doğru sallanıyor, belime doladığı kolu beni göğsüne doğru çekiyor ve sanırım elbisemin ince kumaşı arasından sikinin kalçama sürtündüğünü hissediyorum.

"Zatir," diye fısıldıyorum, adı ağızlarımızın sıcak baskısında kayboluyor. Yanıt olarak inliyor, iki kolu da beni sarıyor, bir eliyle uzanıp tekrar saçlarıma gömüyor ve ağzımı sertçe onunkine bastırıyor. Asla durmak istemiyorum.

Onunla sonsuza kadar böyle sarmaş dolaş bir şekilde uzayda süzülme istiyorum. Brielle'in ihtiyatını ve benim kararsızlığımı, her şeyin ne kadar hızlı gerçekleştiğini ve şüphelerimi unutuyorum. Bu bağ daha önce hiç yanlış olmamıştı. Ve ben onu istiyorum. Diğer her şeyi çözebiliriz.

Sonrasında.

Neredeyse kucağına gömülmek, kalçalarımı biraz daha açmak ve bana bastırıldığını hissedebilmek için ona sürtünmek için cesaretimi topladım. Böylece ona devam etmek istediğimi kelimeler olmadan söyleyebilirim - çünkü bunu söyleyecek kelimeleri bulamıyorum.

Ama tam hareket etmeye başladığımda, tüm gemi yana doğru sallanıyor. O kadar sert sarsılıyor ki neredeyse Zatir'in kucağından düşecektim. Geminin dışında bir ışık parlaması patlıyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Oh.

Oh, *kahretsin*.

Saldırıya uğruyoruz.

Zatir

KRAX.

Patlamanın tam olarak ne olduğunu bilmeyecek kadar çok saldırıya uğradım. Düşman gemisinden gelen sesler bana öyle geliyor ki, bir kalp atışı kadar kısa bir süre içinde alarm durumuna geçiyorum. Nadia'dan uzaklaşıp öpüşmemizi kesiyorum ve kendimi odaklanmaya zorluyorum. Bir an için beynim yavaşlıyor, arzusun sisinde kayboluyor ve dudaklarının benimkilere karşı verdiği tatlı his, açık, yumuşak ve teslimiyetçi ağzı, kokusu ve tadı...

Hepsini Desh. Başımı şiddetle sallıyorum.

Tehlikedeyiz ve onu benimle buraya gelmeye ikna ettikten sonra Nadia'ya bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğim.

Ama bu olmayacak. Buna asla izin vermem.

Nadia'yı hızlı ama nazıkçe kucağımdan kaldırıp koltuğuna geri oturtuktan sonra kumandalara yöneliyorum ve kaçış manevraları için sürücüyü devreye sokuyorum.

Arkadaşıma gergin bir sesle "İyi olacağız," diyorum. "Kemerlerinizi bağlayın. Onlardan kaçmaya çalışacağım."

Gemiye döndürüyorum ve saldıran gemi bir mermi daha atarken görüş alanıma giriyor. Ateşe sert ve hızlı bir şekilde karşılık veriyorum, sonra gaza basıyorum.

"Orkun mu?" Nadia'nın sesi ani bir korkuyla doluyor ve onu rahatlatmak için daha fazlasını yapabilmeyi dileyerek başımı sertçe sallıyorum. Ama şu anda ikimiz için de yapabileceğim en iyi şey bizi güvenli bir şekilde uzaklaştırmak.

"Hayır, Orkun değil. Büyük ihtimalle bir korsan."

Gemiden kaçmaya yeniden odaklanmadan hemen önce gözlerinin büyüdüğünü görüyorum, gemimi savuruyorum ve oklarının yayının altından geçiyorum.

Gemi *kesinlikle* Orkun'a ait değil; onların kullanacağı türden şık, yüksek teknolojili bir gemi değil. Muhtemelen onu savaş gemisi olarak kullanan mağlup olmuş, yüksek rütbeli bir uzaylıdan çalınmış, ağır şekilde modifiye edilmiş kişisel bir gemi. Biraz hırpalanmış ve yıpranmış olmaktan çok daha fazlası, ama hızlı ve kavgacı. Bizi öldürmeye çalışmasaydı etkilenirdim.

Normalde karşılık verirdim. Uzaydaki bu tür bir it dalaşı, kazanabileceğimden neredeyse emin olduğum bir it dalaşı, kanımı kaynatan, yaşadığımı hissettiren türden bir şey.

Ama Nadia'yı riske atmayacağım.

Eğilip bükülerek ileri atılıyorum, diğer gemidekilerin kolay lokma olmadığımı ve yetenekli bir pilot olduğumu gördüklerinde caymadıklarını, aynı zamanda bana kolayca ayak uydurabildiklerini fark ettiğimde içimden küfrediyorum. Bir ok daha bize isabet ediyor, fazla hasar verecek kadar değil ama geminin titreyip sağa yatmasına yetiyor ve Nadia korkmuş bir ciyıklama çıkarıyor.

Saldıran gemiden kaçamayacağımız ve onların da pes etmeyeceği belli olduğunda, içimde bir düğümle onları yok etmeye çalışmaktan başka çarem olmadığını anlıyorum.

İstediğim bu değildi. Romantik gezintimizin bir savaşa dönüşmesinin Nadia'yı bana sevdireceğini sanmıyorum. Zaten travma geçiriyor ve istemeden de olsa buna bir yenisini eklediğim için her şeyden çok nefret ediyorum.

Muhtemelen bir daha asla bir gemiye binemeyecek, diye düşünüyorum bir parça üzüntüyle, gemiyi döndürüp saldırgana sağlam bir darbe vurmak için yavaşlarken. Onları görüş alanıma aldım, üzerlerine bir yaylım ateşi göndermeye hazırım, ama tetiğe basmadan hemen önce, diğer gemi bir darbe ateşliyor. Tam isabet.

Tetiğe bastığımda hiçbir şey olmuyor. Kabindeki ışıklar titrerken geminin motorları durma noktasına geliyor. Kontrollere sertçe vuruyorum, düğme üstüne düğmeye basarken nefesimin altında homurdanıyorum ama hiçbir şey çalışmıyor. Uzayın ortasında ölü gibi süzülüyoruz ve Nadia şüphesiz neler olup bittiğine dair bir fikir edinirken soluk soluğa kalıyor.

Düşman gemisinin benimkiyle birleşirken çıkardığı sesi duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. İçimden bir ürperti daha geçiyor ve ardından yarattıkları mühürün sesi geliyor. Ne yapmak üzere olduklarını biliyorum - kapıları patlatıp açacaklar ve gemime binecekler.

Kumandaların yanında duran silahlarımı alıp kaptan koltuğundan fırlıyorum. Kendimi Nadia'nın önüne koyarak kokpit kapısına doğru dönüyorum.

"Orada kal," diyorum ona sertçe. Ona dönüp bakmaktan, yüzünün görüntüsünü zihnime kazımdan başka bir şey istemiyorum.

Kapı. Ama bir an bile dikkatimin dağılmasına izin veremem. Bu iş bittiğinde, güvende olduğumuzda, evrendeki tüm zamana sahip olacağım.

Ona bir daha dokunmamı istemeyecek kadar kızgın ya da korkmuş değilse tabii.

Patlama geldiğinde, titreşimlerini tüm vücudumda hissediyorum. Saldırganımız her kimse, gemimin dış kapılarını havaya uçurdu.

"Gemiye bindiler," diyorum ona, sesim kısık. "Onlarla ben ilgileneceğim. Ne olursa olsun, o sandalyeden kalkma."

"Ya sen-"

Daha söyleyemeden sözünü kesiyorum. "Söylemeyeceğim," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Sadece orada kal."

Ondan küçük bir sızlanma geliyor ama dediğimi yapıyor. Kokpitin kapısını açmak için düğmeye bastığımda onun en ufak bir hareketini bile görmüyorum. Kapı açılır açılmaz iri yarı bir uzaylı bana doğru koşuyor, dört elinde de silahlar var - iki bıçak ve iki blaster. Nadia yine korkmuş gibi bir ses çıkarıyor ama ben yerimde duruyorum. Dörtten fazla kolu olan şeylerle savaştım ve onları öldürdüm, bunu da öldüreceğim.

Bana doğru koşarken tiz bir ses çıkarıyor, uzaylılara özgü bir savaş çığlığı atıyor ama ben sesimi çıkarmıyorum. Bunun yerine, hayatım boyunca çalıştığım tanıdık hareketlere, bir Kalixian savaşçısının dövüş formlarına geçiyorum. Daha bana ulaşmaya fırsat bulamadan iki uzvu yerde, üst kolundan düzgünce kesilmiş, gemimin zemininde dokunaç gibi kıvranıyor. Mavi-siyah kan duvara sıçırıyor ve yüzümü buruşturuyorum ama bunun dikkatimi savaştan uzaklaştırmasına izin vermiyorum. Uzaylının sadece iki kolu kalmış olabilir ve acı içinde çığlık atıyor ama yine de bana doğru ilerliyor.

O bir aptal. Gemisi benimkiyle boy ölçüşebilirdi ama bir Kalixian'la başa çıkamazdı. Bıçağını bana sapladığında bir tarafa doğru eğildim, kopan kolundan akan kan orta bölgeme sıçradı ve hırlayarak saldırıp o kolu da kopardım.

Dövüş hızlı ve acımasızdı. Rakibimin bir silahı daha yokken, uzaylının üzerine yürüyüp onu patlamış kapılara doğru geri itiyorum. Suratına sert bir dirsek atarak onu duvara doğru savuruyorum. Biraz aşağı kayıyor, ayağa kalkmaya ve kalan bıçağıyla bana saldırmaya çalışıyor, ben de ona doğru hamle yapıyorum.

Hızlı ve etkili bir hareketle boğazını kestim.

Uzaylı yere yığılır, gözlerindeki ışık sönerken
düşüyor.

"Tasarım gemimin her tarafı kan içinde," diye homurdanarak ona bakıyorum.

Acil tehdit ortadan kalktı ama ben tatmin olmadım. Desh it all. Bu olmamalıydı. Bize karşı gerçek bir tehdit oluşmadan çok önce gemiyi durdurdum -gerçek bir tehlike oluşması için Nadia'yı uzayın derinliklerine götürmezdim.

Nadia.

İçimi bir endişe kaplıyor ve eşime doğru dönüyorum.

Hâlâ bıraktığım yerde, mavi gözleri kocaman ve yuvarlak.

Şok, güzel yüzünün her çizgisinde yazılıdır.

Nadia

DÖVÜŞ O KADAR HIZLI OLDU KI, her şeyi kavramam bir anımı aldı. Uzaylı saldırganın yere yığılışını, boğazının Zatir tarafından hızlı bir hareketle kesilip açılmasını izlerken kalbim göğsümde çarpıyor ve bir elimi göğsüme bastırarak nefes almaya çalışıyorum.

Bu, Zatir'in Kalix'te o öküze benzeyen yaratıkla boğuşmasını izlemekten çok çok daha etkileyici. Bu savaşçıların nasıl bir şey olduğunu ilk kez gerçekten görüyorum. Brielle Wauru'daki dövüslere gitmeme asla izin vermedi ve Kalix'teki arenada antrenman yaptıklarını hiç görmedim. Duymuştum ama hiçbir şey beni Zatir'in gerçekten dövüştüğünü görmeye hazırlayamazdı.

Vahşiydi, dehşet vericiydi... ve nefes kesiciydi. Tüm şiddetine, tüm kanına rağmen, onu hareket ederken izlemek şimdiye kadar gördüğüm en zarif ve güzel şeylerden biriydi. Bir dansçı gibi hareket ediyordu, korkutucu, güçlü, ölümcül bir dansçı gibi.

Gördüklerim karşısında şok oldum ve her şeye rağmen biraz daha fazla tahrik olduğumu fark etmek beni daha da şaşırttı. Yere yığılmış uzaylı için üzülmiyorum. Zatir'i öldüreceğinden ve muhtemelen bana daha kötüsünü yapacağından hiç şüphem yok. Hâlâ sarsılmış durumdayım ve biraz korkuyorum ama aynı zamanda kendimi... *canlı* hissediyorum. Uzun zamandır olmadığım kadar canlı. Ve Zatir buradayken kendimi güvende de hissediyorum.

Bu çılgınca ama aynı zamanda bir macera gibi geliyor. Durumumuzdaki tehlikeyi ya da Zatir'in bunu kesinlikle beklemediği gerçeğini göremeyecek kadar aptal olmasam da, bana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğinden eminim. Ne olursa olsun beni koruyacağından.

Zatir cesedin üzerine eğilmiş, onu inceliyor. Uzaylının uçuş giysisinin ceplerini karıştırıyor, yüz ifadesi gergin ve korkunun diğer hislerini bir kenara iterek yeniden hakim olmaya başladığını hissediyorum.

"Neler oluyor?" Sesimin titremesini engellemeye çalışarak soruyorum. Zatir savaşı yeni kazanmış bir savaşçı gibi görünmüyor. Muzaffer görünmüyor, sadece endişeli.

"Bilmiyorum." Kaşlarını çatarak topuklarının üzerine oturdu. "Yine de bu saldırının ne anlama geldiği konusunda endişeliyim." Ayağa kalkıyor, geri dönüyor

kokpite girdi. Yerine oturduktan sonra dönüp bana baktı, bakışları yoğun bir şekilde benimkilere sabitlenmişti. "Seni asla isteyerek tehlikeye atmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Evet, tabii ki."

Bunu söylediğim anda gerçekten öyle olduğunu fark ettim. Zatir kendini beğenmiş biri ama pervasız olduğunu düşünmüyorum, en azından konu ben olunca. Eğer umursamazsa, bu kendi hayatıyla ilgili olur, ama onun için önemli olan birine karşı umursamaz olacağını bir an bile düşünmüyorum.

Ve ben de o insanlardan biri olduğuma inanıyorum. Henüz tam olarak anlamış değilim ama onun bu bağa gerçekten inandığını biliyorum.

Kalixianlar için bunun normal olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Kültürleri anlık gerçekleşen eş bağları üzerine kurulu. Bir bakıma, bunu sorgulamaması ya da karşı çıkmaması gurur verici. Beni istiyor ve dahası, bir eşin yapacağı gibi beni koruma görevini çoktan üstlendi. Bunu bu şekilde düşünmek göğsümü biraz geriyor. Her iki ebeveynimiz de öldüğünden beri, Brielle çok ama çok uzun zamandır beni korumaya çalışacak kadar önemseyen tek kişi.

"Burada saldırıya uğramış olmamızda yanlış bir şeyler var," diye mırıldanıyor Zatir, telsiz cihazını açarak. Yüzümdeki ifadeyi görünce, "Her şey yoluna girecek," diye ekliyor. "Bağlantılarımdan biriyle temasa geçeceğim. Belki o bu konuya biraz ışık tutabilir. Sonra da bizi Kalix'e nasıl geri götüreceğimizi bulacağım."

Suskun bir şekilde başımı salladım. Şimdi şokun bir kısmı geçtiğine göre, uzaya yaptığımız yolculuğun bu şekilde sona ermesi beni hayal kırıklığına uğrattı. Bunun eğlenceli ve romantik bir macera olması gerekiyordu ama şimdi beni eve geri götürecekti. Bunun beni takip etmesini engellemeyeceğinden eminim ama güne bundan farklı bir son vermek istedim. Ve eğer Brielle bunu duyarsa-

Oh, Tanrım.

Öğrenmemesi için elimden geleni yapacağım. Olanları öğrenirse, bir daha asla Zatir'in etrafında olmama izin vermez. Sırf beni ondan uzak tutmak için Dünya'ya geri dönmemizin bir yolunu bulmaya çalışabilir. Kaza bile olsa, bu kadar tehlikede olduğum anlamına gelen hiçbir şeye katlanmayacaktır.

Zatir iletişim cihazına bir kod giriyor ve bağlanmasını bekliyor. "Ben satın alındı BİLGİ itibaren Bu İletişim daha önce," o sanki sıradan bir sohbet ediyormuş gibi, gayri ihtiyari bir şekilde bana söylüyor. "Umarım bilir bir şey."

İletişim ünitesi çatırdıyor ve Zatir eğiliyor. "Grub?" Kaşlarını çatarak dudaklarını birbirine bastırıyor. "Beni duyabiliyor musun?"

"Seni duyabiliyorum." İletişim ünitesinden sert bir ses geliyor. "Burası Zatir mi?"

"Evet, öyle. Kalix'ten biraz uzakta uzaydayım ve az önce bir korsan gemisi tarafından saldırıya uğradım. Gezegenin yüzeyine bu kadar yakın bir yerde olmamalıydı. Bunun için bir sebep yok, bu da bana daha kişisel olabileceğini düşündürüyor. Duyduğun bir şey var mı?"

Bir anlık bir duraklama olur ve sonra Grub'un sesi tekrar hattan gelir.

"Bu konuda bazı bilgilere sahip olabilirim. Ama bunu bu şekilde telsizle aktaramam. Güvenli olmayabilir. Ve bu tehlikeli bir bilgi. Gelip benimle buluşmalısın."

Zatir, Grub'a kendisiyle tekrar temasa geçeceğini söylerken yüzünde hayal kırıklığı belirliyor ve ardından bağlantıyı kesiyor. Sandalyeye çöküyor ve hâlâ oturduğu yerden bana bakıyor. Kokpit kapısının diğer tarafındaki uzaylının cesedine bakmamaya çalışırken sinirlerim midemde dalgalanıyor.

"Seni Kalix'e geri götürmeliyim," diyor Zatir sonunda. "Kız kardeşin başıma ödül koymadan önce seni sağ salim eve götürmeliyim. Sonra da Na'ar'a, Grub'un olduğu yere gideceğim ve benim için sahip olduğunu söylediği bilgiyi almak için onunla buluşacağım."

"Güvenilir biri mi?" Merakla sordum. "Bilginin doğru olduğundan emin misin?"

Cevap vermeden önce tereddüt ediyor, bir elini boynuzlarının arasındaki siyah saçlarında gezdiriyor.

"Grub beni daha önce hayal kırıklığına uğratmadı," diyor sonunda. "Sanırım bu her zaman mümkün. Ama bana birçok kez yardımcı olan bilgiler verdi. Onu genel olarak güvenilir bir bağlantı olarak görüyorum. Bu yüzden onunla konuşmak konusunda kendime güveniyorum."

"Na'ar nerede? Şu anda bulunduğumuz yere yakın mı?"

"Çok uzak değil." Zatir önündeki konsolun harita ekranına bakıyor ve gemisiyle Na'ar olduğunu tahmin ettiğim gemi arasındaki koordinatları izliyor. "Ödül avcısının gemisinden kaçmaya çalışırken bizi Kalix'ten amaçladığımdan daha uzağa götürdüm. Ama başka bir yere gitmeden önce sizi oraya geri götürmem gerekiyor."

Kararını vermiş gibi oturduğu yerden kalkıyor ama ben de ayağa kalkıyorum ve onu durdurmak için dirseğine uzanıyorum. "Bekle."

Zatir anında donup kalıyor ve dönüp bana bakıyor, şaşkınlığı yüzünden okunuyor. "Ne oldu, Nadia?"

Adımı söyleyiş şekli tüylerimi diken diken ediyor ama odaklanmaya devam ediyorum, toplayabildiğim tüm cesaretle bakışlarını tutuyorum. "Beni Kalix'e geri götürmeden önce Grub'la buluşmalıyız. Önce beni götürürseniz değerli zamanınızı kaybedersiniz. Bunun arkasında kim varsa kaçabilir."

"Sanmıyorum-"

Konuşmaya başladı ama hemen sözünü kestim.

"Ayrıca," diye devam ediyorum, "burası ile Kalix arasında başka bir şey olabilir. Az önce oldukça uzakta olduğumuzu söyledin. Biz dönmeden önce başka biri bize saldırabilir. Bunu mahvedecek bir şey olmadan önce bilgiyi alırsan daha iyi olur. Grub'a ya da bize bir şey olmadan önce. Ya da bilgi işe yaramayacak kadar eski olmadan."

Konuşmaya ilk başladığımda Zatir bana sadece yarım yamalak bakıyordu, ama sözümü bitirdiğimde tamamen döndü ve doğrudan bana bakıyor, hayranlığı gözlerinden okunuyor. Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, bakışları benimkilere sabitlenmişti. Gözlerindeki sıcaklığı görebiliyorum, parlayan kehribar rengi benim içime de aynı sıcaklıktan bir dalga gönderiyor. Gözlerinin renginin değiştiğini her gördüğümde tahrik oluyorum, çünkü bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Biliyorum ki o da benimle aynı acılı ihtiyacı hissediyor.

"Çok cesursun," diyor sonunda. "Diğer savaşçılar bana Terralıların nadir kadınlar olduğundan, evrende senin kadar cesur pek kimse olmadığından bahsetti. Ama şimdiye kadar bunu ilk elden görme şansım olmamıştı."

Başka biri olsaydı, benimle tatlı tatlı konuştuğunu, beni etkilemeye çalıştığını düşünürdüm. Ama Zatir'in gözlerindeki tüm çıplak çekiciliğe rağmen, tamamen samimi olduğundan şüphe duymuyorum. Söylediği her şeye inandığına inanıyorum. Keşke ben de inansaydım. Çünkü hatırlayabildiğimden daha uzun süredir kendimi olduğum gibi hissetmediğim bir şey varsa, o da cesarettir.

Kendimi hiç cesur ya da güçlü hissetmemiştim. Bu gemiye binmek çok ama çok uzun zamandır yaptığım en cesur şeydi. Ve bu... tam olarak umduğum gibi sonuçlanmadı. Ama şimdi kendimi bu yeni maceraya, güvenli olan yerine doğru seçimi yapmak için bu yeni şansa sarılırken hissedebiliyorum.

"Bu tehlikeli," diyor Zatir isteksizce. "Ve geri döndüğümüzde kız kardeşin kellemini alacak."

"Dünya'da bir deyim vardır," diyorum ona, küçük bir gülümseme yüzümü buruşturarak Dudaklar.

"Oh?" diye başını eğip bana sırıtıyor. "Benim için bir şeyler öğrenme şansı Terran aforizması. Bunu sevdim."

"Af dilemek izin istemekten daha iyidir," diyorum ona, parmak uçlarımla havada işaretler yaparak. "Ve kız kardeşim söz konusu olduğunda, durumun genellikle böyle olduğunu görüyorum. Ya da en azından eskiden öyleydi, beni gözünün önünden ayırmadan önce."

"Cesur ve asi. Tam benim gönlüme göre bir kadın." Zatir gülüyor ve omuzları gevşediğinde rahatladığını anlıyorum. "Pekâlâ. Önce Na'ar'a gideceğiz. Sonra Kalix'e döndüğümüzde af dileyeceğim ve Brielle'in Khrelan'a gidip kellemini istememesi için tüm tanrılara dua edeceğim." Bir elini tekrar saçlarında gezdiriyor. "Korsanın gemisini almak zorundayız. Benimki çok kötü hasar gördü. O kapıyı burada tamir edemem."

Son kısmı söylerken yüzündeki üzüntüyü görebiliyorum, kokpitin etrafına pişmanlıkla bakıyor. Bu gemiyi sevdiğini söyleyebilirim.

Ona baktığımı fark ettiğinde, "Her zaman bir başkası olacaktır," diyor. "Bu kaybettiğim ilk gemi değil. Yine de bunun yerini doldurmak özellikle zor olacak."

Zatir'in yeni gemiye adım atma ve onu devralma kolaylığı etkileyiciydi. Kapıyı kapatıyor ve kendi gemisiyle arasındaki mührü kırıyor, Na'ar için koordinatları ayarlarken beni de yeni kokpite alıyor.

Bu geminin düzeni Zatir'inkinden biraz farklıdır, ancak boyut ve stil açısından çok benzerdir. Yine de Zatir'in gemisi kadar sevilmediği açık. Kokpitteki koltukların kumaşı yer yer yarılmış ve yıpranmış, kontrol güvertesinin yüzeyi ise yer yer yontulmuş ve çizilmiş. Yapay zeka tamamen devre dışı bırakılmış, mekanizması sökülüp bir köşeye atılmış, kabloları yıpranmış ve kopmuş bir kutu. Zatir kaşlarını çatarak bana işaret ediyor.

"Açıkça görülüyor ki, bu gemiyi her kim uçurduysa, onu takip etmenin ya da kontrollerini geçersiz kılmanın hiçbir yolu olmadan tam kontrol istiyordu. Biraz teknik bilgiye sahip oldukları kesin ama baştan aşağı korsan oldukları kesin."

Onun yanındaki koltuğa yerleşiyorum ve bu yeni geminin kontrollerini hızla öğrenmesini izliyorum. Harekete geçip uzayda yakınlaştırmaya başladığımızda parmaklarım sandalyemin kol dayanaklarını kavırıyor,

Neredeyse daha önce ödöl avcısından kaçmaya çalışırken gittiğimiz kadar hızlı. Sanki midem bir yerlerde kalmış gibi hissediyorum ve o bizi uzayın sonsuz gibi görünen karanlığında gezdirirken burnumdan nefes alıp veriyorum.

Yolculuk biraz zaman alıyor ve bir süre sonra bedenimin ve zihnimin uzay yolculuğunun görüntülerine ve hislerine uyum sağlamaya başladığını görünce şaşıyorum. Kol dayanağını sıkıca kavrayışım biraz gevşiyor ve midem hala endişeyle dolu olsa da, artık her an kusacakmışım gibi hissetmiyorum.

Na'ar'a olaysız bir şekilde iniyoruz, bu da rahatlatıcı.

Zatir gemiyi limana yanaştırıyor ve bizi pazar bölgesinden geçirerek Grub'la buluşacağımız yere götürüyor - iş bölgesinde çalıştığı bir dükkân.

Bir sokak satıcısının tezgahında durup her birimize sebze, et ve tatlı bir sosla doldurulmuş katlanmış yumuşak bir ekmek alıyor ve uzaylı etleri yemekten her zaman biraz çekinmiş olsam da, bu konuda fazla düşünemeyecek kadar açım. Hava harika kokuyor, zaten her türlü yiyeceklerle parfümlenmiş ve Zatir kendi yemeğini yerken ben de açlıkla onu yiyorum, yürürken beni eğlenerek izliyor. Keyfimi görmekten hoşlandığını söyleyebilirim.

"Bunu daha sık yapabiliriz, biliyorsun," diyor beni dolambaçlı sokaklarda gezdirirken.

"Biraz tehlikeli muhbirlerle buluşmak mı?" Son yemeğimi de yutarak ona bakıyorum.

Gözlerini deviriyor, gülüyor.

"Hayır. Yeni gezegenlere gidin. Keşfedin. Sana o kadar çok yer gösterebilirim ki Nadia. Hayalini bile kurmadığın, daha önce hiç deneyimlemediğin bir görünüme, kokuya ve tada sahip yerler."

O konuşurken yüzü aydınlanıyor ve ben de cevap veren bir heyecanın içimden geçtiğini hissediyorum.

Evet, sanırım. Ben de bunu istiyorum. Keşif. Macera.

Ama aynı zamanda kafamın içinde kız kardeşimin sesini duyuyorum, fısıldıyor, *Hayır. Dikkatli ol. Güvende ol. Atlamak için çok hızlısın. Atlamadan önce bak.*

Bu son zamanlarda defalarca duyduğum bir cümle. Dünya'dan kaçırılmamız onun benim için duyduğu endişeyi daha da pekiştirdi ve şimdi Brielle her yerde daha da fazla tehlike görüyor.

Oymalı bir kapısı olan ahşap panelli küçük bir dükkânda duruyoruz ve Zatir kapıyı iterek açmadan önce bir kez çalıyor. İçerisi ferah ama bir sürü

sergiler, havayı sıcak ve havasız bir kokuyla dolduran her türden tekstil ürünleri. Tüm bunların ortasında sarkık kulakları ve olağanüstü uzun ve ince parmaklarıyla kısa boylu, bodur bir uzaylı var. Önce Zatir'e, sonra da merakla bana bakıyor.

Bakışları üzerime düştüğünde kalbim daha hızlı atıyor. Gözleri rahatsız edici derecede parlak bir mavi, ama renk çok küçük, uçsuz bucaksız beyaz denizde bir iğne ucu kadar. Anında rahatsız oluyorum ve sanki Zatir bunu hissedebiliyormuş gibi bana yaklaşıp bedenimin biraz önüne geçiyor.

Duruşu savunmacı, neredeyse sahiplenici, açıkça Grub'a bir mesaj gönderme niyetinde.

Bu benim. O benim.

Herhangi bir insan böyle bir şey yapsaydı, muhtemelen gücenir ya da korkardım. Ama Zatir'in böyle davrandığını görmek damarlarımda bir sıcaklık seline yol açıyor ve kendimi ona daha da yakın hissediyorum, ona mümkün olduğunca yakın olmak istiyorum.

Her nasılsa, dün gece onunla tanıştığım andan bugüne kadar geçen sürede, bu adam benim gözümde bir fanteziden daha fazlasını temsil eder hale geldi.

O da *güvenliği* temsil etmeye geldi.

Zatir

Önüne geçtiğimde Nadia'nın bana yaklaştığını hissediyorum ve bu içimde gururlu bir tatmin duygusu uyandırıyor. Bana güvenmesini istiyorum. Onu her şeyden koruyacağıma inanmasını istiyorum. Burada onu koruyacak bir şey olduğunu sanmıyorum ama önemli değil. Benimle güvende hissetmesini istiyorum.

Ve bu basit hareket - ben kendimi Grub'un meraklı bakışlarının önüne doğru eğerken onun da yakınımaya eğilmesi - bana onun da böyle hissetmeye başladığı izlenimini veriyor.

"Peki bana telsizden söyleyemediğin şey neydi?" Grub'a açıkça soruyorum. "Terran kadının önünde konuşabilirsin. O benimle birlikte."

Ona kızın adını vermedim. Grub'a güveniyorum ama her konuda değil. Benim için en değerli olan şeyle değil.

Kısa boylu uzaylı bakışlarını Nadia'dan ayırıp bana bakıyor. "Kildred senin peşinde," diyor yüzünü buruşturarak.

"Kildred?" Kaşlarım çatıldı. Hemen aklıma gelen bir isim değil. "Evrenin dört bir yanında iş yapan pek çok pisliği kızdırdım. Bana bundan daha fazlasını vermen gerekecek."

"Kildred buradan biraz uzaktaki bir asteroid kuşağında Manea adında bir koloni yönetiyor. Çok güçlüdür ama bu güce el altından ulaşmıştır ve bu yollardan biri de Orkun'a malzeme tedarik etmektir. Kısa süre önce tedarik gemilerini sabote edenin sen olduğunu öğrendi. Ve tahmin edebileceğiniz gibi, bu bilgiden pek de memnun değil."

"Memnun değil misin?"

"Çok öfkeli," diyor Grub kesin bir dille. "Başına ödül koymuş, hem de hatırı sayılır bir ödül. Herhangi birini gitmek istediği yere güzelce yerleştirmeye yetecek kadar. Ödül, canlı olarak getirilmenizi gerektiriyor. Bu konuda çok açık. Sanırım senin için bazı özel planları var."

Nadia'nın arkamda ürperdiğini hissediyorum ama irkilmiyorum. Bu Kildred denen adam evrende çok ayrıntılı fantezileri olan tek uzaylı olmaktan çok uzak.

ama bu hayallerin hiçbirinin gerçekleşmesini planlamıyorum.

Arkadaşım yumuşak bir sesle "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor ve ben de ona bakıyorum.

"Son birkaç yıldır, Orkun ticaret hatları boyunca depolama tesislerini ve ikmal gemilerini yok ediyordum, böylece mallar sevk edilemiyordu. Belli ki bu Kildred de Orkunlarla ticaret yapma imkânlarını ortadan kaldırdığım kişilerden biri. Ve görünüşe göre bu konuda oldukça üzgün," diyorum ona alaycı bir tavırla.

"Yani senin hakkındaki tüm o hikâyeler doğru muydu?" Nadia'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Övünmek istemem ama muhtemelen neredeyse hepsi doğrudur."

Ona sırtıyorum ve o da gerginliğine rağmen bana küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Sanırım tavrımdan hoşlanıyor. Onu bana çeken şeylerden biri de ukalalığım. Ben de cesaretini topladığında bunun bir kısmını geri verebilmesini seviyorum.

"Kildred'i hafife almamalısın," diyor Grub aniden, Nadia ile benim aramdaki anı bozarak. "Ona karşı çıkmak çok tehlikeli. Sahip olduğu güç seviyesine, hizaya girenleri ödüllendirdiği için ulaştı. Onları ödüllendiriyor... hem de çok cömertçe."

Ses tonunda bir tuhaflık var. Yüzümü ona dönüyorum ve küçük mavi gözlerinin onun için bile alışılmadık derecede parlak ve gergin olduğunu fark ediyorum.

Kafamda alarm zilleri çalıyor.

Krax.

Tam boyuma doğru doğruluyorum, Nadia'ya uzanıyorum ve onu arkama çekiyorum, böylece vücudum onu tamamen koruyor.

Ama artık çok geç. Grub bana gerçekten ihanet etti.

Bir muhbir tarafından ilk kez aldatılmıyorum ama bu sık sık başıma gelmiyor. Ve kendimden başka endişelenmem gereken biri varken hiç olmadı, özellikle de Nadia gibi benim için değerli biri varken.

Arkamdaki kapı açılıyor ve uzun boylu, kaslı bir uzaylının odaya adım attığını görmek için tam zamanında dönüyorum, derisinde sayamayacağım kadar çok yara izi ve kafatasından çıkan kemikli sivri uçlar var. Deri bir pantolon ve blaster ateşini iten bir malzemeden yapılmış bir tunik giyiyor, bu da onun bir ödül avcısı olduğunun açık bir göstergesi.

Biri gibi hızlı ve seri hareket ediyor. Ben tepki veremeden öne atılıyor ve Nadia'yı kaslı bir koluyla yakalayıp

sanki ruhumu kesiyormuş gibi hissettiren tiz bir çığlık atıyor.

"Grub!" Hırlayarak etrafımda dönüyorum. Ama bodur küçük uzaylı çoktan gitmişti, Güpbesiz benim gazabımdan ve yaptıklarının sonuçlarından kaçmak için bir yerlere sıvıyordu. Çünkü bu ödül avcısının Nadia'yı alıp gitmesine asla izin vermeyeceğim. Ve eğer Grub burada olsaydı, sırf zevk için boğazını keserdim.

"Buraya Terran kadını için gelmedim," diye homurdanıyor ödül avcısı, sesi derin ve sert. "Senin için buradayım, Kalixian. Teslim olursan kadın zarar görmeyecek."

"Bırak onu," diye hırladım, "ben de seni canlı bırakmayı düşüneneğim."

Ödül avcısının Nadia'nın boğazına dayadığı kolundaki bileklikten bir bıçak aniden fırladı. Ucu ışıktaki yeşil renkte parlıyor.

Zehirli.

Onu gördüğüm an kanım donuyor. Hızlıyım, güçlüyüm ve yetenekli bir dövüşçüyüm. Ama avcıyı Nadia'yı öldürmeden önce alt etmemin imkânı yok. O kılıcın tek bir darbesiyle birkaç dakika içinde ölebilir. Evrende bunun olabileceği yüzlerce zehir var ve aklıma gelenlerin neredeyse hepsi neredeyse anında öldürüyor.

"Benimle gelersen yaşamasına izin veririm," diye tekrarlıyor ödül avcısı.

Bundan önce, içimdeki her dürtü savaşımdan teslim olma fikrine isyan ederdi. Ama şimdi, tüm içgüdülerim Nadia'ya odaklanmış görünüyor. Onun ölme düşüncesi, o bıçağın yumuşak, mükemmel etine batması ve bedeninin anında yere düşmesi, ruhumu parçalıyor gibi görünüyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı, neredeyse fiziksel bir yoğunlukta ve başka seçeneğim olmadığını biliyorum.

"Pekâlâ," diyorum sessizce. Silahımı peştemalimin yan tarafındaki kılıfından yavaşça çıkarıyorum, diğer elim teslim olduğumu göstermek için havada duruyor. Silahı diğer bıçağımla birlikte yere bırakıyorum, sonra iki elimi de kaldırıyorum. "Teslim olacağım. Sadece onun zarar görmeden gitmesine izin ver."

Nadia'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda dehşete kapılıyor ve dudaklarında *hayır* kelimesinin şekillendiğini görebiliyorum. Ama bunun bir önemi yok. Seçimimi yaptım.

Irisa'ya zarar gelmesine izin vereceğime ölürüm daha iyi.

Nadia

Zatir'in ellerini başının üzerine kaldırmasını izlerken kalbim göğsümde güm güm atıyor, neredeyse patlayacakmış gibi hissediyorum.

İçimden geçen acının, uzaylının boğazımı demir gibi kavramasıyla ya da tenime bastırıldığını hissettiğim soğuk metalden duyduğum korkuyla hiçbir ilgisi yok; her şey Zatir'in kendisini, yaptıklarından dolayı öldürmek isteyen acımasız bir uzaylıya teslim edecek olan bir ödül avcısına teslim olmasıyla ilgili. Kalixian savaşçısı silahlarını yere bırakıp ellerini havaya kaldırarak şartları kabul ederken gördüklerime inanamıyorum.

Eşlik bağı bizi birbirimiz için seçmiş olsa da Zatir'i pek tanımıyorum. O da beni pek tanımıyor. Birbirimizi sadece iki gündür tanıyoruz ve yine de beni hayatta tutmak için kendini takas etmeye hazır.

Aramızdaki çekimi inkâr edemezdin. Tanıştığımız ilk andan beri bunu hissediyordum, gözleri büyük salonda benimkileri bulduğunda ve sonra balkonda beni takip ettiğinde. Ama bir yanımdan gerçekten bir eş mi arıyor yoksa sadece eğlenceli bir şey, heyecan verici bir macera mı arıyor diye düşünmeden edemiyordu. Başka bir fetih.

Nasıl merak etmem? Kendine güveni, cazibesi ve kibirli tavrı onu bu kadar çekici ve heyecan verici yapan şeylerin bir parçası, çapkın dış görünüşü de cazibesini artırıyor. Ama aynı zamanda gerçekten bir eş aradığına güvenmeyi de zorlaştırıyor. Aslında bir eş. İnsani terimlerle ifade etmek gerekirse, Zatir pek evlenilecek biri gibi görünmüyor.

Ama bu... bu önemsemediğin biri için yapabileceğin bir şey değil.

Ödül avcısı bıçağı boğazımdan geri çekerken titriyorum, metal beni ürperten keskin bir *çıtırtıyla bileziğin* içine geri çekiliyor. Serbest elime soğuk ve sert bir şey sokuyor ve aşağı baktığımda bunun bir çift kelepçe olduğunu görüyorum.

Kanım buz gibi akıyor.

Avcı Zatir'e başını sallayarak, "Bunları ona tak," diye talimat verdi. "Sonra gidebilirsin. Ödül benimle geliyor."

Ellerim titriyor. Bunu yapamam. *Yapmayacağım*. Ama Zatir'e kocaman gözlerle bakıp ağlamamak için kendimi zor tutarken o bana başını sallıyor. Yüzünü sanki benimle konuşuyormuş gibi rahatlıkla okuyabiliyorum.

Yap, diyor yüz ifadesi. *Yap yoksa ikimiz de ölürüz*.

Haklı olduğunu biliyorum. Reddetmek kendimi öldürtmekten başka bir işe yaramayacak ve Zatir muhtemelen yine kelepçelenecek. Belki benim ölümüne öfkelenerek avcıyla savaşabilir... ama ben yine de ölmüş olacağım ve Zatir kurtulamayabilir. Bana söyleyemediği bir planı olması mümkün.

Ona güvenmek zorundayım, çok az tanıdığım bu adam benim dostum olduğunu ve benim de onun olduğumu söylüyor. Güvenmek *zorundayım*, yoksa ikimiz de kayboluruz.

Ben de ıslak erişte gibi hissettiğim bacaklarımın üzerinde ileri doğru yürüyorum ve kelepçeleri Zatir'in bileklerine geçiriyorum. Bunu yaparken parmaklarımı teninde gezdiriyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve kendi gözlerimin de sıcak gözyaşlarıyla dolduğunu hissediyorum.

"Her şey yoluna girecek," diyor sessizce, ben de başımı sallıyorum ama buna pek inanmıyorum. Bunların herhangi biri nasıl iyi olabilir?

Bir adım geri çekildiğimde, avcının arkamdan gülmeye başladığını duyuyorum, sanki hayatının en iyi şakasını duymuş gibi derin ve neşeli bir ses. Ona bakmak için döndüğümde başını sallıyor ve kocaman sırtıyordu.

"Siz Kalixianlar çok fazla onurlusunuz," diye homurdanıyor. "Bu da başkalarının da onurlu davranmasını beklemenize neden oluyor."

Zatir sertleşiyor ve kanım yeniden donuyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Yalan söylüyordu. Zatir'le oynuyordu, onurunu ona karşı kullanıyordu. Ama artık yapabileceğim bir şey yok. Görebildiğim kadarıyla kelepçelerin anahtarı yok ve Zatir onları kıramaz.

"Seni Kildred'e canlı teslim etmek zorundayım," diyor ödül avcısı, Kalixian savaşçısına başını sallayarak. "Ama sen..." Bakışlarını bana çeviriyor, sivri siyah dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor. "Kimse senin hakkında bir şey söylemedi. Bu yüzden seni kendime bir ödül olarak almaktan zevk alacağım. İyi yapılmış bir iş için küçük bir ikramiye diyebilirsiniz."

Midem bulanıyor, korku içime hücum ediyor. Bir saniye içinde Orkun gemisindeki zamanıma, kaçırıldığımda hissettiğim mutlak dehşete, savaş lordlarından birine gelin - seks kölesi - olarak verileceğim haberiyle içimi dolduran paniğe geri döndüm.

Zatir'in yüzü öfkeyle kızarıyor, gözleri o kadar sert ve öfkeli ki, herhangi biri bu bakışların kendisine yönelmesinden korkmalı. Ama ödül avcısı

umursamıyor gibi görünüyor. Kolumdan tutup beni kendisine doğru çekti.

"Aslında," diye alay ediyor, sivri dişlerini göstererek sırtıyor, "belki şimdi biraz tadına bakarım."

"Hayır!"

Kelimayı yüksek sesle haykırıyorum; kendime engel olamıyorum. Mücadele etmeye başlıyorum, kolumdaki demir tutuşu çekiştiriyorum, beni kendisine doğru çekerken topuklarımı sıkıyorum. Bu uzaylının bana dokunmasını istemiyorum. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bir daha olmaz.

"Debelenmeyi bırak, yoksa senin için daha kötü olacak!" diye çıkışır avcı.

Tutuşunu kırmak için vücudumu döndürdüğümde, geri çekilip yüzüme sert bir tokat atıyor. Bana doğru savrulan kaslı kolunun gücü beni bir an için sersemletiyor ve geriye düşmeme neden oluyor ama ben sendeleyerek goblenli kilim rafına çarparken Zatir'in öfkeli kükremesini kaçırarak kadar sersemlemiş değilim.

Zatir ileri atılıyor. Elleri hâlâ arkadan kelepçeli ama belli ki umurunda değil. Avcının bana saldırması çok ileri bir adımdı.

Ödül avcısı blasterını çıkarıyor ama Zatir ona çok hızlı saldırdığı için net bir atış yapamıyor. Yine de ateş ediyor, yüzünde ilk kez gerçek bir korku belirliyor, ama atış boşa gidiyor ve Zatir'in göğsü yerine koluna isabet ediyor, doğrudan bir vuruş yapmak yerine derisini sıyrıyor. Zatir uzaylıyı yere yuvarlıyor ve tüm vücut ağırlığını azgın bir boğa gibi ona yöneltiyor. Bu bana Zatir'in pazarda durdurduğu hayvanı hatırlatıyor ama bu sefer boğayı destekliyorum.

Birlikte düşüyorlar, Zatir'in daha iri ve ağır bedeni avcınınkinin üzerine düşüyor ve bir gümbürtüyle yere çarpıyorlar.

Zatir'in silahları ya da onlara ulaşmak için herhangi bir yolu yok ama onlara ihtiyacı da yok. Avcı onun ağırlığı altında debeleniyor, bir blaster atışı daha yapmak için kolunu kaldırmaya çalışıyor ama Zatir doğruluyor ve bir dizini avcının dirseğine öyle sert bir şekilde yerleştiriyor ki kemik çatırtısı duyduğuma yemin edebilirim. Tek bir yumuşak hareketle, cüssesine rağmen gördüğüm en zarif hareketle, kaval kemiğini ödül avcısının boğazına bastırıyor ve avcının son boğuk hırıltısını duyana kadar ağırlığı diğer uzaylının üzerine çöküyor. Sonra avcının bedeni gevşiyor.

Zatir'in vücudunun gevşediğini gördüğüm anda kilim yığınının kalkıp ona doğru koşuyorum.

"Bir anahtar olacak," diyor, cesedin üzerinden inerken başını sallıyor, gözleri tetikte ve peşimizden başka birinin gelme ihtimaline karşı kapıya odaklanmış. "Şu keseye bak."

Avcının kılıfının arkasına bağlanmış deri bir çanta var ve titreyen parmaklarımla onu çözüp garip görünümlü silindirik bir anahtar çıkarıyorum.

"İşte bu kadar!" Zatir başını sallar. "Çabuk, kelepçeleri çözün."

Birkaç saniye içinde onu serbest bıraktım. Silahlarını kapıyor, kapıya yaklaşırken kendini tam boyuna çekiyor.

"Ben sokağı kontrol edeceğim," diye mırıldanıyor. "Arkamda kal, sonra gemiye geri dönmemiz gerek."

Kendimi vazgeçirmeye fırsat bulamadan ödül avcısının silahını kapıyorum ve bir elimle sıkıca tutuyorum. Bunlardan birini nasıl ateşleyeceğimden tam olarak emin değilim ama gerekirse öğrenirim.

Zatir, kısa kılıçlarından birini yumruğuyla kavrayarak sokakta bir aşağı bir yukarı bakıyor. Diğer eli benimkine uzanıyor ve bana dönüp baktığında sadece tek bir kelime söylüyor.

"Koş."

Nadia

Hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım.

Kalbim göğsümde çarpıyor, boğazıma kadar yükseliyor, beni boğuyor, böylece sokaklarda rıhtıma doğru koşarken nefes nefese kalıyorum. Henüz bizi gerçekten takip eden biri var mı, yoksa Grub'un dükkânındaki cesedi kimse bulmadan önce buradan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkmaya mı çalışıyoruz bilmiyorum. Ama her iki durumda da Zatir'in izinden gidiyor ve durmuyorum, sadece bir ayağımı diğerinin önüne koymaya ve ciğerlerimdeki yanmayı görmezden gelmeye odaklanıyorum.

Tam bacaklarımın altından kayıp gideceğini hissettiğim anda, gemi görünmeye başlıyor.

Aceleyle gemiye binerken içimi bir rahatlama kaplıyor. Zatir kapıları arkamızdan kapatırken ben duvara yaslanıp umutsuzca nefes almaya çalışıyorum. Onu kokpite kadar takip ediyorum, yardımcı pilot koltuğunun arkasına tutunurken ellerimi göğsüme bastırıyorum. Zatir gemiyi harekete geçirdiğinde hâlâ sıkıca kavriyorum, o kadar hızlı ilerliyor ki neredeyse düşüyorum ve elimdeki blaster yere çarpıyor.

Birkaç dakika boyunca tüm dikkatini Na'ar'dan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmaya verdi ve gezegenin atmosferini terk edene ve gezegenle aramıza kimsenin takip etmediğini belli edecek kadar mesafe koyana kadar ne hareket etti ne de kumandadan başka bir yere baktı.

Bundan emin olur olmaz, geminin görünmezlik cihazını etkinleştirmek için bir düğmeyi çeviriyor, sonra kaptan koltuğundan kalkıyor ve vahşi gözlerle bana doğru dönüyor.

Hemen yanına gidiyorum. Kolunda patlayıcının sıyırıldığı yeri görebiliyorum - kenarları kömürleşmiş kırmızı ve çiğ bir deri parçası - ve kolunun altına nazıkçe dokunuyorum, parmaklarımı yaranın etrafındaki cildinde nazıkçe gezdirirken dudağımı ısıırıyorum. Yüzüme doğru uzanıyor, elmacık kemiğimin hemen altına dokunuyor, oradaki şişliği şimdiden hissedebiliyorum. Oradaki deri sıcak ve acıyor ve biliyorum ki bir çürüğüm olacak.

Bir anda ne yaptığımızı anladım. Birbirimizin yaralarını kontrol ediyor, başımıza gelenlerin envanterini çıkarıyoruz.

Birbirimizi. Bu düşünceyle göğsümün sıkıştığını hissediyorum, bazı ezici duygular kalbimi sertçe çekiştiriyor. Birden aklıma Dünya'da en son kötü bir şekilde yaralandığım zaman geldi; sevdiğimi düşündüğüm tek adam tarafından.

O adam benimle ilgilenmedi. Beni ne kadar incittiğini görmeye bile zahmet etmedi. Öylece çekip gitti.

Kevin bana hiçbir zaman Zatir'in şu anda baktığı gibi, gözlerinde şiddetli bir koruyuculuk ve derin bir endişeyle bakmadı ya da beni Zatir'in orada yaptığı gibi korumadı. Kalixianların savaşçı olduğunu ve düşmanlarını öldürmenin hayatlarının bir parçası olduğunu biliyorum. Ama daha önce hiç benim için öldürmeye istekli birine sahip olmamıştım - benim için ölmeye de istekli.

Zatir'le yaşadığım gibi bir şey hiç yaşamadım.

Kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor, dövüşün ve sokaklarda çılgınca koşuşturmanın adrenalini hâlâ içimde ve bu beni cüretkâr kılıyor.

Bu adamla birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyor olmamızın ne önemi var? Şimdiye kadar çiftleştiklerini gördüğüm tüm kadınları düşünüyorum - Rose ve Harper ve Autumn, Emma ve Jade ve Lucy ve Cora, hatta daha az tanıdığım ama eşleriyle birlikte gördüğüm Sophie ve Brooke. Hiçbiri mutsuz değil. Hiçbiri pişman değil. Hepsi seviliyor, el üstünde tutuluyor ve korunuyor.

Öyleyse neden benim için farklı olacağından endişe edeyim ki?

İçime dolan adrenalini, sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren bir ilk için kendimi cesur hissetmeme izin veriyorum. Parmaklarımı Zatir'in kollarının iç kısmında gezdiriyor, göğsünün üzerinde sürüklenmelerine izin veriyorum. İlk kez ona gerçekten dokunmama izin veriyorum. Ellerimi göğsüne bastırıyorum, oradaki kasların esnemesini hissediyorum, sonra onları yontulmuş karın kaslarının tepesine doğru sürüklüyorum. Bunu yaparken ona doğru eğildiğimi hissedebiliyorum, nefesim kısa ve hızlı ve Zatir niyetimdeki değişikliği hissetmiş olmalı - şimdi ona daha amaçlı bir şekilde dokunuyorum.

Neredeyse ruhundan geliyormuş gibi görünen derin bir sesle inliyor ve bakışlarımı yakaladığında gözlerinin parlak, parlayan bir kehribar olduğunu görüyorum.

Kolu sert ve sahiplenici bir şekilde belime dolanıyor ve beni sıkıca kendine doğru çekiyor. Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum, sikiinin kalın çıkıntısı karnımın alt kısmına baskı yapıyor ve vücudunun benimkine dokunuşundan ürperiyorum. Her yeri sert. Kasları ve zar zor kontrol altına aldığı gücüyle, beni öpmek için başını eğdiğinde iri vücudu benimkinin üzerinde yükseliyor.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde uzanıyorum ve ellerimi saçlarına gömüyorum. Dudakları şiddetli ve sıcak, benimkini niyetle sahipleniyor ve parmaklarımı ipeksi koyu saç tellerinde gezdirirken, dudaklarımda titreşen sesiyle tekrar inlediğini duyuyorum.

Kalçalarım ona sürtünürken içimden bir ürperti geçiyor. Aletini bana karşı hissedebiliyorum, peştamalı ereksiyonunun gücüyle yolumdan çekildi ve bizi ayıran eteğimin ince kumaşından başka bir şey bırakmadı.

Bu küçük ayrılık şu anda çok fazla gibi geliyor. Sıcak tenini tenimde hissedebilmek için yok olmasını istiyorum. Böylece aramızda hiçbir şey kalmasın.

Sonunda gerçekten bir erkekle birlikte olmanın ne demek olduğunu öğrenmek istiyorum ve bunun Zatir olmasını istiyorum.

Onun ilkim olmasını istiyorum.

Dili ağzımın içine kayıyor, sıcak ve yiyip bitirici, ve eli saçlarıma dolanıyor, beni şiddetle öperken başımın arkasını kavırıyor, kalçalarının bana sürtündüğünü hissediyorum. Hiç düşünmeden ona doğru eğildim.

Arzunun nabızı şimdi bacaklarımda, sıcak ve zonkluyor ve daha fazlasına ihtiyacım var. Daha önce de kendime dokunmuştum ama hiç başkası beni boşaltmamıştı. Başka biri bana dokunduğunda hiç böyle hissetmemiştim, ama şimdi zevk vücuduma ateş gibi yayılıyor.

Birbirimize sürtünürken, ellerimiz çılgınca hareket ederken ve sıcak dili ağzıma sahip çıkarken, bir doruğun ilk dalgalarının vücudumu sarsmaya başladığını hissediyorum, neredeyse hiç yoktan bir orgazm üzerime çöküyor. Kollarında titriyorum, parçalanıyorum, rüyamda balkonda yaptığım gibi en enfes zevkle titriyorum. Bedenim öylesine muhtaç, öylesine aç hissediyor ki, kollarının arasında sırtım sertçe yükselirken çaresizce inleyerek ağzına doğru haykırıyorum.

Ama hala daha fazlasını istiyorum. Orgazmın son sarsıntıları içimde dalgalanırken bile, daha fazlasını ve daha fazlasını istiyorum.

Asla durmasını istemiyorum.

Zatir inliyor, bana bakarken dudaklarını bir anlığına benimkilerden ayırıyor.

"Tanrılar aşkına, sana sahip olmak için sabırsızlanıyorum." Sesi boğuk ve ihtiyaçtan gergin.

Yumuşak bir hareketle beni kollarının arasına aldı, kolundaki blaster yarasını sanki orada değilmiş gibi umursamadan. Beni aşağıya taşıyor.

Koridordan kulübeye doğru ilerliyor ve kapıyı iterek açtığında kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor.

İşte bu kadar.

Bizi durduracak kimse yok, ikimize de hayır diyecek kimse yok. Bu, tamamen onun İrisa'sı olduğum an.

Zatir

İçimdeki duygular ve hisler, daha önce hiç bilmediğim bir orman yangını gibi.

Vahşi bir şehvetle, daha onu sahiplenmeye fırsat bulamadan eşimi kaybetmeye ne kadar yaklaştığının mide bulandırıcı bilgisi arasında gidip geliyorum. Göğsüm Nadia'nın ölümüne ne kadar yaklaştığını, ona bir daha asla böyle dokunamayacağımı, onu asla gerçekten benim yapamayacağımı düşünerek ağrırken bile vücudum ihtiyaçla yanıyor.

Kabinin kapısını iterek açıyorum ve onu içerideki yatağa taşıyıp üstüne yatırıyorum.

Sikim hiç bu kadar sert olmamıştı, serbest kalmak için can atıyordu. Nadia'ya sahip çıkma ihtiyacı diğer tüm olası düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyor. Tek düşünebildiğim onun tatlı, güzel vücudunu ilk kez ortaya çıkarmak, adım haykırana kadar onu memnun etmek, sonunda kendi rahatlamamı bulana kadar sert uzunluğumu ona batırmak.

Sadece bir öpücükle kollarıma nasıl geldiğini düşünmek ve ona bastırdığım sikimi hissetmek ihtiyacımı daha da artırıyor. Hiç bu kadar duyarlı, benim için bu kadar umutsuzca aç, şehveti benimkiyle eşleşen bir kadınla birlikte olmamıştım. Nadia da en az benim kadar arzuyla yanıp tutuşuyor ve bu sadece alevleri körüklüyor.

O yatağa uzanırken ben de peştemalimi çekip çıkardım ve yere attım.

Nadia beni ilk kez çıılçıplak gördüğünde nefesi kesiliyor ve dirseklerinin üzerine kalkıyor. Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve sonunda sikimin uzunluğuna takılıyor.

"Oh," diye fısıldıyor, gözleri büyürken dudakları aralanıyor.

Bir an için korkmuş olabileceğinden endişelendim. Ne de olsa çok narin, kıvrak vücudu şimdiye kadar tuttuğum her şeyden daha kırılgan bir görünüme sahip.

Ama korkmuş görünmüyor, daha çok *meraklı*.

Gözlerindeki bakış, zaten ne kadar sert olduğuma rağmen sikimin sıçramasına neden olan hevesli bir açlıkla sınırlanıyor. Gördüğü gibi gözleri dönüyor ve

Bana doğru uzanıyor, parmakları uzunluğum boyunca geçici olarak okşamak için uzanırken yan tarafına dönüyor.

O kadar güzel ki. Uzanırken vücudunun kıvrımları mükemmel, belinin eğimi ince, narin kalçalarına doğru yükseliyor, teni o kadar soluk ki neredeyse yarı saydam, kabin ışıklarında parlıyor. Parmak uçları sikimin uzunluğunu okşadığında, shaftımın tepesi boyunca nabız gibi atan damarın izini sürdüğünde, içimden saf bir zevk ürpertisi geçiyor ve elini geri çekiyor.

"Seni incitmedim, değil mi?" Alt dudağını ısırarak yüzünü buruşturuyor.

Sesimi bulmakta zorlanıyorum, kalçalarım kendimi onun ellerine geri itme ihtiyacıyla seğiriyor.

"Hayır," diyorum şaşkınlıkla göz kırparak. "Hayır, tabii ki değil. İnanılmaz bir histi."

"Oh." Kelimeyi tekrar fısıldıyor, bana doğru uzanıyor ve uzun parmaklarını bu sefer shaftımın etrafına sarıyor, horozumun uzunluğunu hafifçe okşuyor. "Bu... kocaman," diye mırıldanıyor, gözleri hâlâ kocaman ve ben buna sırtıyorum. Kendime engel olamıyorum.

"Tüm Kalixian erkekleri oldukça iridir," diyorum ona, shaftımı daha sıkı sıkarken inleyerek, vuruşları hızlanıyor. "Ama sanırım benimki bu istatistiğin üst sınırında."

Ona yarı sırtıyorum, avucu sikimin ucuna değene kadar alaycı bir şekilde kaşımı kaldırıyorum ve üzerime yıkanan zevk dalgasıyla tüm mizahı unutarak nefes nefese kalıyorum.

Her şey yüz kat büyütülmüş, şimdiye kadar aldığım tüm dokunuşlardan daha iyi hissettiriyor. Daha önce de sikimin üzerinde bir kadının elleri olmuştu ama bu şimdiye kadar yaşadıklarımın çok daha öte bir şey. Nadia'nın elinin hafifçe sürtünmesi bile o kadar büyük bir zevk ki, daha başlamadan kontrolümü kaybetmenin eşiğinde olduğumu hissettiriyor.

Aniden tohumlarımın onun küçük, mükemmel göğüslerine sıçradığını, aletimin zevkle onun elinde zonkladığını görüyorum ve kendimi tam olarak bunu yapmaktan alıkoymak için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum.

Gözleri sikime kayıyor ve öne doğru eğiliyor.

"İstiyorum-"

Cümlesini bitirmiyor, yüz ifadesi aynı anda hem gergin hem de tahrik olmuş durumda ve yatağa doğru eğilip dilini sikimin ucunda gezdirmek için yaklaşıyor.

"Oh. Oh, *Tanrım*," diye inledim.

Aşağı uzanıp saçlarını nazikçe kavıyorum ve onu çekiyorum. Sonra onu kaldırıp tekrar yatağa yatırıyorum, sonra da sürünerek üzerine uzanıyorum.

Devam etseydi dudaklarının etrafımdaki hissine dayanabilir miydim, ya da sikimi ağzına alırken bana dikilmiş geniş mavi gözlerinin görüntüsüne dayanabilir miydim emin değilim. Düşüncesi bile beni zevkten titretiyor. Bunu umutsuzca istiyorum. Beni mümkün olan her pozisyonda ağzına almasını görmek istiyorum ama bunun için dünya kadar vaktimiz var.

Şimdilik, onun içinde olmalıyım.

Irısa'ma sahip çıkmalıyım.

Onu derinden öpüyorum, dilimi ağzına kaydırırken bacaklarının arasına nazikçe uzanıyorum ve bu sefer daha nazikçe öpüyorum. Şal eteğini ayırıyorum, parmaklarımı ince iç uyluğunun yumuşak etinde gezdirirken kumaşı kenara itiyorum.

Bacaklarının arasındaki sıcaklığa ulaştığımda, ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde inliyorum.

öyle.

Uyarılmaktan sıırıslıklam olmuş, dudakları ve kalçaları sıırıslıklam olmuş ve Parmağımı yukarı doğru kaydırıp onu ayırdığımda, dudaklarıma karşı inlerken kalçaları elime doğru sarsılıyor. Eli saçlarıma gidiyor, kendini elime bastırırken ince vücudu benimkine karşı kıvranıyor.

Evrendeki seyahatlerim sırasında kadın anatomisi hakkında epeyce şey öğrendim ve her ne kadar farklı türler farklı yapıda olsalar da, ona zevk vermek için tam olarak ne yapmam gerektiği konusunda iyi bir fikrim var.

"Seni tekrar boşaltmamı ister misin?" Fısıldıyorum.

Ben soruyu sorarken sikim zonkluyor ve Nadia çılgınca bağıını sallıyor, elime sürtünürken dudakları hâlâ sertçe benimkine bastırıyor. O kadar yumuşak, o kadar sıcak, o kadar umutsuzca ıslak ve tahrik olmuş ki. Etrafımda ne kadar iyi hissedeceğini, beni ne kadar mükemmel bir şekilde saracağını düşünürken, tohumumun damlacıkları aletimin ucundan dökülüyor.

Devam ediyorum, sertleştiğini hissedene kadar parmaklarım ona sürtünüyor. Haykırıp bana karşı sertçe eğilirken küçük yumrusu elime karşı titreşiyor, inleyip başını geriye atarken ikinci orgazmı üzerine çöküyor.

Daha fazla bekleyemem, onu soyacak kadar bile. Ona şimdi ihtiyacım var. Elimi bacaklarının arasından kaydırıyorum, parmaklarımla onu tatma dürtüsüne direniyorum. Yakında başımı kalçalarının arasına gömeceğim ve dilimle onu kaç kez boşaltabileceğimi öğreneceğim, ama şimdilik-

"Yavaş ol," diye soluyor Nadia aniden, açılmış bacaklarının arasına girdiğimde, sikim girişini dürtüyor. Aşırı hassas etime karşı yayılan sıcaklığını hissedebiliyorum, ucu ona doğru kayıyor, uyarılmasıyla kayganlaşıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, beni saran şehvet sisi içinde düşünmeye çalışıyorum, içgüdüsel ve kör edici bir şekilde öne atılma ve onu tamamen kendime mal etme ihtiyacıyla savaşıyorum.

"Elbette," diyorum kısık sesle. "Nazik olacağım."

"Sadece-" Sertçe yutkunuyor, dudaklarını endişeyle yalarken mavi gözleri geniş ve benimkilere sabitlenmiş. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Bakireyim. O yüzden sadece... yavaş git? Çok büyüksün."

Sözleri beni bir şok gibi etkiliyor ve söylediklerinin gerçekliği üzerime çöktüğünde sis hemen dağılıyor.

Bir bakire.

Eşimin ilk erkeği olacağım, ona bu kadar yakından dokunacak, onun içine girecek tek erkek olacağım. Bu bilgi ilk başta sadece uyarılmamı körüklemeye yarıyor, ona olan açlığımı daha da yoğunlaştırıyor, ama sonra başka bir düşünce bunun hemen ardından geliyor ve beni yolumda durduruyor.

Birleşme her zaman eşler arasındaki bağı güçlendirir ve eşlerden biri bundan sonra reddetmeyi seçerse ayrılığı daha da acı verici hale getirir. Bağımızı tamamladığımızda, eğer henüz yapmadıysa, onun için seçim yapmak daha da zor olacak. Ve bakire olduğu için, şu anda emin olmasa bile, beni reddetmesi neredeyse imkansız hale gelecektir.

Emin olmak zorunda. Daha sonra pişman olması, kendini bana o kadar derinden bağlaması riskini göze alamam ki istese bile büyük bir acı çekmeden bu bağı koparamaz. Aletim patlayacakmış gibi hissediyorum ama yine de geri çekiliyorum, ereksiyonumu sadece kendi irademle yatışmaya zorlamaya çalışırken bacaklarının arası yerine kendimi onun yanına uzatıyorum.

Çok az işe yarıyor. Ve ben uzaklaşırken Nadia biraz soluklanıyor, sanki onu reddettiğimi düşünüyormuş gibi şok olmuş bir ifadeyle bana göz kırptıyor.

"Sen... beni istemiyor musun? İlk olmak istemediğin için mi?"

"Aman Tanrım, hayır," diye nefes alıyorum, bu fikrin gülünçlüğüne gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Ona olan açlığım hala devam ediyor ve onun şok olmuş ve hafifçe incinmiş yüzünü görmek bile endişesinin yersiz olduğuna dair onu rahatlatmak için beni çaresiz kılıyor. İstesem de onu daha fazla isteyemezdim.

Ona doğru eğilip onu kollarıma çekiyorum ve tekrar şiddetle öpüyorum, o kadar sahiplenici ki onu ne kadar istediğime dair aklında hiçbir şüphe kalmıyor. Sanki bunun altını çizmek istercesine, sikim karnında zonkluyor, inlememe ve alnımı onunkine bastırmama neden oluyor, sonunda öpüşmeyi keserken nefes nefese kalıyorum.

"Hayal edebileceğin her şekilde seni sahiplenmeye niyetliyim," diyorum bakışlarımı onunkilere dikerek.

Bunun üzerine Nadia'nın dudakları aralanıyor, gözlerini merak ve arzu dolduruyor. Daha önce bana dokunmakta neden tereddüt ettiğini, beni incitmekten neden endişe ettiğini şimdi anlıyorum. Çok az deneyimi olmalı.

"Sana adımı haykırtmayı planlıyorum," diye mırıldanıyorum, sesim pürüzsüz ve karanlık, damarlarımda ikinci bir kalp atışı gibi atan tüm şehvetle dolu. "Sana gerçek zevkin nasıl bir şey olduğunu göstermeyi planlıyorum, hayal ettiğin ya da hayalini kurduğun her şeyin ötesinde."

Nadia'nın nefesi kesiliyor ve onu tekrar, nazikçe öpüyorum.

"Ama," diye devam ediyorum, bakışlarım hala onunkilere kilitlenmişken, "Bana yalvardığında yapacağım. Tamamen hazır olduğunda, eş bağının istediğin şey olduğundan emin olduğunda, ondan önce değil."

"Neden?" Nadia bana bakıyor, gözleri hala beni tüketen aynı ihtiyacı yansıtıyor. "Neden şimdi değil, ikimiz de isterken?"

"Çünkü..." Onu göğsüme doğru çekmeden önce bir kez daha öperek, tamamen gitmesine izin vermek istemediğimi söylüyorum. "Seni sahiplendiğimde, sana sahip olan tek erkek olduğumu bildiğimde? Seni asla ama asla bırakamayacağım."

Nadia

Gitmene asla ama asla izin vermeyeceğim.

Zatir'e göz kırpıyorum, sözlerinin ardındaki yoğunluğa ve yalın gerçeğe, bunları kendinden emin bir şekilde dile getirişine çarpılıyorum.

Ama bundan da öte, onlara verdiğim tepki beni şaşırttı. Ne korktum ne de uzaklaştım. Bu devasa, cesur, onurlu uzaylı tarafından tamamen ele geçirilme fikri beni korkutmuyor, aksine ilgimi çekiyor. Ve bundan daha fazlası -Bu beni hayatımda hissettiğim her şeyden daha çok tahrik ediyor.

Vücudum saf arzudan oluşmuş gibi hissediyor, tapınılmak ve sahiplenilmek için çaresiz ve beni kollarına çekip o sözleri söylediğinde, sıcaklık üzerime akıyor, sadece sesinin sesinden neredeyse doruğa ulaşana kadar ihtiyaç yoğunlaşıyor. Tam eşiğindeymişim gibi hissediyorum ve bana tekrar dokunması, beni üçüncü kez boşaltması için ona yalvarmak istiyorum. Ama hâlâ kelimeleri söyleyemeyecek kadar utangacım.

Belki de demek istediği budur.

Belki de ona tamamen açılabilirmeliyim, ona her yönümle güvenebilmeliyim, sadece arzusuna teslim olmamalı, aktif olarak istemeliyim. Yalvarmak, eninde sonunda yapacağımı söylediği gibi.

Ona hazır olduğumu, onun eşi olabileceğimi, tüm bunları istediğimi söylemek istiyorum. Ama bunu da kendime tam olarak söyletemiyorum. Şehveti aşktan nasıl ayıracağımdan henüz emin değilim - içimde olmasını ve bekaretimi almasını çok istediğim için mi ona evet demek istiyorum, yoksa gerçekten sonsuza dek onun her şeyini istediğim için mi?

Bu konuda akıllı davranmam gerekiyor, kız kardeşimin bana söyleyecekleri yüzünden değil, bu sefer doğru seçimler yapmak istediğim için. Ve Zatir'in beni zorlamaması, bu kadar tahrik olmuşken bile durmaya istekli olması benim için bir şey ifade ediyor.

Tanıdığım diğer tüm erkekler şikayet eder ya da beni alay etmekle suçlardı. Devam etmemi isterler ve sonuna kadar gitmeyi reddettiğimde surat asar ve kızarlardı. Geçmişte sahip olduğum iki erkek arkadaşım da böyle oldu. Elle yapılan bir işten bile memnun olmazlardı, biri suratını asar ve öfkeyle banyo kapısını çarpmaya giderdi

En sonuncusu -beni inciten- el işini isteksizce kabul etti ve sonra bunun için de beni azarladı.

Ama Zatir'de bunların hiçbiri yok. Ben başımı sallayıp sözlerini kabul ettikten sonra bana sarılmakla yetiniyor, hatta o kadar ileri gidiyor ki elbisemi üzerimi örtecek şekilde yeniden düzenlememe yardım ediyor ve mütevazılığıma hürmeten battaniyeyi kalçalarının üzerine çekiyor. Hâlâ taş gibi sert olan ereksiyonu hakkında hiçbir şey söylemiyor, onu başka şekillerde rahatlatılabileceğime dair bir öneride bile bulunmuyor.

Adam beni iki kez boşalttı, bir zamanlar satın aldığım ucuz vibratörle bile hiç hissetmediğim orgazmlar yaşadım ve yine de tatmin olmadan ayrıldığı gerçeğiyle tamamen iyi görünüyör.

Uzun dakikalar boyunca sessiz kaldık, sadece birbirimize sarılıp yattık.

"Peki, daha önce ne oldu?" Sonunda boğazımı temizleyerek soruyorum. Hâlâ ne kadar çaresizce tahrik olduğumu unutturacak bir şeye ihtiyacım var. "Grub sana gerçekten ihanet etti mi?"

Cevap verirken Zatir'in vücudu geriliyor. Hatırladıkça içinde kabaran öfkeyi neredeyse *hissedebiliyorum*.

"Evet," diyor, sesi gergin ve kesik. "Onurlu olanı yapıp beni uyarmak yerine beni Kildred'e teslim etmeyi seçti. Artık ona güvenilmez."

Bir an duraksıyor ve sonra dönerek gözlerimin içine bakıyor. "Buna bir son vermeliyim Nadia," diyor, sesi karanlık ve ciddi. "Kızdırdığım bu uzaylı, Kildred, adi ve kindar biri. Onu şimdi hatırlıyorum ve tipini biliyorum. Biri beni yakalamayı başarana kadar başıma konan ödülü artırmaya devam edecek. Eğer şimdi Kalix'e dönersek, o tehlikeyi oraya getireceğim."

"Seni öldürecek mi?" Korku sesimi zorlayarak soruyorum. "Avcılar seni öldürmeye gelecek mi?"

"Beni canlı getirmek isteyecektir." Zatir homurdanıyor. "Sonunda beni öldürmeden önce bana işkence etmek için hatırı sayılır planları olduğunu tahmin ediyorum. Bu zevki bir ödül avcısına bırakmayacaktır."

Bu sözlerle midem bulanıyor, nefesim kesilirken kanımda bir ürperti dolaşıyor. Ona daha da yaklaşıyorum, bedenim sıkıca onunkine yaslanıyor ve Zatir'in kolu etrafımda sıkılaşıırken boğazından sahiplenici bir hırıltı yükseliyor.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum," diyor küçük bir aradan sonra, tekrar bana bakarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Kildred'le ilgilenmem gerek. Benimle gelmen güvenli değil. Seni güvende olacağını bildiğim Kalix'e bırakmak istiyorum ama bu, tehlikeyi oraya taşıyabilir ve sivilleri bana ulaşmaya çalışırken avcıların onlara zarar verme riskiyle karşı karşıya bırakabilir. Ve seni gözümün önünden ayırma fikrinden nefret ediyorum," diye ekliyor, bir parmağını çenemde nazikçe gezdirerek. "İşleri daha da karmaşık hale getirmek için, Grub artık senin yanımda olduğunu bildiğine göre -güzel ve evrenin bazı yerlerinde *değerli* bir insan dişi- birilerinin senin de peşine düşmesinden endişe ediyorum, ya bana ulaşmanın bir yolu olarak ya da sadece çıkarları için."

Daha son sözleri ağızından çıkmadan kararımı vermiştım. Beni gözünün önünden ayırmaktan bahsettiği anda, ben de ondan ayrı kalmaya dayanamayacağımı anladım. Uzanıp yanağını hafifçe okşarken gözlerine bakıyorum, artık kehribardan çok koyu kahverengi ama yine de her zamanki kadar güzel.

"Geri dönmek istemiyorum," diyorum ona kararlılıkla. "Seninle kalmak istiyorum."

Zatir bir an tereddüt ediyor. Sanırım benimle tartışacak, bunun güvenli olmadığını, Brielle'in kızacağını, tüm bunların olmasını asla istemediğini ve beni tehlikeye atmak istemediğini tekrarlayacak. Bu düşüncelerin birbiri ardına yüzünde dolaştığını görüyorum ve kendimi savunmak için hazırlıyorum.

Ama hiçbirini söylemiyor.

Bunun yerine, başını eğip beni öpüyor, dudakları dudaklarıma sıkıca bastırırken yüzümü iki eliyle kavırıyor. Geri çekildiğinde gülümsüyor, gözleri muziplik ve zevkle parıldıyor.

"Bilmeliydim," diyor kıkırdayarak. "Evrenin benim için seçtiği eşin güzel olduğu kadar güçlü ve cesur da olacağını tahmin etmeliydim." Beni tekrar öpüyor, bu sefer alnımdan hafifçe. "Sen de herhangi bir Kalixian savaşı k kadar cesursun, Irida'm."

Onun sözleriyle kalbim kabarıyor. Beni olmak istediğim her şey olarak görüyor - geçmişte sık sık hissettiğim gibi zayıf ve çaresiz değil, cesur ve korkusuz.

Ama neden beni o şekilde görmesin *ki*? Geçmişimi bilmiyor.

Zatir

Kildred'in yerleşkesinin bulunduğu asteroit kuşağına ulaşmamız iki gün sürecek. Gemide huzursuz bir gece geçirdikten sonra, Nadia ve ben çalıntı gemimizdeki küçük ortak odada oturup planlarımızı tartışıyoruz.

Ona rotamızı gösteren bir holo-harita açıyorum.

"Manea Kolonisi kuşaktaki en büyük asteroitin üzerinde yer alıyor," diye açıklıyorum, sonunda incek bir yer bulmamız gereken noktayı işaret ederek. "Gizlenmemiz gerekecek. Eğer görülürsek, daha inmeye fırsat bulamadan bizi ortadan kaldırmaya yetecek kadar ateş gücü olacaktır. Ama..." Dudaklarımda bir sırıtış beliriyor. "Olmamam gereken yerlere gizlice girip çıkma konusunda epey tecrübem var."

Nadia bana gülümsüyor, gözlerinde bir heyecan kıvılcımı var. Tıpkı benim gibi onun da bundan heyecan duyduğunu söyleyebilirim ve bu beni ona olduğumdan daha da fazla çekiyor.

Fiziksel arzu yabancı olmadığım bir şey, ancak bu diğer duygular benim için yeni. Nadia'nın benim Irisa'm olduğunu ilk fark ettiğimde, önemseyeceğim, tapacağım ve arzulayacağım güzel bir kadın bekliyordum, ancak söyleyebileceğim kadarıyla, isteyebileceğim her şekilde benim eşim olabilecek birini değil.

Hikayelerin hepsi, bağıın sizin için diğer yarınız, mükemmel eşiniz olan bir eş seçtiğini söylüyor - ama tüm evrende bana ayak uydurabilecek bir kadın olduğunu asla hayal etmedim.

Kesinlikle şölende ilk tanıştığım utangaç, gergin, salkım söğüt gibi kız değil. Ama Nadia'yı daha yakından tanıdıkça, onda ilk başta hiç hayal etmediğim katmanlar olduğunu görmeye başladım. Bu sadece ona olan arzumu körüklüyor ve onu kazanma kararlılığımı pekiştiriyor. Sonsuza dek beni seçmesi için.

Manea Kolonisi'ne doğru bir rota çizmeye başladığımda bana doğru eğiliyor, en iyi görünüme karar verene kadar holo haritada çeşitli yaklaşımları izliyorum. Bir rota seçtikten sonra koordinatları ayarlıyorum ve gemi rotasını ayarlarken bir tarafa sapıyor. Geminin yapay zekasını yeniden devreye sokmak biraz zaman alıyor ama cihazı yeniden bağlamayı başarıyorum, bu da asteroit kuşağına giden yol boyunca geminin kontrolünde oturmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor.

Bunu hallettikten sonra dikkatim tekrar eşime yöneldi.

Uzun, ipeksi siyah saçlarını başının arkasında bir düğüm haline getirmiş ve olası rotaları izlememi izlemek için öne doğru eğildiğinde, yüksek elmacık kemiklerinin üzerinden dikkat dağıtıcı bir şekilde kayan saç parçaları dökülmeye devam ediyor.

Elbisesinin ön kısmı ayrılıyor, kumaş öne doğru düşüyor, böylece altındaki küçük göğüslerinin kıvrımlarını görebiliyorum ve aletim hemen seçiyor, haritadan çok Nadia'yı o elbiseden çıkarıp ellerimi vücudunun her santiminde gezdirmeyi düşünmeye başladığımda yükseliyor.

Geçen sefer yatağa girdiğimizde çok acelemiz vardı; elbisesini çıkarmaya bile fırsatım olmadı. Ama şimdi, onu sahiplenme eylemi şu anda söz konusu olmadığından, ona başka neler yapabileceğimi düşünmek için yerim var - onu zevkten çıldırtana kadar vücudunu öğrenmek, keşfetmek ve kızdırmak için ayırabileceğim zaman.

Krax.

Sikim artık taş gibi sertleşmiş, peştemalimi yerinden çıkarmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Kendimi durduramayıp ayağa kalkıyorum ve ona doğru uzanıyorum, onu sandalyeden kaldırıp kollarıma alıyorum.

"Zatir!" diye hayretle bağıyor.

Ona bir öpücükle karşılık veriyorum, saçlarının asi tellerini yüzünden uzaklaştırırken dudaklarımı sıkıca onunkilere bastırıyorum. Bir an hareketsiz kalıyor, sonra aynı şevkle beni öpüyor, göğsüme doğru dönerken elini yanağıma bastırıyor, ince vücudu kollarımda tüy gibi hafifliyor. Onu doğruca koridorun sonundaki kamaramıza götürüyorum, içeriye doğru kararlı adımlarla ilerliyorum ve yatağa yatırırken onu tekrar şiddetle öpüyorum.

Nefes nefese kalıyor, ben üzerine uzanırken vücudu hemen benimkine doğru eğiliyor. Onu -tüm vücudunu- o kadar çaresizce görmek istiyorum ki tek düşünebildiğim bu. Onu henüz tamamen çıplak görmemiştim ve onu tekrar tekrar öperken elbisesinin kuşağını karıştırıyorum, dudaklarımı onunkilerden ayıramıyorum.

Yeni çiftleşmiş Kalixianların geleneksel olarak kendilerine birkaç gün ayırmalarına şaşmamalı, diye düşünüyorum dilimi ağzına sokup tadının tatlılığından inlerken. Bu çiftleşme şehveti, özellikle de zifafsız, beni delirtiyor. Böylesine her şeyi tüketen, bitmek tükenmek bilmeyen bir arzu hiç görmemiştim.

Sözümü asla tutmam ve onu zorlamam. Onurum buna asla izin vermez. Ölmeyi tercih ederim.

Ama bu, onu tamamen sahiplenmeden ona verebileceğim tüm zevki vererek ikimizi de en azından biraz tatmin edemeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Seni görmek istiyorum," diye fısıldıyorum, elbisesinin düğmelerini çözüp kumaşı ayırıyorum. "Bana durmamı söyleyebilirsin, Nadia. İstedğin zaman. Ama ne kadar güzel olduğunu görmek istiyorum."

Suskun bir şekilde başını sallıyor, beni tekrar öperken ellerini saçlarıma gömüyor ve aletim daha da sertleşiyor, ihtiyaçtan neredeyse acı verici bir şekilde zonkluyor. Peştemalimi çekip çıkarıyorum ve bir kenara fırlatıyorum. Elbise omuzlarından kayarak küçük göğüslerini ortaya çıkarırken dudaklarıma karşı inliyor ve ben de biraz geri çekilip ona bakıyorum.

"Çok çarpıcısın. Çok mükemmelsin," diye fısıldıyorum, bir parmağımla göğüslerinin arasında geziniyorum.

Göğsünü avucumun içine alıyorum, başparmağımı sertleşen meme ucuna sürüyorum ve çığlık atıyor, kendini avucuma bastırmak için yukarı doğru eğiliyor. Dokunuşum altında kıvranışını görmek içime bir şehvet dalgası daha gönderiyor ve başımı eğip dilimi göğsünün üzerinde gezdirerek yumuşak etinin ve meme ucunun tepe noktasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Elleri saçlarımı kavrayıncaya ve kalçaları neredeyse benimkilere sürtününceye kadar dilimi döndürüyorum.

Yüzüne doğru bakarak sırtıtıyorum. Bu kadar küçük bir şeye bu kadar tepki veriyorsa, ona yapmak istediğim diğer her şeye nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyorum. Alçak bir hırıltıyla vücudundan aşağı kayıyor, göğüslerinin arasını ve düz, soluk karnının üst kısmını öpüyorum. Avuçlarımı belinde ve kalçalarında gezdirerek şal eteğini ayırıyorum, sonra ellerimi kalçalarından aşağı kaydırıp göbeğinin hemen altını öperken kalçalarını bastırarak açıyorum.

"Ah!" Nadia'nın nefesi kesiliyor. Kendini biraz yukarı itip bana bakıyor, ben de durup ona bakıyorum.

"Durmamı ister misin?"

"Ben sadece..." Gözleri açılıyor ve kalçalarındaki kasların titrediğini, kalçalarının bilinçsizce ağzıma doğru eğildiğini hissediyorum. "Henüz tamamlayamayacağımızı söylediğini sanıyordum."

"Yapmayacağız." Parmaklarımı kalçalarının iç kısımlarında gezdiriyorum, tam aralarına dokunmadan duruyorum. "Sana bekleyeceğimizi söyledim ve bunda ciddiydim. Ama bu arada seni başka şekillerde de iyi hissettirebilirim. Sana mümkün olan her şekilde zevk vermek istiyorum, Irisa'm."

"Hiç kimse, hiç kimse-"

"Biliyorum," diyorum ona basitçe. Sonra bacaklarını araladım, başımı eğdim ve ağzımı ona doğru bastırdım, dilim sıcak, ıslak etine doğru kaymak için dışarı fırladı.

Hayal edebileceğimden daha tatlı bir tadı var.

Kendi vücudum ihtiyaçtan ağrıyor, sikim vücudumla battaniyenin arasına sıkışmış, kalın, sert ve serbest kalmak için zorlanıyor, ama bunu görmezden geliyorum. Tamamen Nadia'ya odaklanıyorum, dilimi kıvrımlarında gezdirip ona en çok zevk veren kapüşonlu küçük yumruya ulaşmadan önce nazikçe onunla alay ediyorum. Daha önce hiç duymadığım bir ses çıkararak ilk dokunuşta haykırıyor ve bu ses içimde bir tatmin dalgası yaratıyor.

Dilimle zevk merkezinin etrafında döndüğümde titremeye başlıyor, kalçalarını ağzıma doğru kaldırıyor, daha fazlasına olan umutsuz ihtiyacı içinde tüm utangaçlığı unutuluyor. Parmakları saçlarımı kavıyor, boynuzlarımın dibini sarmadan önce kafa derime bastırıyor ve onları uzunlamasına okşuyor. Bir his şoku doğrudan sikime vuruyor, o kadar ısrarla zonklamasına neden oluyor ki, bir an için kendime hiç dokunmadan boşalacağımı düşünüyorum.

Parmaklarımla içine girmiyorum, ama uzun, yavaş yalamalar ve dilimi istekli, nabız gibi atan yumruğuna değdirmek arasında gidip gelirken, onu nazikçe orada kızdırıyorum.

Vücudu zevke o kadar aç ki, ona dokunduğum anda neredeyse orgazmın eşiğine gelmiş gibi görünüyordu, ama ben onu dışarı çekmek istiyorum. Orgazmın ilk sarsıntılarıyla titremeye başladığını hissettiğim an geri çekiliyorum, kasları gevşeyene kadar onu yavaşça yalıyor ve okşuyorum ve sonra onu tekrar uç noktaya götürmeye başlıyorum.

Dördüncü seferde Nadia nefes nefese altımda kıvranıyor, parmakları yatak örtüsünü kazıyor, kalçalarını ağzıma doğru eğiyor ve daha fazlası için umutsuz bir ihtiyaçla kendini dudaklarıma sürüyordu.

"Lütfen," diye soluk soluğa bağılıyor, dilimi sert memesine değdirdiğimde kelime bir çığlıkla bitiyor. "Lütfen! Zatir, Tanrım, Zatir, boşalmam gerek, lütfen
-"

Utangaç, tatlı Nadia'mın doruğa ulaşmasına izin vermem için bana yalvarırken çıkardığı ses beni de neredeyse uçuruma sürüklüyor. Ona bakıyorum, hınzırca sırıtmak için başımı yeterince uzun kaldırıyorum. "Oh, boşalmak mı istiyorsun?"

"Evet! Tanrım, buna ihtiyacım var, lütfen-"

"Tamam o zaman." Kalçalarını nazikçe sıkıyorum. "Seni boşaltacağım."

Başımı tekrar eğdiğimde, bunu bir amaç için yapıyorum. Onu en çok tahrik eden küçük noktaları buldum ve doğrudan onlara yöneliyorum, dudaklarımı sıkıca ona bastırırken dilimi döndürüyorum, aynı yoğun ritimle tekrar tekrar yalıyor ve emiyorum.

Birkaç saniye içinde Nadia'nın sırtının sertleştiğini hissediyorum ve sonunda zirveye ulaştığını anlıyorum.

"Siktir!"

Neredeyse kelimeleri haykırıyor, doruk noktası onu vururken tüm vücudu sarsılıyor. Tüm narin bedeni sarsılıyor, dalga dalga içinden geçiyor gibi görünüyor. Bir elimle kalçasını kavriyorum, devam ederken onu yerinde tutuyorum, onu orgazm boyunca, her spazm ve inilti boyunca taşırken bir an bile durmuyorum. Sonunda yatağa geri yatıyor, hala orgazmın şiddetinden titriyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. O kadar tahrik olmuşum ki neredeyse titriyordum ve dizlerimin üzerinde yükselip onun güzel çıplak vücudunu gördüğümde, zevkin son artçı şoklarıyla kızarmış ve titrerken, kendimi oracıkta patlamaktan korumak için uzanıp sikimi sertçe sıkmam gerekiyordu.

"Peki ya sen?" Nadia fısıldıyor, sesi biraz titriyor. "Bu -Tanrım, böyle hissedebileceğimi hiç bilmezdim. Ama sen-"

Gözleri şaftıma kayıyor, dudakları hafifçe aralanıyor ve kendimi o dudakların arasında kaydırđđđđđđ hayal etmemek için çenemi sıkıyorum. Kendimi kontrol etmek için çok az şeyim kaldı. Onu burada yatakta bırakıp başka bir odaya gitmek istemiyorum ama umutsuzca biraz rahatlamaya ihtiyacım var.

"Geldiğini görmek istiyorum," diye fısıldıyor.

Bir an için, onu doğru duyduğumu sanmıyorum.

Yanakları kızarıyor ve konuşmaya devam etmek için cesaretini toplamaya çalıştđđđđđđ görüyorum ama bunu başarıyor. Yüzü daha da pembeleşerek aşağı uzanıyor ve elbisesinin üst kısmını tamamen açarak göğüslerini bana gösteriyor.

"Benim için gel, Zatir," diye fısıldıyor, tüm vücudu hala zevk ve uyarılmayla titriyor ve kendimi tamamen inkar etme yeteneğim sınırına ulaşıyor.

Başka bir gün olsa ona hava atmayı, kendimi okşamayı ve sertleşmiş sikimle oynadđđđđđđ görerek onunla alay etmeyi çok isterdim ama şimdi bunun için çok çaresizim. Bacaklarının arasına diz çöküyorum ve elimi şaftımda yukarı aşağı gezdirmeye başlıyorum, vuruşlar hızlı ve çaresiz. Ne zaman ki

Uzanıp göğüslerini avuçluyor, parmaklarını meme uçlarında gezdiriyor ve en küçük bir inilti çıkarıyor, kendimi kaybediyorum.

"Oh, Tanrım. Nadia..."

Doruk noktamın ilk dalgası vurduğunda onun adını inliyorum. Sanki ayak parmaklarımdan yukarı çıkıyormuş gibi hissediyorum, zevk o kadar her şeyi tüketiyor ki neredeyse çok fazla. Kalçalarım öne doğru itiliyor, sert ve hızlı bir şekilde vururken yumruğuma çılgınca pompalıyorum.

Ben rahatlamış bir şekilde inlerken tohumlarım karnına ve göğüslerine fışkırıyor. Tohumlarımın onun etine sıçraması kadar erotik bir şey görmemiştim. Tekrar tekrar püskürürken aletimin şişmiş ucunu avucumun içinde sıkıyorum, ta ki her zerremi boşaltmış gibi hissedene kadar.

Yastıkların üzerine yığılmış, nefes nefese bana bakan Nadia'ya bakıyorum. Ben de nefes nefese kalıyorum, ona huşu içinde bakarken tekrar yatağa yığılıyorum. Onun çıplak bedeni üzerinde kendimi okşayarak doruğa çıkarmak kadar basit bir şey bile bu kadar yoğun hissettiriyorsa, ona sahip çıkmanın nasıl bir his olacağını düşünmek bile *istemiyorum*.

Düşündükçe içimden bir inilti kaçıyor. Neredeyse hayal bile edilemez.

Yavaşça, dizlerimi biraz güçsüz hissederek ayağa kalkıyorum ve salgımı cildinden silmek için sıcak, nemli bir bez getiriyorum, onu temizlerken nazikçe ona dokunuyorum.

Bana neredeyse şaşırmış bir ifadeyle bakıyor. "Bunu yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum." Burnunun ucuna bir öpücük kondurmak için eğildim. "Ama seninle ilgilenmek istiyorum. Bana bu kadar zevk verdikten sonra bunu yapmamak dikkatsizlik ve nezaketsizlik olur."

Bezi göbeğine doğru kaydırırken duraksayıp göz kırpyorum. Daha önce ona duyduğum arzuya o kadar kapılmıştım ki, tenini süsleyen küçük izleri bir şekilde gözden kaçırmışım. Şimdi, elimi üzerinde gezdirirken, göğüslerinin üzerinde, göğsünde, karnında ve daha fazlası kollarında ve üst uyluklarında bir dizi ince, çapraz yara izi olduğunu görüyorum. Elim hareketsizleşiyor ve dokunuşumun altında sertleştiğini hissediyorum.

"Ne oldu?" Parmak ucumla ince yara izlerinden birini takip ederek soruyorum. "Bir şekilde zarar gördün mü?"

Birinin Irisa'ma zarar vereceği düşüncesi içimi öfkeyle dolduruyor, kanımda öfkeli bir sıcaklık oluşuyor ve uyarılmanın yerini alıyor.

Nadia hiçbir şey söylemiyor. Başını yana çevirip benden uzağa bakıyor ve tüm vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. O

İçine kapanıyor, kalbinin en hassas yerlerine duvarlar örüyor. Bunun farkındayım, çünkü benim de duvarlarım var. Ama eşime ne olduğunu bilmek istiyorum. Yaşadığı her şeyi bilmezsem ona nasıl düzgün bir şekilde bakabilirim?

Belki de onun içini dökmesini ve sizinle paylaşmasını istiyorsanız, siz de aynısını yapmalısınız.

Bu düşünce beni ürkütüyor. Ama aklıma gelir gelmez bunun doğru olduğunu anlıyorum. Eğer onun bana karşı fizikselden öte bir şekilde savunmasız olmasını istiyorsam, benim de ona aynı şekilde güvenmem gerekecek. Benimle her şeyini paylaşmasını istiyorsam, kendimi eşime açmalıyım.

"Nadia." Adını nazikçe söylüyorum ve bana dönüp tekrar bakıyor, çenesi gergin. Bezi bir kenara bırakıp karnımı boydan boya geçen uzun bir yara izini gösteriyorum. "Bunu Orkun'la ilk savaşında aldım."

Yatağa onun yanına yerleşiyorum, elini uzattığımda onun yanına uzanıyorum. Parmaklarını nazikçe hareket ettirerek kolayca ulaşabileceği yara izlerinin her birine dokunmasını sağlıyorum ve elini uyluğumun üst kısmındaki yaralardan birine koyuyorum.

"Bu, bir arena dövüşünde oldu. Kolumdaki ise gemimi tamir ederken dikkatsiz davranıp dikkatimi vermediğim için oldu. Bileğimdeki mi? Bir ödül avcısının darbesi. Ya omzumdaki? Başka bir savaş yarası."

Her birini işaret ettiğimde gözleri yumuşamaya başlıyor ve dikkatli sözlerimden etkilenerken beni dinlediğini anlayabiliyorum. Kendi isteğiyle elini kaldırıyor ve parmağını göğsümü derinlemesine kesen, diğerlerinden daha büyük olan uzun bir yara izinin üzerinde gezdiriyor.

"Peki ya bu?" diye soruyor, başını kaldırıp gözlerime bakarak. "Bunu nereden aldın?"

Çenem geriliyor. Göğsümün derinliklerindeki acıyı, aynada o yara izini her gördüğümde hissettiğim suçluluk ve öfke sarsıntısını hissediyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bir daha asla o günden bahsetmek istemiyorum.

Ama bunu ben başlattım. Ve eşimden geri durmak istemiyorum. Nadia tüm evrende benim diğer yarım olan, yargılamadan ve korkmadan tüm benliğimi paylaşabileceğim tek kişi.

Bunu hiç yaşamadım. Ama şu anda, onun yarı çıplak bedeni kollarımın arasındayken yatakta uzanırken, bunu isteyebileceğimi fark ediyorum. En azından denemek istiyorum. Fiziksel tatminden daha fazlasını istiyorum.

Gerçek bir eş istiyorum. Her yönden.

Derin bir nefes alarak duygularıma hakim oluyorum, o günü düşündükçe içimde yükselen korku ve öfkeyi bastırıyorum.

"O yara izini ben de savaşta aldım," diyorum alçak sesle. "Orkun'un tüm filomu öldürdüğü gün aldım."

Nadia

ORKUN tüm filosunu mu öldürdü?

Zatir konuşurken gözlerim büyüyor. Sesindeki acıyı duyabiliyorum ve kaybın şu anda bile onu rahatsız ettiği çok açık.

"Orkun'lar onurlarıyla savaşmazlar," diyor bana sessizce. "Filom ve ben onlarla birçok savaşa girdik ama bu savaşta sayıca üstündük. Tüm gemilerimizi devre dışı bırakmak için sonik bir teknoloji kullandılar. Daha sonra bize saldırımları için savaşçıları gönderdiler ve beklediğimiz gibi bizimle göğüs göğüse savaştilar. Ancak beklemediğimiz şey, daha sonra lider gemileriyle saldırımları ve kendi savaşçıları gemide olmasına rağmen filomuzu havaya uçurmalarıydı." Derin ve titrek bir nefes alıyor, dişleri birbirine çarpıyor. "Kendilerinden olanlara hiç değer vermiyorlar. Sorumluluk ya da onur duygusu yok. Tek önemsedikleri şey güç."

"Ama sen kaçtın?"

"Bunu yapan tek kişi bendim. Gemimdeki diğer tüm savaşçıları öldüren patlamadan kaçmayı başardım. Ama neler olduğunu gördüğümde artık çok geçti. Tüm adamlarım ölmüştü ve Orkun'un ana gemisi kaçmıştı."

Sanki dokunuşuma ihtiyacı varmış gibi beni biraz daha kendine çekiyor. Bu güçlü, cesur savaşçının bana herhangi bir şekilde ihtiyacı olduğunu düşünmek içimde bir sıcaklık yaratıyor. Görüldüğü kadar aşılmaz biri değil.

"Ondan sonra biraz kanunsuz oldum. Kendime Kalix'e geri döneceğimi söylüyordum ama her zaman yolumdan sapıyordum. Orkun ikmal hatları ya da silah veya metal taşıyan kaçakçılar hakkında bilgi topluyor ve gidip onları ortadan kaldırıyordum. Gemimi hızlı ve çevik olacak şekilde modifiye ettim, böylece girip çıkabilecektim ve bu sırada kendime kardeşlerimin intikamını aldığımı söyledim. Ve büyük ölçüde yardım ettiğimi de biliyorum. Ama gerçek şu ki, kendimi cezalandırıyordum. Filomu yüzüstü bırakmışken Kalix'e dönmeyi, evimin ve diğer savaşçı kardeşlerimin güvenliğini ve rahatlığını hak ettiğimi düşünmüyordum. Bu yüzden bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yaptım."

Sözleri içimde bir şeyleri derinden etkiliyor. Zatir konuştuğınca, kendine güvenen ukalalığının bir kısmı, indirdiği bir kalkan gibi kayıp gidiyor ve onun daha ciddi, kırılmış bir yanını görebiliyorum. İncinmiş ve olanlar için çok fazla sorumluluk, çok fazla suçluluk duyuyor.

Ve hikayesini benimle paylaşıırken, sanki aramızda bir şeyler çatırıyor.

Her nasılsa, bunun onun içinde var olduğunu bilmek - bu vahşi, pervasız, ukala, yetenekli savaşçının bile kırık bir tarafı olduğunu bilmek - kendi yaralarımın sahip olmanın beni zayıf yapmadığını fark etmemi sağlıyor. Yanlış seçimler yaptım ama herkes bunu yapabilir. Başıma gelenlerden kurtuldum.

Zatir'in yara izlerini görmek, benimle olanlar hakkında dürüstçe konuştuğunu duymak, herkesin benimki gibi yara izlerine sahip olabileceğini fark etmemi sağladı.

Herkesin hasarlı bir geçmişi olabilir.

Farkı yaratan, o yaraları nasıl taşıdığınızdır.

Sesindeki acı, bölüğünden bahsederken duyduğu pişmanlık kalbimi sızlatıyor. İçimde yeni bir tür ihtiyaç uyanıyor. *Onun* benimle ilgilendiği gibi ben de *onunla* ilgilenmek, acısını bir şekilde dindirmek, yerine zevk koymak istiyorum. Ona bir parçamı vermek ve aramızdaki bu bağı kabul etmek için yeni bir adım atmak.

Belki sonuna kadar değil, henüz değil.

Ama onun için bir şey yapmak istiyorum. Bana hissettirdiği kadar iyi hissettirmek istiyorum.

Kendimi daha önce hiç olmadığım kadar cesur hissederek doğruluyorum ve elimi yavaşça göğsüne bastırarak onu sırt üstü yastıklara doğru itiyorum. Her şeyden çok şaşkınlıkla ısrarımı takip ediyor, üzerine eğildiğimde alnı şaşkınlıkla kırışıyor.

Güzel, muhteşem bir şekilde çıplak, tüm bronzlaşmış eti ve sert kasları sergileniyor ve bu sefer daha emin bir şekilde ona uzanmadan önce elimi karnından aşağıya doğru gezdiriyorum, sikini elime alıyorum.

Yarı uyarılmış durumda, ama parmaklarımı etrafına doladığımda, saniyeler içinde sertleştiğini, parmaklarım şaftının etrafında tam olarak buluşmaya kadar avucuma doğru uzadığını ve kalınlaştığını hissediyorum. İnliyor ve bu ses beni o kadar tahrik ediyor ki klitorisim zonkluyor.

Seksin böyle olabileceğini hiç bilmezdim. Bu fikir benim için her zaman merak ve endişenin garip bir karışımıyla doluydu; ilk ilişkim için doğru kişinin kim olacağı konusunda endişeleniyor ve erkek arkadaşlarımdan işleri daha ileri götürmek için sürekli dürtmelerinden ve yalvarmalarından rahatsızlık duyuyordum. Bu

Hiçbir zaman samimi ya da iki kişi arasında bir ortaklık gibi hissetmedim. Sadece talep edilen, verilmesi beklenen ve verilmediğinde gerilim kaynağı olan bir şeydi.

Ama şimdi, zevkten başka bir şey değil ve aldığım kadarını vermek istiyorum. Zatir'in güzel, kaslı vücudunun benim yaptığım gibi kıvrandığını ve titrediğini görmek istiyorum. Onu sınıra kadar zorlamak ve onu çözen kişi olmanın heyecanını hissetmek istiyorum.

Elimi şaftında aşağı yukarı gezdirmeye başlarken onu hafifçe öpüyorum, onun hissini, elimde nasıl zonkladığını öğreniyorum. Parmaklarımı kadifemsi ucunda ve pürüzsüz teninde gezdiriyorum, diğer elim saçlarının arasından ve boynuzlarının üzerinden geçiyor. Parmak uçlarımın boynuzlarının kıvrımlı uzunluğundan aşağı inmesi ve tabanının etrafında dolaşması hoşuna gidiyor gibi görünüyor, bu yüzden ağzımı dudaklarından ayırıp boynuna doğru sürüklerken, boğazının sütununa yumuşak öpücükler bastırırken onu orada kızdırıyorum.

Çenesini yukarı kaldırarak sessizce homurdanıyor. Devam ediyorum, şehvet ve heyecandan nefesim kesiliyor, göğsünden aşağıya doğru öpüyorum ve sonra daha da aşağıya, karnının çıkıntılarını izliyorum.

"Nadia..."

Dilimi kalça kemiklerinden birinin üzerinde gezdirirken Zatir ismimi inliyor ve ona bakıyorum, bacaklarının arasına kayarken saçlarım uyluklarının üzerine dökülüyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye mırıldanıyorum, elim hâlâ yavaşça onu okşuyor. "Ama denemek istiyorum."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde tartışmıyor. Yastıklara yaslanıp güçlü kalçalarını açarken gözleri ateş gibi parlıyor. Aralarına giriyorum, dudaklarımı sikinin ucuna bastırmak için öne eğilirken ellerim kalçalarını ve bacaklarını okşuyor.

Dilim alt tarafını izlemek için dışarı çıktığında, tüm vücudu sarsılıyor, derinden inlerken başı geriye düşüyor. Sikinin ilk santimini ağzıma alırken onu izliyorum. Yüzü zevkten gerilmiş, her santimi arzuyla titrerken yavaşça aşağı kayıyor, dişlerime dikkat ediyor, tadını ve dokusunu öğreniyorum.

Ellerimi kalçalarında gezdirirken ve elimi tekrar ona sararken göğsümde kabaran duygular beni ürkütüyor.

Bunu yapmanın samimi hissettirebileceğini her zaman biliyordum ama ne *kadar* samimi olduğunu hiç bilmiyordum.

Hepsini alamıyorum -çok uzun ve çok kalın- ama alabildiğim kadarını ağzımın içine kaydırıyorum, yukarı çıkarken elimle sert şaftının geri kalanını okşuyorum, dilimi tekrar ucunda gezdiriyorum ve tadına bakıyorum. Orası benim gibi ıslak ve tadını sevdiğimi fark ediyorum.

"Nadia, aman Tanrım, lütfen durma," diye boğuluyor ve sesinin hırıltılı tınısı içimde daha önce hiç bilmediğim bir heyecan yaratıyor.

İçindeki gerginliği hissedebiliyorum, bacaklarındaki kaslar henüz boşalmamak için gösterdiği çabayla kaya gibi sertleşiyor ve onu arzuyla çıldırtıyor olmama bayılıyorum. Bir yanım vücuduna tırmanıp kendimi ona bırakmak, bekâretimi ona vermek ve onu eşim olarak kabul etmek istiyor ama kendimi tutuyorum. Haklı olduğunu biliyorum, sonuçta hâlâ beklememiz gerekiyor.

Ama onun da dediği gibi, birbirimizi başka şekillerde de iyi hissettirebiliriz.

İhtiyaçtan nefes nefese kalana kadar devam ediyorum, siki ağzımdan kayganlaşıyor, elim daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor, onu emiyor ve uzunluğunu yukarı ve aşağı yalıyorum. Ben de ıslağım, vücudum ağrıyor, iç bacaklarım uyarılmaktan yapış yapış olmuş durumda, ama şimdi tamamen onun zevkine odaklanmış durumdayım, tıpkı onun benim için olduğu gibi. Aniden, ucunu sertçe emip, boğazımın arkasına bastırana kadar aşağı doğru kayarken, neredeyse hayvani bir inilti çıkardı, onun kalçaları titremeye başladı.

"Boşalacağım," diye uyarıyor, çenesini sıkarak. "Oh krax-Nadia, yapmak zorunda değilsin-"

Söyleyeceği her neyse orgazmının telaşında kayboluyor, ben onun sikinde biraz boğulurken kontrolü kırılıyor, ucu boğazıma kayıyor. Ağzımı tam zamanında sonuna kadar kaydırarak ilk sıcak boşalmasının dilime çarptığını hissediyorum.

Bir saniye önce bana söylemeye çalıştığı şeyi şimdi anlıyorum - ağzıma boşalmasına izin vermek zorunda olmadığımı.

Ama istiyorum. Onun her şeyini istiyorum. Onu tatmak, yutmak, her parçasına dokunmak ve keşfetmek istiyorum.

Sertçe boşalırken kalçaları yukarı doğru sarsılıyor, siki dudaklarımın arasında patlıyor. Emmeye devam ediyorum, işi bitene kadar, bana vermek zorunda olduğu her şeyi son damlasına kadar yutana kadar onu bırakmayı reddediyorum. Sonunda beni daha önce bıraktığı gibi terli ve gevşek bir şekilde yatağa yığılana kadar adımı tekrar tekrar inliyor.

Dilimi bir kez daha üzerinde gezdiriyorum, tadının ve ağzımda hafifçe yumuşamasının tadını çıkarıyorum ve titriyor.

"Tanrım, bu çok fazla" diye inleyerek bana uzanıyor. Göğsüne uzanmam için beni vücudunun sonuna kadar çekiyor, sonra ellerini saçlarıma gömüyor ve beni şiddetle öpüyor, hala onun tadını aldığım gerçeğini umursamıyor gibi görünüyor.

"İyi miydi?" Öpüşmeyi kestiğinde çekingen bir şekilde sordum. "Daha önce hiç _."

"İnanılmazdı," diyor bana, nefesini tutmaya çalışırken gülerek. "Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi."

Yer değiştirip beni bir tarafa yuvarlayarak kollarının arasına alırken gözlerimi ona dikiyorum. "Bu doğru olamaz."

"Öyle. Seninle olan her şey farklı hissettiriyor. Daha önce yaşadığım her şeyden daha iyi. Az önce yaptığın şey yıldızları görmemi sağladı. Tekrar yapman için sabırsızlanıyorum," diye usulca takılıyor bana. Sonra yüzü daha ciddi, sesi alçak, derin ve şehvetli bir hal alıyor. "Seninle her şeyi yapmak için sabırsızlanıyorum."

Sanki bir sözü mühürlüyormuş gibi beni tekrar öpüyor. Parmaklarını saçlarımda gezdirirken dili benimkine karışıyor ve ben kollarına daha derinden sarılıyorum.

Ona aşık oluyorum.

Bunun gerçekleştiğini hissedebiliyorum, aramızdaki bağ birlikte geçirdiğimiz her saatle, her öpücük, okşama ve sohbetle daha da derinleşiyor. Birbirimizi sadece kısa bir süredir tanıyoruz ama hiç de öyle hissettirmiyor. Dürüst olmak gerekirse, artık onsuz bir hayat düşünemiyorum. Onun yanımda olması, hayatıma var olabileceğini hiç hayal etmediğim, bağ kurmadan önce imkansız görünen bir boyut kattı.

Zatır, bulmayı umduğum hiçbir şeye benzemiyor.

O bana kendini açtı ve şimdi sıra bende. Ne kadar korkutucu olsa da, ona karşı savunmasız olma riskini de göze almalıyım.

Ona bakıyorum, konuşmak için ağzımı açıyorum, ona şimdiye kadar anlatmaya utandığım hikayeyi anlatmak için-

Ama ben bir şey söyleyemeden havayı bir çığlık sesi dolduruyor ve ikimizi de irkiliyor. Midem bulandı.

Oh, kahretsin.

Bir şey geminin alarmini tetikledi.

Zatir

Gemiden gelen alarm sesini duyduğum anda alarma geçiyorum. Nadia'dan uzaklaşıp yatakta dimdik oturuyorum.

"Başka bir saldırı mı?" diye soruyor, sesi korkuyla doluyor.

"Bilmiyorum. Hiç sanmıyorum." Ayağa fırlayıp beni takip etmesini işaret ediyorum. İkimiz de köprüye doğru koşuyoruz, Nadia giderken elbisesini hızla bağlıyor. Peştemalimi giyme zahmetine bile girmiyorum; alarmin kaynağı konusunda çok endişeliyim. Şu anda isteyeceğim son şey başka bir saldırı.

Tanrılara şükür öyle değil. Ama asıl nedeni bulmam sadece birkaç dakikamı aldı - gizleme cihazı arızalandı ve bizi uzayda herkesin geçip görebileceği şekilde yüzer halde bıraktı.

"Krax!" Yeniden etkinleştirmeye çalışırken dişlerimi sıkarak yüksek sesle küfrediyorum. Ama faydası yok. Bu şey tamamen ölmüş.

"Sorun ne?" Nadia etrafıma bakıyor, ben de bir tarafa kayıyorum.

"Görünmezlik cihazı bozulmuş. Biz gemiye el koymadan önceki çatışmada hasar görmüş olmalı." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve kaptan koltuğuna ağır ağır otururken iç çekiyorum. "Bu, Kildred'i bulacağımız asteroide gizlice giremeyeceğimiz anlamına geliyor. Çok belli oluruz. Fark edilmeden uçmanın bir yolu yok."

Nadia'nın yüzü hemen endişeyle buruşuyor ve onu rahatlatmak için acele ediyorum. Onu korkutmak istemiyorum. Yaptığımız şeyin ciddiyetini ve tehlikeyi anlaması gerekiyor ama gereksiz yere telaşlanmasını da istemiyorum.

"Bunu başarmanın başka yolları da var," diyorum ve onu cesaretlendireceğini umduğum kendinden emin bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Kildred'in nakliye hatlarına zaten oldukça aşinayım, Orkun'la yaptığı ticaret anlaşmalarını sabote etmek için onca zaman harcadığım zamanlardan beri. O asteroide mal götüren kargo gemilerinin nerede durduğunu biliyorum."

Konuşurken onun için sanal haritayı açıyorum ve gezegenleri gösteriyorum. "Bunlardan birine, muhtemelen Zarel'e gideceğiz ve kargo gemilerinden birine bineceğiz. Sonra Manea Kolonisi'ne ulaştığında gizlice kaçacağız."

ve oradan gideceğiz. Kildred'i ortadan kaldıracak kadar yaklaşmanın ve tehdidi bertaraf etmenin bir yolunu bulacağız."

Nadia başını sallıyor, yüz ifadesi gergin ama yine de kararlı. İçimde bir gurur titremesi hissediyorum -eşim umduğumdan da cesur- ama aynı zamanda onun için midemde derin bir korku da var. Orkun saldırısında filomu kaybettiğim günden beri, bağlanmaktan kaçınmak için elimden geleni yaptım. Yalnız olmayı tercih ettim, değer verdiğim birini kaybetme olasılığıyla bir daha asla yüzleşmek istemedim.

Eşimle tanıştığım an bu plan tamamen boşa çıktı. Ona tanıdığım herkesten daha fazla değer veriyorum ve bu bağa karşı koymak için çaresizdim. Gerçek şu ki, bunu hiç istemedim.

Onu istiyorum. Bağın bize vaat ettiği her şeyi istiyorum.

Ama onu takip ederken asla tehlikeye atmak istemedim. Ve eğer bir şey olursa, bu benim hatam *olacak*. Ne de olsa onu buraya ben getirdim. O uçuşa benim gemimle gitmesi için onu ben ikna ettim.

Onu kaybetme düşüncesi kalbimi acıtıyor, yaşadığım son kayıp kadar taze ve çığ hissettiren derin ve delici bir acı. Aramızdaki bağ henüz tamamlanmamış olabilir, onu tamamen sahiplenmemiş olabilirim ama bu benim için tamamen gerçek.

Nadia benim Irida'mdır, sonuna kadar.

Ve hiç şüphesiz onun için ölürdüm.

Nadia

Ertesi gün Zarel'e ^{varıyoruz}. Görünürde pek bir şey yok, kuru ve çorak bir gezegen, açıkça sadece bir kargo durağı olarak kullanılıyor, çoğunlukla bir rıhtım ve nakliye tesislerinden oluşan sıkıcı bir şehir ve konut kapsülleri içeren birkaç bina var.

"Burada Quulan adında bir uzaylıyla tanışacağız," diyor Zatir bana. "Manea Kolonisi'ne giden bir gemide mürettebat üyesi. Onu çok iyi tanıyorum, ama onu tanıyorum ve daha önce yardımını almıştım."

Zatir'in sesinde de bu yeni uzaylıdan bahsedildiğinde hissettiğim aynı ihtiyatı duyabiliyorum. Zatir'in açıkça tanıdığı ve güvendiği biri olan Grub tarafından ihanete uğradıktan sonra tüm bunlar hakkında gerginim. Ama seçeneklerimiz tükendi. Manea Kolonisi'ne bir geçiş bulmamız gerekiyor ve çalıntı gemimiz artık bir olasılık olmadığına göre, ya Quulan'a ya da Zatir'in hiç tanımadığı başka birine güveneceğiz.

Seçim belli. Sadece Grub'un yaptığı gibi bizi satmayacağını ummalıyız.

Quulan'la kargo gemisinin rıhtımında buluşuyoruz, burada malzeme sandıklarını bir yükleme mekanizmasına kaldırıyor.

"Zatir!" diye sesleniyor yaklaştığımızı görür görmez, sesi gür ve iyi huylu.

"Quulan." Zatir'in sesi çok daha kısık. "Seni tekrar görmek güzel. Yardıma ihtiyacım var - elbette ücretli olarak. Eğer bana ve yol arkadaşşıma bu yardımı sunmaya meyilliyseniz."

Quulan hafifçe kaşlarını çatarak rıhtıma bakıyor. Sonra sesimizin duyulmayacağı bir yere girmemizi işaret ediyor. Zatir'in omuzları gergin ve tıpkı Grub'a yaptığı gibi koruyucu bir şekilde önümde duruyor, bana karşı en ufak bir şehvet ya da zarar verme belirtisi gösterirse kırmaya hazır.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, Quulan hakkındaki ilk izlenimim güvenilir görüldüğü. Kısa boylu ve iri yarı, şimdiye kadar gördüğüm tüm uzaylılardan daha kıllı, deniz mavisini tenli ve hafif domuzsu görünen bir burnu var. Küçük boyuna rağmen iri cüsseli, cüssesini yağ yerine kaslar oluşturuyor, bu da onu biraz korkutucu kılıyor. Ve belli ki biraz kaba

Beni şöyle bir süzdükten sonra sırtarak Zatir'e göz kırptı.

"Gördüğüm kadarıyla bir *kadın* arkadaşın var," diyerek Zatir'in ters ters bakmasına neden oluyor. "Seni daha önce bunlardan birini taşıırken hiç görmemiştim. Ama ben de olsam onu gözümün önünden ayırmazdım, değil mi?"

Zatir'e dirsek atıyor ve gülerken biraz homurdanıyor. Ama onda bu iğrenç değil, sadece bir arkadaşın alaycı şakası. Ondan hiç de kötü bir izlenim almıyorum ve buna güvenmek konusunda kendimi giderek daha rahat hissediyorum. Kevin'le yaşadığım deneyim uzun süre kendimden şüphe etmeme neden oldu, ancak insanlar hakkındaki yargılarımda giderek daha güvenli hale geldiğimi hissedebiliyorum. Artık hislerimi ikinci kez tahmin etmek istemiyorum.

Kildred'in adını duyuyorum ve Zatir ile Quulan'a doğru keskin bir bakış atarak konuşmaya geri dönüyorum.

"Kildred?" Quulan kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve geminin zeminine tükürüyor. "Bana sorarsan evrendeki en kötü pislik türü. Eğer karşınızdaki buysa, beni de sayın." Başını iki yana sallar. "Güven bana Zatir, eğer biri onun adına senin peşine düşerse bu Kildred sevgisi değil, para sevgisidir. Bana sorarsan bu evrende onu seven -*gerçekten* seven- tek bir varlık bile yok. Korku ya da para yüzünden pek çok dalkavuşu var ama o bu iki şeye dayanarak hükmeden acımasız ve aşağılık bir derebeyi. Size yardım edecek çok kişi bulmakta zorlanırsınız ama başarılı olursanız sizi destekleyenlerin sayısı hiç de az olmayacaktır."

"Başıma konan ödül yüzünden zaten bir arkadaşım tarafından ihanete uğradım." Zatir sertçe Quulan'a bakar. "Umarım bu kadar kolay kandırılmazsın."

"Kildred'in cebinde olmaktansa iflas etmeyi tercih ederim." Quulan yine yere tükürüyor ve ben irkiliyorum. Tükürüğü leş gibi kokuyor ama geminin geri kalanı yüklerle dolu olsa da şaşırtıcı derecede tertemiz. "Tabii bir de ödemeyi nasıl *yapacağınız* meselesi var. Burada büyük bir risk alıyorum. Bunu kalbimin iyiliği için yapmak isterdim ama-"

Zatir bir kahkaha atarak diğer uzaylının sözünü kesiyor.

"Merak etme. Sana para ödemeseydim yardımına güvenmezdim. Buraya el konulmuş bir gemiyle geldik." Birkaç sıra aşağıda demirli olan gemimizi işaret ediyor. "Şuradaki. Hoş geldiniz. Biraz savaş hasarı var ve görünmezlik cihazı hasar görmüş ama kolayca tamir edilebilir ya da parçalara dönüştürülebilir. Her iki şekilde de para kazanırsınız."

"Yeterince iyi." Quulan bir an duraksıyor ve bir şey düşünürken başını iki yana eğiyor. "Seni şimdi bir yere saklamam gerekecek. Buradan ayrılıp görülmeniz ve sonra tekrar kaçırılmanız riskini göze alamam. Yolculuğa yetecek kadar yiyecek ve su bırakacağım ama Manea'ya varana kadar burada kalmak zorundasın. Eğer yakalanırsanız-" Parmağını uyarıcı bir şekilde boğazına götürüyor. "Seninle birlikte hava kilidinden dışarı çıkacak. Kaçak yolculara müsamaha göstermezler."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ama bunu saklamayı başarıyorum. Artık bu işin içindeyiz. Geri dönüşü yok ve her şeyin nasıl farklı olabileceğini düşünmenin bir faydası olmadığını biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, eğer biraz düşünürsem, ne olursa olsun Zatir'le birlikte gemiye çıkmayı seçeceğimi inkar edemem. Bu görevde ölsek bile, hayatımın en güzel birkaç günü oldu.

Quulan bizi gizlice geminin en arkasındaki, sandıklar ve yüklerle dolu bir kamaraya sokuyor. Küçük bir ranza ve içinde dönmeye bile zor yetecek büyüklükte bir banyo odası var. Aslında, yük miktarı nedeniyle, odanın büyük bir kısmı içinde dönmek için yeterince büyük değil. Ama burada saklanmak yeterince kolay olacak ve belli ki kimse bu kabini kullanmayı planlamıyor.

Bize Manea'ya kadar yetecek kadar kuru gıda malzemesi ve su bırakıyor - Zatir'e bunun bir hafta kadar süreceğini söylediğini duyuyorum. Bir hafta boyunca geleceğimiz bu kadar belirsizken bu odada kapalı kalma düşüncesi midemi huzursuz ediyor ama en azından Zatir'le birlikte olduğum için memnunum. O yanımda olduğu sürece her şeyin katlanılabilir olduğunu hissetmeye başlıyorum.

Quulan sonunda uzun bir nefes vererek, "İyi şanslar," dedi. "Bir gemi mürettebatı olarak Manea'ya giden uçakta olacağım ama sizi ziyaret edemeyeceğim ya da size herhangi bir şekilde yardım edemeyeceğim. Bu hepimiz için çok tehlikeli olur. Bu odadan çıktığım anda, her şey biter. Bir daha konuşamayız. Bu odada kilitli kalmalı ve olabildiğince sessiz olmalısın. Eğer yıkanmanız ya da tuvaleti kullanmanız gerekiyorsa, bunu geminin en aktif olduğu zamanda, özellikle de sabah ya da gece herkes aynı şeyi yaparken yapmaya çalışın. Gemi geldiğinde, görünmeden inmek size kalmış olacak."

"Teşekkür ederim," diyor Zatir hoyratça ve iki adam karşılıklı bakışıyor. Quulan bana gülümsüyor, yüzünde nazik bir ifade var - onun kadar kaba ve acımasız birinden beklediğimden daha nazik.

"Bununla ilgilen," diyor Zatir'e. "Güzel olduğu kadar cesur da görünüyor."

Bununla birlikte ikimize de başıyla selam veriyor ve odadan çıkıyor.

Zatir bana dönüyor ve ben midemdeki kelebekleri susturmaya çalışıyorum. Sanki orada bir sürü varmış gibi hissediyorum, sinirden kusacak mıyım diye düşünene kadar fıçı taklaları atıyorum. Ama kontrol etmeyi başarıyorum ve Zatir'e bakarken cesur bir yüz ifadesi takınıyorum.

"Hadi," diyor elime uzanarak. "Gidip ranzada oturalım."

Zatir'in kollarında, duvarın yanındaki küçük alanda kıvrılmış halde kendimi daha güvende hissediyorum. Birkaç sandığı hareket ettiriyor, böylece ranza çoğunlukla onlar tarafından gizleniyor, içeri girebilecek herhangi biri için görünmez oluyor. Eğer biri gelirse, onlar bizi görmeden önce hareket edebilir ve daha iyi bir saklanma yeri bulabiliriz.

Geminin kalkması uzun sürmedi. Rıhtımdan uzaklaştığını hissedebiliyorum ve Zatir'in kolları etrafımda sıkılaşıyor. Midem tekrar bulanıyor, gözlerimi kapatıp yüzümü Zatir'in göğsüne yaslayıp teninin tatlı badem kokusunu içime çekerken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor.

Artık geri dönüş yok - iyi ya da kötü, başarılı ya da başarısız, acı sona kadar bu yoldayız.

Ve umarım sonu kötü bitmez.

Nadia

Gemi Manea Kolonisi'ne doğru yol alırken kamarada geçirdiğim o ilk günler hayatımdaki en uzun günlerden bazılarıydı. Tam olarak bize söyleneni yapıyoruz - başka seçeneğimiz yok - tamamen yerimizde duruyoruz, odadan hiç çıkmıyoruz ve olabildiğince sessiz kalıyoruz.

Başka koşullar altında, zaman geçirmek için ilginç yollar bulabilirdik, ancak yüksek sesle veya ani gürültü yapmamıza neden olabilecek herhangi bir şey yapmaya cesaret edemiyoruz ve Zatir beni öperken sessiz kalabileceğimden emin değilim, başka bir şey bir yana. İkimiz de sürekli diken üstündeyiz, birilerinin kabine girmesini bekliyoruz ve bu, yapacak bir şey olmamasıyla birleşince yolculuğu hem son derece sıkıcı hem de son derece sinir bozucu hale getiriyor ki bu çok tuhaf bir kombinasyon.

Ama Zatir beni eğlendirmek için elinden geleni yapıyor. Sesini alçaltarak bana evrendeki maceraları hakkında hikaye üstüne hikaye anlatıyor ve bu bana onun diğer tarafını yepyeni bir ışık altında görme şansı veriyor.

Bana uzaylı kumarhanelerinde kıl payı kurtulduğu ve ikmal hatlarını havaya uçurduktan sonra gemilerden kaçtığı, hız için inşa edilmiş gemilere karşı bir yarışa girdiği ve yine de kazanacak kadar kurnaz ve yaratıcı olduğu hikayeleri anlatırken, neden bu kadar ukala ve kendinden emin, neredeyse çoğu zaman küstah olduğunu anlıyorum. Artık onun daha derin duygulara sahip olduğunu bildiğimden, daha hafif olan tarafının, kendisini kara kara düşünmekten, geçmişinin onu rahatsız eden karanlık kısımlarına teslim olmaktan alıkoymak için kullandığı şey olduğunu biliyorum. Pervasızlığı ve maceraperestliği, yaşayıp yaşamayacağına dair bir umursamazlık değil, hayatını dolu dolu yaşamasının, kendi hayatını bütünüyle ele geçirerek ölen savaşçıların onurlandırmasının bir yolu.

Bunu çok fazla kelimeyle söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Onu her geçen gün daha iyi tanıyorum ve bunu anlattığı hikayelerde ve onları anlatma biçiminde duyabiliyorum.

Ben de biliyorum ki bu hikayeler onun moralimi yüksek tutma ve beni hala gelebilecek şeylerin korkusundan uzaklaştırma yolu ve bu sadece ona daha fazla aşık olmamı sağlıyor. Zatir heyecanlı ve çapkın, cüretkâr ve ukala ama aynı zamanda nazik, düşünceli ve kendisi için önemli olan şeylere karşı dikkatli.

Onu. Onun için önemliyim ve bundan şüphe etmem için hiçbir neden yok. Söylediği ve yaptığı her şeyde bunu açıkça ifade ediyor.

Ben de onu dinlemeyi seviyorum. Doğuştan bir hikaye anlatıcısı, doğal cazibesi ve karizması beni içine çekiyor, sanki gerçekten oradaymışım gibi hissettiriyor.

Bir akşam göğsüne uzandım, kokusunu içime çektim ve bana daha yeni bir hikâye anlatırken vücudunun sıcaklığının ve kollarında olmanın verdiği rahat hissin tadını çıkardım. Bu hikâye Kalix'e geri dönmeden önce gerçekleştirdiği son ikmal hattıyla ilgiliydi.

"Peşimden yarım tabur gemi gönderdiler ama hiçbirisi benimki kadar hızlı ve seri değildi. O gemi evrendeki her şeyi geride bırakabilirdi, yemin ederim. Bana mermi üstüne mermi attilar ama ben her birinden kaçtım. Çoğu yok edilmeden ya da pes etmeden önce onları başka bir gezegenin yarısına ve bir asteroit alanına kadar vahşi bir kovalamacaya soktu. Yine de bir pilot vardı, inatçı bir piç-"

Ona bakarken içimde bir şeyler kıpırdıyor, gözlerindeki kehribar rengi benekleri ve bana hikâyesini anlatırken yüzündeki sırıtışı fark ediyorum.

Kendimi ona çok yakın hissediyorum - başka hiç kimseye hissetmediğim kadar yakın. Gerçekten de sanki onu bulmam gerekiyormuş gibi hissediyorum, sanki hayatımda olan *her şey*, hatta kaçırılmam ve beraberinde gelen tüm dehşetler bile beni buraya getiren yolmuş gibi. Ve eğer sonuç buysa, ne kadar zor olursa olsun her şeyi tekrar yaparım.

Zatir hayal edebileceğim her şey ve daha fazlası.

Şu anda fark ediyorum ki, tıpkı benim onun hakkında her şeyi öğrendiğim gibi, onun da benim hakkımda her şeyi bilmesini istiyorum. En derin sırlarımı ortaya dökmek ve bunları onunla paylaşmak istiyorum, böylece ikimizin arasında saklı hiçbir şey kalmayacak. Birbirimiz hakkında bilmediğimiz hiçbir şey kalmasın.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyorum yavaşça, hikâyesini bitirdiğinde, biraz doğrulup otururken sesimi fısıltı halinde tutuyorum. "Sana daha önce söylemek istedim, ama sonra gemimizde alarm çaldı ve-şu ana kadar cesaretimi toplayamadım."

Zatir'in kaşları birbirine yaklaşıyor ve yüzümdeki ciddiyeti görünce o da daha dik oturuyor. "Ne oldu? Bana her şeyi anlatabilirsin," diye ekliyor. "Senin hakkında bilmek istemediğim hiçbir şey yok."

Umarım bu doğrudur. Derin bir nefes alıyorum ve elbisemin kollarını geriye doğru kaydırıyorum. "Bu yara izleri," diyorum kollarımı ışığa doğru kaldırarak. "Ve göğsümdekiler, karnımdakiler ve bacaklarımdakiler. Onları nasıl aldığımı sana anlatmak istiyorum."

"Elbette." Zatir yüz ifadesini sabit tutuyor ama bir şeyin bana zarar vereceği düşüncesinin bile onu öfkeliendirdiğini söyleyebilirim.

"Dünyada bir dansçıydım. Bir de modeldim, başkalarının çektiği fotoğraflar için poz veren biriydim. Ama gerçekten balerin olmak istiyordum - bu çok zarif ve zor bir dans türü. Çok zayıf ve fit olmanız gerekiyor ve çok yorucu. Bunun için çok çalıştım, sürekli ders aldım, zamanımın her parçasını buna verdim. Bir noktada bir koreografla tanıştım, dans için adımları ve rutini bulan biriydi. Birbirimizi görmeye başladık, çıkmaya başladık."

"Arkadaş mıydınız?" Zatir kaşlarını çatıyor ve ben hızla başımı sallıyorum.

"Aynı şey değil," diye açıklıyorum. "Dünya'da insanlar bir ilişkide uzun süre kalıp kalmayacaklarına karar vermeden önce birbirleriyle zaman geçirirler, ilk başta gelişigüzel, sonra da yollarımızı ayırana ya da yemin edene kadar giderek daha ciddi bir şekilde. Bunlar da her zaman işe yaramıyor ama-" Omuz silkiyorum. "Deniyoruz."

"Hmm." Zatir düşünerek bana bakıyor. "Tordax bana bundan bahsetmişti. Birinin eşini seçmesinin garip bir yolu gibi görünüyor."

"Genellikle çok kafa karıştırıcı oluyor," diyorum ona, hafifçe kıkırdarak. "Biz... biz çok uzun süre birlikte olmadık. Bir kasırgaydı. Benim için her türlü planı vardı. Yıldız bir balerin olacağımı, ona güvenirsem tüm doğru insanlarla tanışmama yardım edeceğini, bana öğreteceğini ve beni sergileyeceğini söyledi. Çok çekiciydi ve ben çok saftım. Ona güvenmekle aptallık etmişim; bunu şimdi biliyorum. Ama o zamanlar..." Başımı sallayarak derin bir nefes alıyorum. "Söz verdiği her şeyi istedim. Ve ona inandım, inanmamam gerektiği halde."

"Sana yalan mı söyledi?" Zatir'in öfkesinin yükseldiğini, çenesi gerilirken gözlerinin karardığını görebiliyorum.

"Beni manipüle etti," diye itiraf ediyorum. Bunu yüksek sesle söylemek, sevdiğimi sandığım adam tarafından kandırıldığımı itiraf etmek aynı anda hem korkunç hem de iyi hissettiriyor. "I

-Bana aşık olduğumu sanıyordum. Ben de ona aşık olduğumu sanmıştım. Şimdi öyle olmadığını biliyorum. Sadece benden daha tecrübeli birine aşık olmuşum ama o zamanlar bana bunu söyleyen kimseyi dinlemek istemiyordum. Özellikle de Brielle'i," diye ekliyorum kuru bir sesle. "Beni uyarmaya çalıştı ama ben duymak istemedim. O noktada bana hem anne hem de baba olmaya çalışıyordu, her iki ebeveynimiz de ölmüştü ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Ama ben dinlemedim."

"Ne oldu?"

"Başlarda çok tatlı ve sevecendi. Bana sürekli iltifat ediyor, ne kadar yetenekli olduğumu, ne kadar güzel olduğumu söylüyordu. Ama sonra ruh hali değişmeye başladı. Dansımı eleştiriyor, daha fazla kilo vermem gerektiğini, daha fazla pratik yapmam gerektiğini söylüyordu. Bütün saatlerimi stüdyoda onunla geçirmem gerekiyordu. Eğer kavga edersek, bana bir atık olduğumu, o ve bağlantıları olmadan bir geleceğim olmadığını, başkasının bana öğretmesine izin verirsem bir dansçı olarak işe yaramaz olacağımı söylerdi. Beni başarılı kılacak olanın *benim* yeteneğim değil, *onun* yeteneği olduğunu söylerdi."

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak uzun, yavaş bir nefes aldım. Gözlerimin arkasındaki yaşların sıcaklığını hissedebiliyorum ve onları geri kırıyorum.

"Brielle ile yaşadığım evde büyük bir kavga ettik. Onunla henüz yatmadığım için kızgındı, stüdyoda onunla yeterince vakit geçirmediğim için kızgındı, başka bir fotoğrafçıyla modellik çekimi ayarladığım için kızgındı. O kadar sinirlendi ki bana tokat attı ve sonra beni çok sert bir şekilde itti - oturma odamızdaki cam kapıya kadar."

Son sözleri söylemek benim için zor, anılar göğsümü daraltıyor. Acı ve kan, korku ve ne kadar zor olursa olsun onu terk etmek zorunda olduğumu bilmek...

Tüm bunlar geri geliyor ve ellerimi sıkıca birbirine kenetleyerek Zatir'e bakıyorum. Yüzü öfkeyle kararmış ve elinden gelse şu anda doğruca Dünya'ya gidip eski sevgilimi bulacağından ve onu öldüreceğinden hiç şüphem yok.

"Gitti," diye fısıldadım. "İyi olup olmadığımı ya da ne kadar kötü olduğumu görmek için durmadı."

Bana zarar vereceğini. Hiçbir şey yapmadı. Sadece kaçtı. Brielle işten eve geldi ve beni oturma odasında kanlar içinde ve titrerken buldu -şoktaydım- ve beni hastaneye götürdü. Ondan sonra ayrıldım ama izleri hala duruyordu. Daha önce göremediğim için, davranışlarının nelere yol açacağını, beni hiç sevmediğini fark edemediğim için kendimi zayıf ve aptal hissediyordum. O sadece beni kontrol etmek istiyordu. Ve tabii ki bundan sonra Brielle daha da korumacı oldu. Bu yüzden... bu yüzden şu an olduğu gibi. Tekrar incinmemi engellemeye çalışıyor. Yanlış seçimler yapmamı. Daha iyisini bilmem için bana güvenmiyor. Ve dürüst olmak gerekirse, yakın zamana kadar ben de kendime güvenmiyordum."

"Bu senin hatan değil," diyor Zatir şiddetle, öne doğru eğilerek. Uzanıp yüzümü ellerinin arasına alıyor, sesi hâlâ alçak ve sessiz ama aynı zamanda sert ve öfkeli. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Sen güvendin ve sevdin-

bunda utanılacak bir şey yok, zayıflık yok. Tüm utanç, o deshing *gref*'in üzerinde. bir adam. Elimden gelse onu senin için öldürürdüm."

Koluma uzanıyor, kolumu yukarı itiyor ve bileğimin iç tarafındaki yara izlerini öpüyor.

"Seni asla incitmeyeceğim." Bana bakıyor, dudakları hala tenime değiyor ve dokunuşu ve gözlerindeki yoğunluk içimde bir sıcaklık patlaması yaratıyor, göğsüm duygularla sıkışıyor. "Hiçbir şekilde olmaz. Başka birinin seni incitmesine asla izin vermeyeceğim. Eğer izin verirsen hayatım boyunca seninle ilgileneceğim. Seni korur ve sana değer veririm."

Beni nazikçe çeviriyor, yastıklara yaslıyor ve elbisemin kuşağını yavaşça çözüyor, kumaşı açıyor, böylece göğüslerim, göğsüm ve karnımdaki ince yara izlerini görebiliyor. Hepsini öpüyor, dudakları tenimin üzerinde geziniyor.

"Çok güzelsin, İrisa'm," diye fısıldıyor. "Her parçan. Sen tüm evrende gördüğüm en güzel şeysin. Mükemmel, cesur ve güçlüsün. Ve sen benimsin."

Zatir ayağa kalkıyor, bedeninin ağırlığı benimkinin üzerine uzanırken başını kaldırıyor, talep etmiyor ama beni koruyor, sarıyor.

Önce beni usulca öpüyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıldığında söylenmemiş pek çok kelime var. Uzanıp kollarımı boynuna doluyorum ve ben de onu öpüyorum, gözlerimi kapatıp vücudunun sıcaklığının üzerimde gezinmesine izin veriyorum.

İnliyor, siki sertleşiyor ve dilim alt dudağını izleyip ağzına doğru kayarken iç uyluğuma sürtünüyor. Yavaşça, okşamalarının şefkatli, koruyucu doğası başka bir şeye dönüşüyor. Aramızdaki bağın güçlendiğini *hissedebiliyorum*, duygularımız da bedenlerimiz gibi birbirine karışıyor.

Elini saçlarımın arasından geçiriyor ve ben de ona doğru eğilerek yumuşak bir şekilde ağzına doğru inliyorum. Sessiz olmak çok zor, ama bana böyle dokunmalı, beni kollarında tutmaktan fazlasını yapmalı çok uzun zaman oldu ve ona çaresizce ihtiyacım var.

Daha önce yaptıklarımızı, parmaklarını ve ağzını, tenimdeki tohumunu ve bana verdiği zevki geri veren ağzımı düşünüyorum ve bunun yeterli olmadığını biliyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Onun her şeyine ihtiyacım var, sonsuza dek ve şimdi ihtiyacım var. Kendimi daha fazla inkar edemem.

Bizi daha fazla inkar edemem. Zatir benim, ben de onun.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda hiçbir zaman soru işareti olmadı, ama şimdi tamamen gerçek gibi geliyor. Her şeyi paylaştık, en derin acılarımızı ve kimseyle konuşamadığımız sırlarımızı bile. Manea Kolonisi'nde ölebiliriz. Hatta oraya varamadan keşfedilebilir ve bu gemide ölebiliriz. İkimizin de çaresizce ihtiyaç duyduğu şeyi vermeden bunun olmasına izin veremem.

Ve hayatımda gördüğüm en muhteşem adam üzerimde yarı çıplakken bakire olarak ölürsem lanetleneceğim.

"Seni istiyorum Zatır," diye fısıldıyorum, avucumu yanağına dayayıp gözlerinin içine bakıyorum. "Sana *ihtiyacım var*. Lütfen. Bunu yapmak istiyorum. Senin Irişa'n olmak istiyorum. Birlikte olmamızı istiyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve onu tekrar öpüyorum, öpücüğe tüm duygularımı ve hislerimi katıyorum, kendimi ona doğru bastırıyorum.

"Birlikte olmam gereken kişi sensin. Bu yüzden lütfen beni senin yap. Daha fazla bekleyemem. Seni istiyorum. Eşimi istiyorum."

Zatir

Nadia'nın bana eşim diye seslenmesi beni neredeyse arzudan çıldırtacak.

Aletim onun iç uyluğunun yumuşak etinde zonkluyor, vücudumun her yeri ihtiyaçla ağrıyor ve ikimizi de daha fazla inkar edebileceğimi sanmıyorum.

Bu kadar sert olabileceğimi hiç bilmiyordum. Birini bu kadar çok isteyebileceğimi. Nadia'yı sahiplenmeden Manea'da ölme düşüncesi fiziksel bir acı gibi. Ölmekten hiç korkmadım ama onu tamamen benim yapmadan bu fani hayatı terk edemem. Onun hazır olmasını, bunu kabul etmesini beklemeye kararlıydım... ve şimdi kabul etti.

Ama bu odada sessiz olmalıyız.

İhtiyacımız olan son şey mürettebattan birinin bir inilti ya da çığlık duyması ve şimdiye kadar Nadia'yla geçirdiğim zamandan biliyorum ki ikimiz de birbirimizle birlikteyken sessiz değiliz. Normalde başka türlü olmasını istemezdim. Onun inlemelerini ve sızlanmalarını duymaya bayılıyorum, uyarılmasını daha önce hiç deneyimlemediği zirvelere çıkarırken attığı zevk çığlıklarına bayılıyorum. Ve biliyorum ki o da aynı şeyi benden duymayı seviyor.

Burada bunu yapamayız. Fısıltının üstünde bile konuşamayız. Yine de ona sahip çıkma isteğime karşı koyabilir miyim bilmiyorum.

Onu öpmeden duramıyorum. Bana doğru yükseliyor, dudakları benimkilere karşı yumuşak ve aç, elleri saçlarımda, omuzlarımin ve sırtımın kaslarında geziniyor. Yükselen çiftleşme şehvetini, kanımdaki arzu ateşini, onu, gönüllü eşimi alıp kendime ait olduğunu iddia etmem için çığlık atmamı güçlükle düşünebiliyorum.

Sikim kaya gibi sert, taşaklarım sıkı ve ağrıyor ve vücudumdaki her kas kaskatı. Onun içine kaymayı, yumuşak, ıslak sıcaklığının etrafımda kenetlenmesini düşünüyorum ve bu beni neredeyse çıldırtıyor.

Onun sikime sarılmasına ihtiyacım var. Ona şimdi ihtiyacım var.

Kıyafetlerini çekiştirerek kumaşları vücudundan sıyrıyorum. Tamamen çıplak kaldığında, ince bedenine bakıyorum, küçük kalkık göğüslerini, narin yüzünü, kollarının ve bacaklarının uzun, mükemmel hatlarını inceliyorum.

Bacaklarının arasına diz çöktüğümde elim kalçasında geziniyor ve aynı arzusun kaslı vücudumda gezinen gözlerine de yansıdığını görüyorum. Bakışları sonunda neredeyse göbeğime degecek kadar sert ve hazır olan sikime takılıyor ve dudaklarını yalıyor.

Aşağı uzanıp kalçalarının arasını hafifçe okşuyorum ve o da inliyor. Sıcak ve kızarmış, o kadar ıslak ki teni sırlıslaklam ve bu beni onu tekrar tatmak için çaresiz bırakıyor. Ama şu anda ikimizin de en çok ihtiyacı olan şey aramızdaki bağı tamamlamak ve bunu yavaşça ve sessizce yapmak çok zor olacak.

Dikkatli olmak zorundayım. Onu asla incitmeyeceğime yemin ettim ve buna bekaretini almak da dahil.

"Eğer bunu yaparsak, sessiz kalmanı istiyorum," diye fısıldıyorum, sesim kısık. "Bunu yapabilir misin?"

Şiddetle başını sallıyor, gözleri geniş ve şehvetle parlıyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum, vücudum aynı anda hem rahatlama hem de uyarılma tepkisi veriyor. Onun için açlıktan ölüyorum, hiç olmadığım kadar açım ve nazikçe bacaklarının arasına uzanıyorum, onları ayırıyorum ve parmaklarımı küçük yumrusunun üzerinde gezdiriyorum.

Nadia inlememeye çalışarak dudağını ısıyor ve parmaklarımla onu aralıyorum, aynı eli şaftım onun uyarılmasıyla kayganlaşana kadar tekrar tekrar şaftımın üzerinde gezdirmeden önce bir an için onu kızdırıyorum.

Ve sonra, vücudumun her santimi kısıtlanmış bir ihtiyaçla titrerken, onun üzerine uzanıyorum, aşağı uzanıp parmaklarımla onu tekrar ayırırken aletimin şişmiş ucu ona baskı yapıyor.

"Kımıldama," diyorum ona, sesim nazik ama kararlı. "Bu ilk başta acıtacak. Ama yavaşça yapacağım. Çok, çok yavaş."

Henüz kalçalarımı oynatmadım. Onu öpmek için eğilip yüzünü okşarken ucum kıvrımlarının arasına giriyor.

"Rahatla," diye fısıldıyorum, sikimi hafifçe ileri itiyorum. Umutsuzca içine dalmak, sıkı sıcaklığının her santiminin uzunluğumu kavradığını hissetmek istiyorum, ama kendimi tutuyorum. Bunun onun için iyi olmasını istiyorum. Bu ana dönüp baktığında sadece hazzı, sevgiyi ve zevki hatırlamasını istiyorum. "Bunu istediğini biliyorum. Ama rahatlamana ihtiyacım var."

Birlikte umduğum kadar çok zaman geçirirsek, Nadia'nın yatakta istediği kadar kontrolü ele alacağı, beni zevki için kullanacağı ve benimle seçtiği her şeyi keşfedeceği günleri dört gözle bekliyorum. Ama ilk kez kontrolü ele alıyorum, altımda kıvranmaya çalışsa bile onu yerinde tutmak için diğer elimle kalçasını kavriyorum, vücudu daha fazlası için endişeli, ona daha önce verdiğim yoğun zevki istiyor.

"Tanrım," diye boğuluyorum, alnımı onunkine bastırarak. "Çok sıkısın. Çok mükemmelsin. Bırak gideyim, İrisa'm. Seni almama izin ver."

Bu sözler üzerine biraz gevşiyor, derin, ürpertici bir nefes alıyor. Bana teslim olduğunu hissedebiliyorum, vücudu titriyor ama hareketsiz kalıyor, teni kızarıyor. Kalçalarımı ileri doğru iterek daha derine kayıyorum ve yavaş yavaş içine girmeye başladığımda kanalı benim için açılıyor.

Gözleri irileşiyor, dişleri alt dudağına o kadar sert batıyor ki kan akmasından endişe ediyorum.

Bir an için onu incittiğimi düşünüyorum ama gözlerinde sadece zevk görüyorum ve sessiz kalmak için çılgınca bir çaba sarf ediyor. O kadar ıslak ki bir sonraki hamlem daha da içine kaymama neden oluyor. Kollarını boynuma doluyor, bacakları benimkilere dolanırken beni öpüyor ve son bir hamleyle kendimi iliklerine kadar içine gömüyorum.

Uzun bir süre öyle kaldık, ikimiz de titriyorduk. Sessiz kalmakta hiç bu kadar zorlanmamıştım. Bunu onda da hissedebiliyorum, tuttuğu iniltilerin titreşimlerinde, ben hareket etmeye başladığımda nefes alışının hızlı düzeninde.

"Krax, Nadia," diye mırıldanıyorum, öpüşmemizi kesip yüzünü boynumun kıvrımlarına gömdüğünde kendi sesim gerginleşiyor. "Beni mahvettin."

"Siktir," diye inliyor, kelime bir nefesten fazlası değil. Uzun süre dayanamayacağım. Dayanamam.

Çok iyi hissettiriyor, onun sıkı sıcaklığı o kadar inanılmaz ki şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyin ötesine geçiyor ve kendimi çok uzun zamandır inkar ediyorum.

Birlikte hareket ediyoruz, sıcak ve hızlı, çok fazla ses çıkarmamaya çalışarak Nadia'yı yatağa bastırıyorum. Ellerimiz her yerde, dudaklarımız, dişlerimiz ve dillerimiz çarpışıyor.

"Zatir!" diye fısıldıyor, sesi çılgınca ve gözleri kocaman.

Vücudu altımda gerilirken boşalmak üzere olduğunu, zevkin çok fazla olduğunu, sessiz kalamayacağını hemen anlıyorum.

Onu şiddetle öpüyorum, dudaklarım dudaklarına çarparken elim yumuşak siyah saçlarının arasından geçiyor, bir kez daha içine girerken dilim ağzına dolanıyor. İç duvarları beni kavlıyor, sertçe boşalırken etrafımda çırpınıyor.

Benim de doruğa ulaşmamla birlikte ağlama sesi öpüşmemizle boğuluyor. Sikim onun içinde hiç hissetmediğim kadar sert bir şekilde zonkluyor ve daha önce hiç tatmadığım bir zevk beni tüketiyor.

Bir an için, hareket
edemiyorum.

Düşünemiyorum.

Hâlâ itmeye devam ettiğimin belli belirsiz farkındayım, kalçalarım hâlâ hiç durmama, olabildiğince uzun süre içinde kalma arzusuyla piston gibi hareket ediyor. Ama yorgunluk da üzerime çöküyor ve onu ezmek istemiyorum. Bir tarafa yuvarlanıyorum, doruk noktasının gücüyle titrerken onu kollarımda topluyorum. Saçları yüzüne dolanıyor ve onları kenara itip alnını, burnunu, yanaklarını ve son olarak dudaklarını öpüyorum, kollarım onu sıkıca sararken usulca burnuna sokuluyorum.

"Oh... oh, *vay* canına," diye fısıldıyor, sesi yorgun ve doygun, ve kucağıma gömülüyor.

Dudaklarımdan sessiz bir kıkırdama dökülüyor. Aramızdaki bağ bir yıldız gibi parlıyor, her zamankinden daha güçlü yanıyor. Bana bakarken bunu gözlerinde görebiliyorum, parlak mavi gözleri kapanmamış ve duygu dolu. Kendini bana tamamen açtı, ne hissettiğine ve ne istediğine güvenmesine izin verdi ve bu benim için her şeyden daha önemli.

Bana verdiklerini hafife almıyorum.

O her yönüyle gerçekten benim ve ona sımsıkı sarıldıkça, umutsuzca ona layık olabilmeyi umuyorum.

Nadia

Zatir'in kollarında uyuyakalıyorum, hissettiğim baş döndürücü mutluluktan başka bir şey düşünemiyorum.

Bekaretim gitmiş olsa da, herhangi bir kayıp duygusu hissetmiyorum - hiçbir şey *kaybettiğimi* hissetmiyorum. Sanki ona bir şey vermişim ve karşılığında güzel bir şey almışım gibi hissediyorum, başka hiç kimseyle bilmediğim bir yakınlık. Bu bağın bir bütünün iki yarısının birleşmesi anlamına geldiği söylenir ve ben Zatir'le bunu gerçekten hissediyorum. Onun her zaman sahip olmam gereken eşim, her zaman sevmem gereken adam olduğunu hissediyorum.

Hayatımda ilk kez, tam olarak olmam gereken yerde olduğumu kesin olarak hissediyorum.

Sabah tepe ışıkları yeniden aydınlandıktan sonra, her zamanki saatimizde gizlice duşa giriyoruz, ben sıcak suyu açarken ikimiz de küçük, sıkışık alana giriyoruz.

Buraya her geldiğimizde Zatir'e ıslak ve çıplak olarak bakma fırsatından keyif aldım ama bugün farklı hissediyorum. O artık *benim* ve bu düşünceyle içimden sahiplenici bir ürperti geçiyor. Ona özgürce dokunabilir, onu öpebilir, onunla hayal ettiğim her şeyi yapabilirim.

Artık kendimi aramızdaki bağa teslim ettiğim için, başka hiç kimseyle hissetmediğim bir tür kesinlik var. Bu, başka bir insanla yapabileceğim herhangi bir yeminden daha sağlam bir bağ. "Ölüm bizi ayırana kadar" sözlerini gerektirmiyor, ama geri alınamaz ve biz ölene kadar sürecek. Bu ister Manea Kolonisi'nde birkaç gün içinde olsun, ister yıllar yıllar sonra doğal yaşamlarımızın sonunda olsun, Zatir ve ben sonsuza dek bağlıyız.

Duşta sakladığımız sert sabunu kullanarak hızla yıkanırken, onun her hareketinin yoğun bir şekilde farkındayım ve kendimi ona daha yakın sallanmaktan alıkoyamıyorum. Küçük sıcak alana adım attıktan birkaç dakika sonra sabunlu ellerimiz birbirinin üzerindeydi.

Aramızdaki kimya ateş gibi, ikimizi de yakıyor ve ben farkına bile varmadan Zatir sabunu bırakıp beni öpmeye başlıyor.

Ellerini ıslak saçlarıma gömerken sıcak su üzerimizden akıyor.

Çabuk olmalıyız. Duş almak için bu zamanı seçmemizin tüm amacı, gemideki mürettebatın geri kalanının da aynı şeyi yapıyor olması ve hepsi işlerini bitirip kahvaltı için yemekhanede toplandıklarında hala burada olmak istemiyoruz. Ama ikimiz de duramıyoruz.

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor ve bacaklarım beline dolanırken beni duvara yashıyor. Alçak bir iniltiyle kendini bana doğru çeviriyor, sikinin kalın ucu giriş yerimde çentik atıyor. Beni doldurmaya başladığında bir inilti ısırarak sırtımı eğiyorum.

Bu kadar iyi hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Beni tamamen dolduruyor, her santimini içime sokuyor, kollarımı boynuna dolayarak ona yapışırken kendi uyarılmışlığım onun üzerine akıyor.

Dudakları şiddetli ve sert, kolları beni güçlü kavrayışıyla tutuyor ve tekrar tekrar içime giriyor, dün geceki yumuşaklığın yerini, fark edilmeden önce bir an önce bitirmek için öfkeli bir ihtiyaç alıyor. Kendi orgazmım düşündüğümünden daha hızlı geliyor, bedenim Zatir'in sunduğu zevke hazır ve istekli ve ben onun sikinin etrafında kenetleniyorum, içimde gidebildiği kadar derine gitmesini istiyorum.

Tam doruğa ulaştığımda, Zatir sertçe itiyor, beni tekrar serbest bırakmasıyla doldururken horozu titreşiyor. Bunun sıcak telaşı beni tekrar uçurumdan aşağı yuvarlıyor, ilkinin hemen ardından ikinci bir orgazm. İniltisi öpücüğümüz tarafından yutulurken, ikimiz de birbirimize karşı zorlanıyoruz, bedenlerimiz zevkle titriyor.

İkimiz de kahkahalarımızı bastırmak zorunda kalarak dizlerimiz tutulmuş ve sıırıslıklam bir halde duştan çıktık, birbirimizin kurulanmasına yardım ettik ve saklandığımız yere geri dönüp biraz kahvaltı edebilmek için kıyafetlerimizi çabucak giydik. Tekrar birlikte yatağa kıvrılıp Quulan'ın bıraktığı yiyecekleri kemiriyor ve yeni keşfettiğimiz yakınlığımızın tadını çıkarıyoruz.

Çok geçmeden kanımın yeniden ısındığını, Zatir'in sikinin kalçamda kalınlaştığını hissediyorum. Birkaç dakika içinde tekrar içime giriyor, derin öpücüklerle birbirimizin seslerini yutarken bedenlerimiz birlikte sallanıyor.

Gemideki sonraki birkaç gün ilk günlerden çok daha keyifli geçiyor. Artık birbirimizden sakladığımız hiçbir şey yok ve geçmiş hakkında konuştuğumuz için geleceğin olasılığını düşünerek hayallerimizi birbirimizle paylaşmaya başlıyoruz.

"Kalix'e döndüğümüzde," diyor Zatir ve bunu "dönersek" değil "*döndüğümüzde*" diye dikkatle ifade ettiğini fark ediyorum, "kendimize ait bir ev alacağız. O kadar uzun yıllardır kendi gezegenimden uzaktayım ki uzun zamandır kendime ait diyebileceğim bir yerim olmadı. Ama seninle paylaşabileceğim bir evim olsun istiyorum."

Sıcak ve yapışkan bir şey karnıma doğru yayılıyor. "Kulağa gerçekten hoş geliyor."

"Böyle düşünmene sevindim." Saçımı okşuyor.

"Döndüğümüzde Brielle aklını kaçırarak," diye mırıldanıyorum biraz yüzümü buruşturarak. "Yalnız yaşamaktan nefret edecek. Ve benim için endişelenecek - bağa teslim olmam konusunda. Ama keşke kendi başıma bir birey olmam *gerektiğini* görebilseydi. Kalix'te kendi hayatımı bulmalıyım. Ve ben bunu seninle buldum."

Konuşurken hayal kırıklığı sesime sızıyor. Bir an önce Kalix'e dönmek ve Zatir'le hayatıma başlamak istiyorum. Onunla birlikte bir evimiz, sadece bize ait bir yer olsun istiyorum. Ama Brielle'in tepkisini dört gözle beklemiyorum. İkimize de çok kızacak ve dürüst olmak gerekirse Zatir'e mi yoksa bana mı daha çok kızacağından emin değilim.

"Kız kardeşinin seni sevdiğini biliyorsun, değil mi?" Arkadaşım dirseğinin üzerinde yükselip bana bakıyor, boynuzları loş ışıktaki parlıyor. "Onu benden daha iyi tanıyorsun elbette. Ama bana öyle geliyor ki tüm bu aşırı korumacılığı seni güvende tutma arzusundan kaynaklanıyor. Çok derin ve şiddetli bir sevgiden. Sana bir zarar gelseydi ben de aynı şeyi hissederdim. Seni onun korumaya çalıştığı kadar korumazdım ama herkes sevgisini kendi yöntemleriyle ifade eder. Sanırım bu Brielle'inki olabilir."

"Belki. Yani, beni sevdiğini biliyorum," diye ekliyorum aceleyle. "Ama her zaman bana bir şey olacağından korkuyor. Bana güvenmiyor."

"Bence bu *sana* olan güveninden çok, ilk seferinde seni kurtaramadığı gerçeğini telafi etmeye çalışmasıyla ilgili. Bu ikinci şansla daha iyisini yapmak istiyor." Zatir duraksıyor ve bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Beni yanlış anlama, ilk başta onun sadece zor biri olduğunu düşünmüştüm ve aramızdaki bağa engel olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştım. Ama şimdi tüm hikayeyi bildiğim için, neden böyle tepki verdiğini daha iyi anlayabiliyorum. Seni bir kez hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor. Bunu telafi etmeye çalışıyor."

kendi yöntemiyle. Bu onun kefarete şekli, tüm çabasını bir daha başına kötü bir şey gelmemesi için harcıyor."

Sesinde kendi deneyimlerinin yansımasını, adamlarını hayal kırıklığına uğrattığına dair inancını duyabiliyorum. Orkun saldırısından sonraki yılları bunu telafi etmeye çalışarak, hissettiği suçluluk duygusunu hafifletmek için bir şeyler yapmaya çalışarak geçirdi.

Ve bu şekilde çerçevesiyle, Brielle'in eylemleri daha anlamlı hale geliyor. Ona Zatir'le olan bağımlı tamamladığını ve onunla birlikte olmayı seçtiğini söylemek için hâlâ sabırsızlanıyorum ama onun bakış açısını anlayabiliyorum. Beni sevdiğini hep biliyordum ama şimdi Kevin bana saldırdıktan sonra ne kadar suçlu hissetmiş olabileceğini ve güvende olduğumdan emin olmayı ne kadar çok istediğini anlıyorum.

"Teşekkür ederim." Arkadaşımı öpmek için eğildim. "Olayları bir başkasının bakış açısından görmeye çalışmana bayılıyorum. Bu şekilde baktığımda bana yardımcı oluyor."

Bir kolunu bana doluyor ve tembel bir kucaklaşmaya geri dönmeden önce bir an için kendimizi öpücüğün içinde kaybediyoruz.

Daha çok konuşuyoruz, kısık seslerle her şeyi tartışıyoruz.

Zatir bana şehirde kalmak istediğini söyledi, ben de aynı fikirdeyim. Edindiğim arkadaşlardan ayrılmak istemiyorum ve artık daha fazla tek başıma olacağım için diğer kadınlardan bazılarıyla yakınlaşmayı umuyorum. Kildred'e karşı çıkarken karşı karşıya olduğumuz tehlikeye rağmen, geleceğe dair giderek daha fazla heyecan duymaya başladığımı hissedebiliyorum.

Zatir ile tek başıma yaşarken, zamanımı nasıl geçireceğimi seçebileceğim. Daha fazla özgürlüğe sahip olacağım - keşfetme, daha yakın arkadaşlar edinme ve yeni hayatımda gelişme özgürlüğü. Bunu düşünmek bile heyecan verici, özellikle de nihayet doğru seçimleri yapmak konusunda kendime güvenmeye başlamışken.

Önümüzdeki görev ne kadar sinir bozucu olsa da, Manea Kolonisi'ne ulaşmadan önceki birkaç gün gerçekten harika geçiyor. Ve kendi mutluluğumun Zatir'e de yansıdığını görebiliyorum. Ne olursa olsun, bu günler hayatımın en güzel günleri oldu.

Gemi nihayet asteroide yanaştığında, hızlı bir şekilde kılık değiştirmenin bir benzerini bir araya getirdik, sandıklardan birini yağmalayarak benim için vücudumu gizleyen ve uzun siyah saçlarım yakanın içine sokulursa beni biraz çocuksu gösteren bir uçuş kıyafeti bulduk. Zatir'e uyabilecek pek bir şey yok ama geniş göğsüne sığdırabileceği uzun bir tunik buluyoruz. Fazla bir şey değil ama en azından işaretlerini ve bronz tenini daha az fark edilir kılıyor.

"İyi haber şu ki," diyor Zatir, dar tuniğin içine girip yüzünü buruşturarak, "asteroit uzaylı türlerinin bir karışımı tarafından kolonize edilmiş. Yani göze çarpma konusunda çok fazla endişelenmemize gerek kalmayacak.

Yine de mümkün olduğunca az dikkat çekmek ve olabildiğince silik olmak iyi bir şey."

Gemiden gizlice ayrılmak için akşama kadar bekliyoruz, çünkü yoldan geçen bazı mürettebat üyelerinin kargonun yarın sabah ilk iş olarak boşaltılacağını söylediğini duyduk. Herkes yemekhanede yemek yerken, biz de dikkatlice çıkışa doğru ilerliyoruz.

Bu şimdiye kadar yaptığım en sinir bozucu şey. Zatir silahlı ama silahlarının tüm mürettebata karşı ne kadar etkili olacağını bilmiyorum. Fikir savaşmak zorunda *kalmamak* ve koridorda ve geminin ana kesitinde gizlice ilerliyoruz, kargo konteynırlarının arkasına saklanıyoruz ve sonunda yanaşma bölümüne açılan bir dizi kapıya ulaşana kadar karanlık köşelerden olabildiğince sessizce kayıyoruz. Başımızı eğip kalabalığın arasına karışırken ışıklar üzerimizde parıldıyor.

Sokaklarda ilerlerken Zatir sessizce, "Gidip Kildred'in yerleşkesini incelemeliyiz," diyor. Gece serin ve ben hafif elbisem yerine ağır kanvas uçuş kıyafetimin görece sıcaklığından memnunum. "Şu anda karanlıkta daha iyi saklanabiliriz. Daha sonra uyuyacak bir yer bulur ve yarın için bir plan yaparız."

"Tamam."

Sesimde bir titreme var ama bunun korkudan mı yoksa heyecandan mı olduğunu bilmiyorum. Belki de ikisidir.

Mantıken bunun tehlikeli olduğunu ve ölebileceğimizi biliyorum. Ama Zatir'e o kadar güveniyorum ki bize zarar gelmeyeceğine inanmak zorundayım. Onu savaşıırken gördüm. Ne kadar güçlü ve cesur olduğunu biliyorum.

Bir şekilde bundan kurtulacağız. Ve her şey bittiğinde, geriye dönüp baktığımızda harika bir maceramız olacak.

Ancak yerleşkeye ulaştığımızda iyimser düşüncelerim çabucak dağıldı.

Kildred'in yaşadığı yer çok büyük, etrafı siyah demir benzeri bir metalden yapılmış heybetli bir çitle çevrili. Her şeyin ortasındaki bina çorak topraktan bir monolit gibi yükseliyor. Beyaz bir taştan yapılmış, böylece buranın topografyasını oluşturan kahverengi ve siyah kayaların ve toprağın ortasında neredeyse parlıyor ve hem büyüklüğü hem de sadece varlığı ile fena halde gösterişli. Sadece bakarak bile Kildred'in neden bu kadar sevilmediğini anlayabiliyorum - böyle bir malikanede yaşayan hiç kimse oraya iyi ve sevimli bir insan olarak gelmemiştir.

Kayalık bir çıkıntının arkasına çömelip caddenin karşısındaki konuta bakarken Zatir'in çenesi geriliyor.

"Ne oldu?" Yüzündeki sert ifadeye bakarken fısıldıyorum.

"Yerleşke beklediğimden çok çok daha sıkı korunuyor. Bu hiç iyi değil. Tespit edilmeden içeri girmek zor olacak." Derin, yavaş bir nefes alır. "Nadia, ayrılmak istemediğimi söylediğimi biliyorum ama bir han bulsak ve ben öyle ya da böyle görevi tamamlayana kadar orada kalsan iyi olur. İçeri yalnız girsem daha iyi olabilir. Üzerimdeki birkaç jetonu sana verebilirim ve en kötüsü olursa Tordax'la iletişime geçip-"

"Hayır!" Kelimeyi sessizce ona doğru tıslıyorum ama arkasındaki güç çok açık.

Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. İkimizi de korumaya çalışıyor. Benim hayatımı korumaya ve bir şey olursa beni kaybetmenin yaratacağı kalp kırıklığından kendini korumaya çalışıyor. En son ne zaman değer verdiği biriyle kavga ettiğini hatırladığını biliyorum ve bu duyguların benimle birlikte muhtemelen bin katına çıktığını biliyorum. Sevdiği kimseyi tekrar kaybetmek istemiyor. Bunu anlayabiliyorum ama ben de ona aşık oldum. Ve asla onsuz olmak istemiyorum.

Bunu ayrı ayrı yapamayız. Artık bunu aştık. Bu işte birlikteyiz ve o oraya gidip Kildred'le tek başına yüzleşirken ben kaçıp saklanmayacağım.

Uzanıp dostumun yüzünü tutuyorum ve kendime doğru çeviriyorum. Sonra öne doğru eğilip onu şiddetle öpüyorum. Her şeyimi, tüm sevgimi, arzumu ve geleceğimize dair umudumu bu öpücüğe döküyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirip dudaklarımı onunkilere bastırarak uzun bir süre onu orada tutuyorum.

"Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim," diyorum ayrıldığımızda, bakışlarım onunkilere sabitlenmiş halde. Aklıma bir düşünce, bir planın tohumu geliyor ve bir kaşımı kaldırıyorum. "Ayrıca, bir fikrim var."

Zatir

Nadia'ya bakarken göğsüm bir duygu seliyle sıkışıyor, dudaklarım hala öpücüğünün gücüyle karıncalanıyor.

Onun zarafeti ve güzelliği, gücü ve kararlılığı beni büyüledi. Bir eşte hayal edebileceğim, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey onda var. Bana yardım etmesine izin verme fikri midemi korkuyla sıkıştırıyor ama onun güçlü ve yetenekli olduğunu biliyorum. Gemimle Kalix'ten uzaklaşıp o talihsiz saldırıya katıldığımızdan beri bunu yüzlerce kez gösterdi.

Dahası, onu bir kuleye kapatmayı, kaybetme korkusuyla kilit altında tutmayı reddediyorum. Brielle'in yapmaya çalıştığı buydu ve yanlıştı. O iyi niyetliydi ama ben aynısını yapmayacağım. Eğer bunu yapmaya çalışırsam, Nadia'nın kendi iradesini ve beni takip etme ya da kalma seçimini -hangisini isterse- reddedersem, sevdiğim kadına yanlış yapmış olurum.

"Amaç ne?" Sesimi eşit tutarak soruyorum.

Gözleri rahatlama ve kararlılıkla parlıyor. Tartışmamı, geride kalması için ısrar etmemi beklediğini söyleyebilirim ve bu dürtüye direndiğim için her zamankinden daha çok memnunum. Onun seçimini kabul etmemin onun için çok önemli olduğunu söyleyebilirim.

"İçeri sızmak zor olacak," diyor çitlere doğru bakarak.

"Çok iyi korunuyor," diye katılıyorum. "Başarı şansımız çok düşük. Ve sadece bir şansımız olacak."

Nadia başını sallıyor. Sonra derin bir nefes alıyor, çömeldiğimiz kayanın arkasındaki küçük alanda bana dönerken cesaretini toplamış gibi görünüyor. "Başına ödül konmuş," diyor sonunda. "Ve Kildred birinin seni ona teslim etmesini umuyor."

Başımı sallıyorum, ilk başta kafam karışıyor. Nereye varmaya çalıştığından tam olarak emin değilim - bunların hepsi ikimizin de zaten bildiği bilgiler.

"Doğru," diye onaylıyorum.

"Peki ya o kişi bensem?"

Bir anda ne önerdiğini anladım. Beni getirenin *kendisi* olmasını öneriyor. Bir ödül olarak poz vermeyi düşünüyor

avcı ve beni Kildred'e "teslim ederek" bizi onun yerleşkesine soktu ve görevimizi yerine getirmemiz için bize bir şans verdi.

Bunu düşünmek bile beni yeniden geriyor. Kildred'in yerleşkesinin tam ortasında, açık ve yüz­süz bir şekilde tehlikeye doğru yürümesi fikrinden nefret ediyorum. Ama eşim için duyduğum korku ve ona zarar verebilecek her şeye karşı direnme içgüdümü geri çekmeye zorluyorum. Enine boyuna düşünmeye, planın nasıl işleyebileceğini kafamda canlandırmaya çalışıyorum.

O kadar uzun zamandır tek başıma savaşıyor ve çalışıyorum ki bir ortağımın olmasının nasıl bir şey olduğunu unuttum. Bana destek olacak birinin, yanımda birinin olması. Ve biliyorum ki Nadia'nın zarar görmesi ne kadar korkutucu olsa da, gerçekten daha azını eşim olarak istemezdim. Keşfetmeye ve maceralar yaşamaya giderken evde bıraktığım bir eş istemezdim. Ben bir eş istiyorum, tüm bunlar boyunca yanımda olacak birini.

Ve ben bunu Nadia'da buldum. Tehlike olsun ya da olmasın, her zaman benimle olacağını biliyorum.

Dahası, o zeki biri. *Bu plan gerçekten işe yarayabilir.*

Bu düşünce içimde bir coşku ve gurur dalgası yaratıyor ve Nadia'ya uzanıp onu kendime çekerek sertçe öpüyorum. O da beni aynı şiddetle öpüyor, kollarını boynuma doluyor ve kayaya yaslanıp uzun bir an boyunca birbirimize tamamen sarılıyoruz.

"Pekâlâ," diyorum ona, hafifçe nefes alarak ayrılırken. "Senin planını deneyeceğiz."

Nadia

Zatir planımı kabul ettiğinde içimden geçen duygular karmakarışık; sevinç, dehşet ve minnettarlık birbirine karışıyor.

Ama bundan da öte, onun gerçekten işe yarayabileceğini düşündüğü bir şey bulduğum için kendimle gurur duyuyorum. Zatir deneyimli bir savaşçı, birçok savaşta bulunmuş, strateji ve planlamayı bilen biri ve bu fikrin başarılı olabileceğini düşünüyor. Uzun süre kendimi sorguladıktan sonra, bu onaylama iyi hissettiriyor. Kendime güvenimi artırıyor ve kendimi ona sırtırken buluyorum, odaklanmaya çalışırken sinirlerim tepeme çıkıyor.

Bunu yaparken ölebilirim, belli ki. Ben aptal değilim. Bir an bile aksini düşünmedim. Ne de olsa tehlikeli, önemsiz, değişken bir uzaylı derebeyinin yerleşkesine girip Zatir'i teslim ediyormuş gibi yapmayı planlıyorum ki aynı derebeyini öldürebilelim.

Ama en kötüsü olursa -bu planı uygularken ölürsem- en azından kendi şartlarımla ölmüş olacağım. Sevdığım adama, eşime, ruhumun diğer yarısına yardım ederken öleceğim.

O cam kapıdan geçtiğim gece kan kaybı ve şok nedeniyle ölüme ne kadar yaklaştığımı asla unutamadım. Brielle eve geldiği zaman gelmeseydi, normalden daha geç bir vardiyada çalışsaydı, pekâlâ ölebilirdim. Ve kendim için düşünmemi, yaşamamı ya da onun dışında bir kimliğe sahip olmamı kaldıramayan bencil, küçük bir adam yüzünden ölebilirdim.

Bu olaydan sonra hayatımın bana ait olmadığını, artık kim olduğumu bilmediğimi, kendi yargılarıma güvenemediğimi hissederek çok uzun zaman geçirdim.

Ama bu *benim* kararım.

Benim planım.

Benim seçimim.

Ve Zatir bu seçimi yapabilmem için yolu açıyor, beni destekliyor ve kendi başına asla seçmeyecek olsa bile bu görevdeki yerimi kabul ediyor. Benim sağduyuma ve cesarettime güveniyor.

Bir bakıma, böyle bir cesarete sahip olduğumu düşünmek şaşırtıcı, ancak bunun her zaman içimde olduğunu görmeye başlıyorum. Her reddedilişte, her seçmede ve her başarısız denemede sırf çok sevdiğim için dans etmeye devam ettiğimde buna sahiptim. Aleyhime işleyen her şeye rağmen yaşamayı başardığımda o güce sahiptim. Özür dilemesine ve bir daha asla olmayacağına dair söz vermesine rağmen eski erkek arkadaşım ile ilişkiyi sonsuza dek bitirdiğimde buna sahiptim.

Sadece bu cesaretin ne olduğunu hiç fark etmemiştim. Ama artık tanıyorum. Ve bunu sevdiğim adamı -uzaylı- kurtarmak için kullanacağım.

Zatir'e gülümsüyorum, o da bana sırtarak karşılık veriyor ve sessizce gülerken başını sallıyor.

"Birlikte geçireceğimiz hayat boyunca başımıza ne tür belalar açacağını hayal bile edemiyorum," diye mırıldanıyor ve yaklaşan tehlikeye rağmen ruh halimin hafiflediğini hissediyorum. Onun sözleri beni de güldürüyor ve kalbimi umutla dolduruyor. Sanki bunu atlatacağımız kesinmiş gibi, geleceğimizden ucu açık bir şeymiş gibi bahsettiğini duymak yardımcı oluyor.

Zatir bir an beni düşünürken başını eğiyor, bakışları bedenimi tarıyor.

"Sana uygun teçhizat almamız gerekecek," diyor. "Eğer bir ödül avcısı olman gerekiyorsa, o zaman rolüne uygun görüldüğünden emin olmalıyız. Kildred buna tamamen inanmalı."

Devriye gezen muhafızların hiçbirisi tarafından görülmeden karanlığa doğru uzaklaşırken tartışmamıza ara veriyoruz. Normal bir şekilde konuşabilecek kadar uzaklaştığımızda doğruldu ve elimi tuttu.

"Şehre gideceğiz. Orada sana ihtiyacın olan şeyi bulabileceğimiz bir yer olmalı. Quulan, indikten sonra herhangi bir teçhizata ihtiyacımız olursa diye bana bir dükkândan bahsetmişti. Üzerimde çok fazla jeton yok ama yeterli olacaktır."

Dükkan küçük ve şehrin yağlı et ve kötü tesisat kokan kaba bir bölgesinde. Dış cephesi çatlak, kapısı çizik ve izlerle kaplı, sanki birden fazla kez kırılmış gibi duran, köhne, koyu gri bir binada yer alıyor. İçerisi loş ve sıkışık ama her yerde silahlar, çeşitli zırh parçaları ve teçhizat var - ihtiyacımız olanı bulamayacağımızı düşünemiyorum.

Ben etrafa bakınırken Zatir tüccarla pazarlık yapıyor ve çok geçmeden iki adam bir tür anlaşmaya varıyor gibi görünüyor. Tüccar

Tamamen memnun görünüyor, ama bir dizi teçhizat çıkararak Zatir'in kollarına yerleştiriyor.

"Sırada silahlar var," diyor huysuzca. "Ama başlangıç için dişi bunları denesin."

Üzerimi değiştirebileceğim alan düzgün bir soyunma odasından çok uzak - sadece bir silah rafının üzerine aceleyle örtülmüş bir çarşaf - ama uçuş kıyafetinden hızla sıyrılıp bana verilen teçhizatı giyiyorum, son derece sağlam hissettiren kalın bir malzemedен yapılmış siyah bir vücut kıyafeti ile başlıyorum.

"Aleve dayanıklı," diyor Zatir. "Ve patlayıcı cıvatalara karşı dayanıklı olmasa da, bir miktar koruma sağlıyor."

Açıklamasını başımla onaylayarak geri kalanını da ekliyorum - yanlardan bağlanan deri yelek, blasterlerim için bir kemer ve kalçalarıma, inciklerime ve ön kollarıma takılan ağır deri zırh ve hepsinin üstüne, bir düğmeye basıldığında yükselen bir vizörü olan şık siyah ve kırmızı bir kask ve eldivenler.

İşim bittiğinde, odanın karşısındaki kirli aynada kendime bakıyorum. Gördüğüm yansımanın gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.

Kelle avcısı kıyafetleri içinde kendime hiç benzemiyorum - ya da belki de içimde olduğunu hiç bilmediğim bir parçam. Sert, sağlam, belalı ve her şeyi yapabilecek biri gibi görünüyorum. Zatir bana silahları uzattığında ve ben de onları kılıflarına yerleştirdiğimde, her şeyi kavramaya çalışarak kendime tekrar göz kırpyorum. Kaskımın siperliği kaldırıldığında yüzümü görebiliyorum ama narin hatlarım bile bir şekilde farklı görünüyor. Daha güçlü. Daha keskin.

Bu benim asla hayal edemeyeceğim bir versiyonum, ama gerçek.

Ve her şeyi yapabileceğimi hissediyorum.

Zatir birkaç patlayıcı ve iki uzun bıçak da satın alıyor ve dükkânın dışına çıktığımızda bunları da kıyafete yerleştirmeme yardım ediyor; patlayıcılar kemerime takılıyor ve bıçaklar botlarıma uyan ince kılıflara giriyor. Üzerimdeki tüm teçhizata rağmen, zırhın ne kadar iyi oturduğundan dolayı şaşırtıcı bir rahatlıkla hareket edebiliyorum. Neredeyse benim için yapılmış gibi, kumaş hareket ediyor ve kendini bana göre şekillendiriyor.

Arkadaşım bir adım geri çekiliyor, resmin tamamını görmek için bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor ve gözleri ısınıyor.

Üzerimdeki bu kıyafetin büyük hayranı, bunu söyleyebilirim.

Onun gözlerindeki o bakışı, gururu, arzuyu ve hayranlığı alıyorum ve bunun benim de cesaretimi artırmasına izin veriyorum. Şu anda herhangi biriyle kapışabilir ve ne olursa olsun galip gelebilirmişim gibi bakıyorum.

Şimdi bunu *yapmak* zorundayım.

Zatir

Nadia ve ben dükkândan uzaklaşırken neredeyse boş olan sokağa göz gezdiriyorum. Burası şehrin kaba ve köhne bir bölgesi ama Manea'nın neredeyse tamamının böyle olduğuna dair güçlü bir şüphem var. Tüm zenginlik ve güç tek bir yerde toplanmış durumda ve Kildred dışında kimse Manea Kolonisi üzerinden gelen ticaretten faydalanmıyor.

Yanından geçtiğimiz birkaç uzaylı bize meraklı bakışlar atıyor ve ben aniden yürümeyi bırakıp Nadia'yı dar bir ara sokağa çekiyorum.

"Saldırımızı yarın düzenlemeyi planlamıştım," diye mırıldandım, "ama bu gece daha iyi bir seçenek olabilir. Saat geç olacak, yani Kildred ve muhafızları dışında malikâne çoğunlukla boş olacak. Ayrıca, tüm bunları satın aldığımız tüccarın konuşmayacağına da güvenmiyorum. Sevdiğinden daha fazla pazarlık yaptım ve bana çok benzeyen biri için konan ödülü duyduysa hiç şaşırmam. Kildred'e Kalixian görünümlü garip bir uzaylı ve bir kadının şehrin kaba kesiminde teçhizat satın aldığı haberinin ulaşmasını beklemenin bir anlamı yok."

Derin bir nefes alıyorum, kendimi sabitlemeye ve odaklanmaya çalışıyorum. Nadia'ya yönelik tehlikeyi ya da bunun ters gidebileceği tüm yolları düşünemem. İşe yarayacağına inanmak zorundayım. Bunu tek parça halinde atlatabileceğimize.

"Bence şimdi gitmeliyiz," diye bitiriyorum. "Bir şeyler ters gidip planı aksatmadan önce."

"Pekâlâ." Nadia çenesini kaldırıyor, kararlılık yüz hatlarını yakıyor.

Onun gücüne bir kez daha hayran kaldım. Gemim saldırıya uğradıktan sonra Kalix'e geri dönmek isteseydi onu suçlamazdım. Krax, beni bir daha görmek istemeseydi onu suçlamazdım. Ama bunun yerine, bu zorluğun üstesinden geldi ve en az kendi halkımdakiler kadar cesur bir savaşçı olduğunu kanıtladı.

"Planın üzerinden tekrar geçelim." Sesimi alçaltarak onun çarpıcı mavi gözlerine bakıyorum. "Kapılara gideceğiz ve sen de Kalixian ödülünü getirdiğini söyleyerek Kildred'le görüşmek isteyeceksin. Eğer seni içeri almadan beni götürmeye çalışırlarsa, ısrarla

Beni Kildred'e kendin takdim et. Salonuna girdiğimizde, beni muhafızlara teslim edecekmiş gibi bırakacaksın. Kildred'i indirmek senin işin olacak çünkü ona daha yakın olacaksın ve muhafızların mümkün olduğunca çabuk ölmesi gerekecek. Aynı anda birden fazla rakiple dövüşme konusunda eğitimliyim. Kelepçeleri çıkaracağım ve senden bir silah alacağım. Onları olabildiğince çabuk etkisiz hale getirip kaçacağız ve gemiye geri döneceğiz."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

Nadia bana alaycı bir gülümseme veriyor ama korktuğunu biliyorum. Eşim güzel olduğu kadar zeki de ve korkmaması aptallık olurdu. Doğruca ölümün çenelerine doğru yürüyoruz ama onlardan kaçabileceğimize inancım var. Kendi yeteneklerime ve Nadia'nın cesaretine güveniyorum; ikimizin de diğerini kaybetmeye dayanamayacağı gerçeği bir yana, birlikte durdurulamaz bir takım olabileceğimize inanıyorum.

Ara sokaktan çıkmaya başladığımızda midem aniden sıkışıyor, bir korku dalgası beni sarıyor.

Nadia'ya bir kez daha uzanıyorum, onu yakalayıp kendime doğru çekerken vücudunun kollarımdaki hissinin tadını bir kez daha çıkarıyorum. Kaskının vizörü hâlâ havada, yüzünü görebiliyorum ve yeni kıyafetlerinin ve silahlarının ona ne kadar *yakıştığını* fark ediyorum. Sadece fiziksel olarak değil, bir insan olarak kim olduğu, onun en derin özü.

Önümde canlanan en gerçek hali gibi görünüyor.

"Orkun'la savaştığım zamanın sonunda," diyorum ona usulca, bakışlarım onunkilere sabitlenmiş halde, "ölümünden gerçekten hiç korkmuyordum. Düşmanımı yenmek ve kardeşlerimin yanı sıra Orkun zulmü sonucu ölen diğer tüm Kalixianların intikamını almak adına her zaman tehlikeli şeyler yaptım. Uğruna yaşayacak hiçbir şeyim kalmamıştı. Tek amacım onların yenilgisine yardımcı olmak için elimden geleni yapmaktı." Saçlarını nazikçe yüzünden uzaklaştırıyorum, etrafımızdaki şehrin diğer tüm aromalarının arasında bile hala tatlı olan kokusunu içime çekiyorum. "Ama şimdi... şimdi uğruna yaşayacağım bir şey var. Ve senin de benim için yaşamana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, Nadia. Bunu birlikte atlatmamıza ihtiyacım var."

Gülümsüyor, yüzüme dokunmak için uzanıyor. "Yaşayacağız. Ben bunu atlatacağım ve sen de atlatacaksın. Bunu birlikte yapacağız, tıpkı söylediğin gibi." Derin bir nefes alıyor. "Bu gece ne olursa olsun, beni gemine davet ettiğin ana geri dönebilseydim, yine de evet derdim. Her zaman, her zaman evet derdim."

Parlak mavi gözlerinin ardında duygular yanıyor, benim için hissettiği her şey oraya yansıyor. Onun gözlerindeki havuzlarda boğulabilirim ve asla boğulmak istemem.

Hava almak için yukarı çık.

"Seni seviyorum Zatir," diye mırıldanıyor. "Senin Irisa'n olduğum için çok mutluyum. Birlikte başladığımız bu hayattan daha iyisini isteyemezdim." Dudaklarında yumuşak, emin bir gülümseme kıvrılıyor. "Benim ruhum da seninkini tanıdı."

"Böyle hissetmene neden olacak kadar nasıl şanslı olduğumu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum ve onu kendime çekerken sessizce gülüyorum. "Ne de olsa etrafımıza bir baksana. Şimdiye kadar saldırıya uğradık, tekrar saldırıya uğradık, kaçtık ve şimdi de pis bir kasabadaki tozlu bir asteroitte intihar görevi yapıyoruz."

"Şey, böyle söyleyince..."

O kıkırdıyor, ben yine gülüyorum. Sonra gülümseme yüzümden kayıp gidiyor.

"Ben de seni seviyorum Nadia," diyorum ona, sesim duygusallıktan sertleşerek. "Her zaman. Ve hayatımın geri kalanını sana ne kadar çok sevdiğimi göstererek geçireceğim."

Öpüştüğümüzde, derin ve şiddetli oluyor, ikimiz de bunun son kez olabileceğini biliyoruz. Onunla ilgili her şeyi ezberlemek istiyorum - teninin ve saçlarının kokusunu, vücudunun şeklini ve her mükemmel çizgisini, ağzının tadını ve dudaklarının benimkilere karşı yumuşaklığını.

Gözlerimi kapatıyorum ve hepsini içime çekiyorum, hepsini hafızama kaydediyorum ki ölürsem aklıma gelecek son şey bu olsun.

Dünya etrafımızda eriyip gidiyor. Yıkık dökük dükkânlar, kirli sokaklar, Manea'nın gürültüsü, kokusu ve sesleri, Nadia ve benden başka bir şey kalmayana kadar bulanıklaşıyor. Sonunda ayrıldığımızda eşim uzun bir süre gözlerimin içine bakıyor, sanki yüzümün anısını zihnine kazımaya çalışıyor.

Sonra vizörünü indiriyor, kelepçeleri bileklerime geçiriyor ve beni Kildred'in yerleşkesine doğru götürüyor.

Fark edilecek kadar yaklaştığımızda, kapılara yaklaştığımızda adımlarımı yavaşlatıyorum ve bağımlı eğiyorum, uyuşturulmuş gibi görünmek istiyorum - sanki beni içeri sokacak kadar sakinleştirmek için beni uyutmuş gibi. Gözlerimi indirip adımlarımı beceriksizce atıyorum ve Nadia bir eli tabancasında, yüzü karanlık ve acımasız bir şekilde beni ileri itiyor. Rolünü mükemmel oynuyor, sanki bu tür hileler için doğmuş gibi.

Konak önümüzde yükseliyor, etrafındaki manzaradan neredeyse grotesk bir şekilde sıyrılıyor. Bir saray olmak istiyor-Kildred belli ki bunu yapmaya çalışmış, servetinin ve gücünün bir anıtı, Khrelan'ın Kalix'teki sarayı gibi ihtişamlı bir yer. Ancak Kalix sarayı güzelliğini, parçası olduğu dünyadan alıyor.

Baştan sona doğayla iç içe olan Kildred'inki, bu asteroitteki zenginliğin yalnızca onun elinde olduğunu hatırlatıyor. Yönettiği insanların üstünde olmak istiyor, onların bir parçası değil. Çirkin ve korkunç olan her şeyin bir heykeli ve ona baktıkça içim sızlıyor.

İki muhafızın durduğu kapıya yaklaştığımızda Nadia kendini yukarı çekiyor. O yaklaGır yaklaGmaz silahlarını çekiyorlar ve ben kalbim çarparak yarı kapalı gözlerle onları izliyorum. Bu ilk test. Ama dostum soğukkanlılığını koruyor, çenesini soğukkanlılıkla kaldırırken ağırlığını bir kalçasına veriyor.

"Kildred'le görüşmeye geldim," diyor, onun yerinde olsaydım benim yapacağım kadar ukala ve kendinden emin bir sesle. "İsteddiği ödülü getirdim." Beni öne doğru itiyor, yüzümü tutuyor ve boynuzlarımı görebilmeleri için başımı yukarı kaldırıyor. "Yoluna çıkan Kalixian'ı."

Muhafızlar önce ona, sonra da bana bakıyorlar. Miğfer eşimin yüzünü maskeliyor, onun bir Terran kadını olduğu gerçeğini gizliyor ama boylarımız arasındaki farkı gizlemek imkânsız. Bir an için içimizi görececeklerini, onun cüssesinde birinin beni nasıl alt edebileceğini sorgulayacaklarını düşünüyorum. Ama sonra içlerinden biri omuz silkiyor.

"İyi yakaladın," diyor gürleyen bir sesle. "Kildred memnun olacak. Bizimle gelin, size salonu gösterelim."

Muhafızlardan biri önden giderken diğeri arkadan geliyor, Nadia da beni iterek peşinden gidiyor. Gözlerimi yere indiriyorum ama kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

İşte bu kadar. Ya başaracağız ya da başaramayacağız ama yakında her şey bitecek.

Öyle ya da böyle.

Nadia

Sistemimde o kadar çok adrenalin dolaşıyor ki kendimi hasta hissediyorum. Buraya kadar gelebildiğimize inanamıyorum ama bunu düşünmeme izin vermiyorum. Bunun yerine, planın üzerinden tekrar tekrar geçiyorum, adımları zihnimde birbiri ardına gözden geçiriyorum.

Bu bir dans gibi, diyorum kendime. Koreografisi yapılmış bir dans gibi. Kapıdan geç, merdivenlerden konağa çık, muhafızları takip et. Kildred ile konuş. Zatir'i teslim et-

Ve böyle devam ediyor. Dünyadayken her dans gösterisinden önce kafamda bu şekilde prova yapardım ve şimdi bunu tekrar yapmak beni sakinleştiriyor. Sanırım *bir balede olduğu gibi sadece bir rol oynuyorum*, ama dürüst olmak gerekirse bu bana bir rol gibi gelmiyor. Zatir'i esir almak elbette öyle, ama geri kalanı? Nihayet gerçek benliğime kavuştuğumu hissediyorum, attığım her adımı sorgulamadan ya da ikinci kez düşünmeden ama güvenerek atıyorum. *Grand jeté'den önceki o son dans adımı gibi hissediyorum*, ya düşeceksin ve

muhtemelen bir şeyleri kırarsınız ya da başarılı olup uçarsınız.

Sıçrayacağım. Ve
uçacağım.

Muhafızlar kapıları açtığında Kildred salonun en ucundaki büyük, işlemeli altın sandalyede oturmaktadır. Malikânenin tamamı gösterişli bir şekilde altınla kaplanmıştı. Duvarlar ve mobilyalar altın kakmalı, altın ve mücevherlerden yapılmış aplikler ve avizeler pelüş halılarla kaplı salonlara serpiştirilmiş. Bu iğrenç bir zenginlik gösterisi, özellikle de şehirde gördüğümüz yoksulluk düşünüldüğünde. Tüm bunları görmek midemi bulandırıyor ve buraya gelip Kildred'i öldürmekle ilgili herhangi bir endişem varsa bile, bu sonuncusunu da yok ediyor.

Bu adam iliklerine kadar kötü ve bencil. Ve sahip olduğu gücü hak etmiyor.

Kildred'in kendisi tuhaf bir şekilde yakışıklı, koyu mavi tenli, uzun sivri kulaklı ve neredeyse derisini yırtacakmış gibi görünen yüksek, keskin elmacık kemikleri olan uzun bir uzaylı. Yüzü gece gökyüzü gibi gümüş noktalarla kaplı, tırnakları altın rengine boyalı, dolgun dudakları ise teninden daha koyu bir mavi.

İçeri girdiğimizi görünce öne doğru eğiliyor, yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor.

"Ah," diyor. "Baş belası Kalixian. Birinin seni bana getirmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. Başına koyduğum ödül kesinlikle yeterince yüksekti."

Zatir nefesinin altından homurdanıyor ve içimden *bir ses bu* tepkinin hiç de sahte olmadığını söylüyor. Bu karşılaşmayla ilgili diğer her şey rol olabilir ama Kildred'e olan nefreti gerçek.

Mavi tenli uzaylı dikkatini bana çeviriyor, tenindeki noktalar ışığı mücevher gibi yakalıyor. "Peki sen kimsin? Bana yüzünü göster."

Kahretsin. Yüz hatlarımın ortaya çıkmasını engellemenin mümkün olmayabileceğini bilmemize rağmen bundan kaçınmayı umuyorduk. Bu görev başarılı olursa, Kildred'in kim olduğumu görmesi önemli olmayacak. Bu bilgiyle bir şey yapabilecek kadar uzun süre hayatta kalmayacak.

Zatir'in kelepçelerini diğer yumruğumda sıkıca tutarak kaskımın vizörünü açtığımda, Kildred'in başı geriye doğru sarsılıyor. Sonra gülüyor, sert sesi odada yankılanıyor.

"Bunun peşine kaç tane ödül avcısı gönderdik?" Zatir'e bir başparmak salladı ve muhafızlardan birine doğru döndü - odada iki tane var, biri taht benzeri koltuğunun iki yanında. Bizi buraya getiren diğerleri çoktan sıvışıp gittiler. Kimsenin Kildred'in huzurunda gereğinden fazla kalmak isteyeceğini sanmıyorum. Adam en iyi ihtimalle değişken görünüyor.

"Çok var lordum," diyor muhafız, yüzü tamamen ifadesiz. "Şu anda düşünebildiğimden çok daha fazla."

"Ve deneyenlerin arasından bir Terran *dışısı* onu içeri soktu! Ne yaptın, memelerini gösterip onu sersemletecek kadar dikkatini mi dağıttın?" Kildred tüm dişlerini göstererek sırtıyor, bakışları dar takım elbisemin içindeki vücudumda geziniyor. "Dürüst olacağım, güzel göğüslere benziyorlar."

İçten içe kaynıyorum. Buradaki amacımız konusunda kendimi daha da iyi hissetmemi sağlıyor ama bunu belli etmemeyi başarıyorum. Kendimle gurur duyuyorum - her zaman duygularımı yüzüme vurma eğiliminde olmuşumdur. Ama hissettiğim öfke ya da tiksintinin hiçbirinin ortaya çıkmasına izin vermiyorum. Bunun yerine, Zatir'i öne doğru iterek ona soğukkanlılıkla gülümsüyorum.

"Gördüğünüz gibi, başkalarının başarısız olduğu yerde ben başarılı oldum. Size ödülünüzü getirdim. Ve şimdi, umarım, ödülümü alabilirim?"

Sesim düzgün, gerginliğimden eser yok ama kalbim hızla çarpıyor. İki muhafız da dev gibi, her biri Zatir'in boyunda ve Kildred'in kendini ne kadar iyi savunabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu hızlı ve temiz bir şekilde yapmamız gerekecek ve sadece tek bir şansımız olacak.

Kildred sandalyesinde arkasına yaslanmış, bacaklarını iki yana açmış, altın tırnaklarını ısırarak Zatir'i değerlendirirken, "Çok büyük," diye söylendi. "Düşündüğümden daha büyük. Oynamak için çok fazla alan var." Arkadaşımla alay ediyor. "Ve senin hoşuna gidecek bir şekilde değil. Hayır, seni lime lime edeceğim. Bu uzay çöplüğünün son yıllarda bana ne yaptığını biliyor musun?"

Son kısmı söylerken bana bakıyor ve ben omuz silkiyorum, hala bir ödül avcısı rolünü oynuyorum.

"Bu kadar yüksek bir ödülü hak edecek kadar kötü bir şey sanırım."

"İkmal hatlarımı yok ediyordu! Gemilerimi çıkarıyor. Ben yok ettiği her gemi, kaybettiği her kargo sandığı için bir et parçası alacağım. Onu kendi taşaklarıyla besleyeceğim. Evet, evet, bence bu iyi bir fikir." Kildred ellerini birbirine sürtüyor, gözleri kötülükle parlıyor. "Onları keseceğim, öğütüp macun haline getireceğim ve tekrar ona yedireceğim. Bir kurbanı neredeyse her şeye rağmen hayatta tutabilecek bir ilaç olduğunu biliyor musun? Kalbi tam anlamıyla kopana kadar atmaya devam etmesini sağlayan?"

Tekrar gülüyor, kıkırdarken başını arkaya atıyor ve bunun bizim anımız olduğunu biliyorum. Kildred işkence fantezilerinde o kadar kaybolmuş, adeta şehvetle dolmuş ki dikkatini vermiyor. Ve muhafızları, hâlâ farkında olmalarına rağmen, endişeyle efendilerine bakıyorlar. Hamlemizi yapacaksak ya şimdi ya da hiç.

Kildred tahtından kalkıp bize doğru bir adım atıyor, dilini lacivert dudaklarında gezdirirken ışıltılı gözleri Zatir'e sabitleniyor.

Saldırmaya karar verdiğimiz an için bulduğumuz işaretle Zatir'i bırakıyorum ve hızlı bir hareketle kelepçeleri çözüyor, gevşiyor ve kalçamda kılıfında duran blasterlerden birine atlıyor. Aynı anda ben de kendiminkini çekiyorum, sanki bunu daha önce yapmışım gibi sorunsuzca.

Ama daha önce yapmadığım şey, *hiç* yapmadığım şey, birini vurmak.

Zatir muhafızlara doğru hamle yaparken silahımı Kildred'e doğru savuruyorum, birincisine başımın üzerinden ateş edip ikincisine dalıyorum. Aynı anda Kildred'e ateş ediyorum-

-Ve ıskaladım.

Lanet olsun!

Ok Kildred'in başının üzerinden geçerek genişliyor ve tahtının arkasındaki altın kakmalı frize çarpıyor. Öfkeyle çılgık atıyor, gözleri kararıyor ve öfkeleniyor, sonra dişlerini göstererek bana doğru atılıyor.

Eski ben kaçırdı. Bu noktaya gelene kadar verdiği her kararı tekrar gözden geçirir ve sonra da kaçırdı. Kahretsin, eski ben burada bile olmazdı. Zatir'e böyle riskli ve cüretkâr bir plan öneremeyecek kadar korkmuş olurdu.

Ama artık eskisi gibi korkak bir kız değilim. Bundan daha cesur ve daha güçlüyüm. Bu yüzden Kildred bana doğru hücum ederken yerimde duruyorum, kolumu sabitliyorum ve tekrar ateş ediyorum - bu sefer doğrudan kafasına.

Bu sefer özlemiyorum.

Ne olduğunu anlamak için sadece bir dakikası var. Cıvata alnına isabet ettiğinde yüzünde saf bir şok ifadesi belirir ve ardından pürüzsüz zemine yığılır. Gözlerinin hemen üzerindeki yanık delikten küçük bir duman teli yükseliyor.

İkinci muhafız da yere düşüyor, Zatir'in benden kaptığı silahtan çıkan bir başka mermiyle vuruluyor.

"Hadi, hadi!" diye bağılıyor arkadaşım. "Buradan hemen çıkmalıyız!"

Elimi tutuyor ve ikimiz de kapıya doğru çılgınca bir koşu yapmak için dönüyoruz, her birimizin elinde hala bir silah var. Kimse ne yaptığımızı fark etmeden önce bu geniş yerleşkeden kaçmalıyız.

Ancak biz odadan çıkamadan, başka bir muhafız kapıdan içeri dalıyor ve şüphesiz duyduğu silah seslerinin geldiği yöne doğru koşuyor.

Nadia

Devasa muhafız bizi gördüğünde kanım donuyor. Odanın hemen içinde durdu, tabancasını kaldırdı.

"Orada durun!" diye bağıyor ve Kildred'in salonunun açık kapılarının önünde donup kalıyoruz, içeride herkesin görebileceği cesetler var.

Kildred'in salonundaki muhafızlara benziyor, Zatir kadar büyük bir tür. Tek yapması gereken destek çağırmak ve tamamen mahvolacağız. Zatir'in savaşıma yeteneğine çok güveniyorum ama sadece benim yardımımla kaç muhafızla başa çıkabilir? Zaten bu yüzden bu planı yaptık, hepsiyle yüzleşmekten kaçınmak için.

Boku yedik.

Muhafız bize doğru ilerliyor ve attığı her adımda kalbim sıkışıyor. Yaklaşırken başımızın üzerinden, Kildred'in cesedinin gülünç tahtının önünde iki büklüm olduğu yere bakıyor. Sahneyi değerlendirdiğini, burada neler olduğunu anladığını görebiliyorum.

Şimdi bizi öldürecek mi yoksa kelepçeleyecek mi? Merak ediyorum, dişlerim öyle sıkılmış ki çenem ağrıyor. Aynı gerginliği Zatir'de de hissedebiliyorum ve onun da en iyi eylem planının ne olduğuna karar vermeye çalıştığını biliyorum - beklemek mi yoksa şimdi savaşıma başlamak mı?

Ve sonra muhafız silahını indiriyor.

"Git," diyor, sesi keskin. "Sen kaçarken ben dikkatini dağıtacağım. Doğruca hangara git. Orada bir gemi filosu var. En küçüğü kırmızı ve siyah. Kildred'in kişisel gemisiydi. Onu etkinleştirmek için gereken kod LM- 192-VR. O zaman tüm fonksiyonlarına erişebileceksiniz." İkimizin arasına bakıp çenesini arkamızdaki koridora doğru salladı. "Çabuk olun! Koşun!"

Tamamen sersemlemiş bir halde ona bakıyorum. "Neden-"

"Kildred kız kardeşimi cariyeye olarak aldı." Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Onu güvende tutmaya çalışmak, elimden geldiğince iyi gözetmek için burada muhafız oldum. Şimdi senin sayende onu buradan sonsuza dek çıkarabilirim." Arkasına bakıyor ve daha fazla muhafızın geldiğine dair kesin bir işaret olan koşan ayak seslerinin zayıf sesini alıyorum. "Şimdi! Gitmelisin!"

Zatir elimi tutuyor. "Teşekkür ederim," diyor hızla, muhafıza başıyla selam verdikten sonra beni kendisine doğru çekiyor. "Koş, Nadia!"

Anlık şokumdan sıyrıldım ve ikimiz de bundan sonra bir saniye bile boşa harcamadık. Koridordan aşağıya, daha önce yerleşkeyi keşfettiğimizde gördüğümüz hangar yönüne doğru kaçıyoruz. Kodu hatırlamak için umutsuz bir çabayla nefesimin altında defalarca tekrarlıyorum.

O gardiyan, adı her neyse, az önce bize özgürlüğümüzün anahtarını verdi. Hangi tanrı ya da kader gücü dinliyorsa ona ve kız kardeşine bir şey olmaması için sessiz bir dua gönderiyorum.

Hangar uzakta değil. Zatir hızlıca kodu girerken ben de ona kodu söylüyorum ve ikimiz de aceleyle gemiye biniyoruz. Gemi küçük, hatta Zatir'in gemisinden bile küçük, ama pahalı görünüyor - şimdiye kadar gördüğüm en süslü, en yüksek teknoloji. Yapay zeka devreye girip "Kildred"den koordinatları istediğinde, Zatir ona Kalix'e doğru gitmesi için talimatlar veriyor. Bir an sonra geminin motoru çalışıyor, ilerlerken yüksek sesle uğulduyor ve kodun gerçekten de muhafızın söylediği şeyi yaptığını anlıyorum. Gemi artık bizimki kadar iyi.

"Bu şimdiye kadar kullandığım en güzel tasarımı gemi olmalı."

Biz havalanırken Zatir nefesinin altından ısıklık alıyor ve ben de sıırıyorum. Tüm bunlardan en azından bir iyi şey çıktı - Manea Kolonisi'ni Kildred'in pençelerinden kurtarmak dışında. Arkadaşımın eski püskü gemisinin yerini yeni bir oyuncak aldı ve bizi asteroitten uzaklaştırırken yeni bir spor araba almış biri gibi heyecanlanmış görünüyor.

Uzaklarda kaybolan koloniye doğru bakıyorum ve asteroid kuşağındaki insanların artık daha iyi durumda olacaklarını umuyorum. Kildred sümüklü, zalim, korkunç bir liderdi ve artık ölüp gittiği için kaç kişinin kutlama yapacağını hayal edebiliyorum.

Zatir'in yanındaki koltuğuma gömüldüğümde, son günlerde yaşananların tüm önemi yüzüme çarpıyor. Eşim olmak isteyen adamla uzayda bir gezintiye çıkacağımı sanıyordum -bir tür uzaylı randevusu- ama bu çok daha fazlasına dönüştü. Her ikimizin de çok sayıda insan için gerçek bir fark yaratmayı başardığı bir göreve dönüştü.

Asteroid kuşağı artık uzakta görünmediğinde ve bizi takip eden hiçbir gemi olmadığında, uzun bir nefes alıyorum. Artık güvendedeyiz, sonunda. İçimi sevinç dolduruyor, neredeyse vahşi bir heyecan.

Başardık. Hayattayız ve birlikte Kalix'e dönüyoruz, çiftleştik ve birlikte geleceğimizi dört gözle bekliyoruz. Her şeye rağmen Kildred'e yapılan saldırıdan sağ çıktık.

Sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi, Zatir bana doğru uzanıyor ve beni koltuğumdan kaldırıp kucağına çekiyor. Elleri belimi kavrarken kalçalarına sarılıyorum ve aniden en son böyle olduğumuz zamanı hatırlıyorum, ilk saldırıdan önce, beni gemisine ilk aldığı zamanı.

O zamandan beri pek çok şey değişti. Ve hepsi için minnettarım.

Zatir kaskımı çekiştirerek çıkarıyor ve siyah saçlarımın serbest kalmasını sağlıyor. Onu bir kenara fırlatıyor ve beni şiddetle ve açlıkla öpüyor, dudakları benimkiler üzerinde sert ve sahiplenici. Aletin kalınlığını tulumumun dar malzemesinden hissedebiliyorum ve beni kendine doğru daha sıkı çekiyor, vücudunun üst kısmının her çizgisi benimkiyle birleşiyor.

Bir süre sonra öpüşmeyi kesiyor ve gözlerimin içine bakabilmek için başımı biraz geriye çekiyor. Gözleri kehribar renginde parlıyor, bana duyduğu şehvetle yanıyor.

"Artık güvende olduğumuza göre..." Kelimeleri uzatıyor, sesi derin bir hırıltıyla klitorisime doğru bir arzu şoku gönderiyor. "Sözümü yerine getireceğim."

"Ne sözü?" Fısıldıyorum, sesim titriyor. Kızarmış ve sıcak hissediyorum, her parçam onun dokunuşu için ağrıyor.

"Sana adımı haykırtacağım." "Oh-"

Fısıltıyla söylediğim ünlem, beni tekrar öpmeden önce ağzımdan zorlukla çıkıyor.

Dudaklarımız çarpışırken, üstümdeki elbisenin arkasındaki kapamayı buluyor ve hızlı, çevik parmaklarıyla çözüyor. Diğer eli kemerime gidiyor ve onu çözerken çıkardığı takırtı sesini ve yere düşen blasterleri duyuyorum.

"Bunun içinde muhteşem görünüyorsun," diye mırıldanıyor boğuk bir sesle, dar kumaşı omuzlarımdan aşağı çekerken. "Ama şu anda çıkarmanı istiyorum."

Beni birkaç dakika içinde çıkardı, siyah kumaş, yelek ve üzerimdeki diğer her şey yere saçıldı, böylece kucağında çıplak kaldım.

Tekrar üstüne çıktım, ten tene. Peştamalını kenara itiyor, böylece siki kalçalarımın arasına sıkışıyor, kızarmış ve sıcak bedenime yaslanıyor. Kalçaları bana doğru eğiliyor ama içime girmek için hareket etmiyor. Bunun yerine aşağı uzanıyor, parmaklarıyla kıvrımlarımı ayırıyor, böylece şaftı

Aralarında, klitorisim kadifemsi tene karşı titreşiyor. Kalçalarımı kavırıyor, bana karşı sallanmaya başlarken ağzını usulca benimkine yaklaşıyor.

"Kendini benim sikime bırak," diye fısıldıyor. "Bana bin Nadia, aynen böyle, boşalana kadar. Sonra bunların hepsini içine almana izin vereceğim."

Seks hakkında bilmediğim bir dünya şey olduğunu, beni tanıştırabileceği sayısız inanılmaz duygu olduğunu fark ettiğimde dudaklarımdan yarı şaşkınlık yarı zevk dolu bir nefes dökülüyor.

Bunu yapmayı hiç düşünmemiştim, ama hareket etmeye başladığımda, kalçalarımı bacaklarımın arasına sıkışmış kalın, sert şaftına sürttüğümde, aniden durmayı hayal edemiyorum. Çok iyi hissettiriyor, uyarılmam onun üzerine yayılıyor, ta ki o da benim kadar kaygan ve ıslak olana kadar. Klitorisim şaftına sürtünürken zevkle zonklıyor ve şişmiş tacı kalçalarımın her yuvarlanışında girişimi dürtüyor, orgazmımın yükseldiğini hissettiğimde beni delilik noktasına kadar kızdırıyor.

Zatir beni teşvik ediyor, göğüslerimle oynarken beni sertçe öpüyor, sertleşmiş meme uçlarımla oynarken her küçük kıvrımı avuçlarının içine alıyor, her dokunuşu doğrudan merkezime giden bir elektrik dartı gibi hissedene kadar onları çekiştiriyor, sıkıştırıyor ve yuvarlıyor.

İç bacaklarımın titrediğini, kontrolümü kaybetmeye başladığımda kalçalarımın sarsıldığını hissediyor ve başımın arkasını ve kalçamı kavırıyor, beni sertçe öperken beni sabitliyor, bana karşı kükrerken beni horozunun üzerinde tutuyor.

"İşte bu, sikime gel," diye inliyor, dudakları benimkilere değiyor. Nasırlı bir eli kayarak kıcımlı kavırıyor, sıkıyor ve masaj yapıyor.

Zevk beni bir anda çarpıyor. İçimden dalgalar halinde geçiyor ve onu çılgınca öperken kalçalarım ona çarpıyor, zonklayan şaftına karşı sertçe boşalırken bile daha fazlasını istiyorum. Onu içime almak zorundayım. Neredeyse kör edici zevke rağmen içim boş ve ağrıyor.

Aramıza uzanarak, kalçalarımı kaldırıp onu girişime doğru iterken kaygan şaftını elimle kavırıyorum. Bunu yaparken gözlerinin içine bakıyorum ve Zatir sırıtıyor.

"İşte benim dostum." Sikine daha iyi açı verebilmem için arkasına yaslanırken gözleri parlıyor. "Beni istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye inliyorum yere çökerken. Etrafında çırpınırken, orgazmımın artçı şokları hala tenimin üzerinde dans ederken, onun o ilk keyifli santimi içime doğru kayıyor.

"Güzel," diye fısıldıyor, eğilip beni öpüyor, "Çünkü ben de seni istiyorum. Ve henüz adımı haykırmadın."

Kalçalarımı kavıyor ve tek bir yumuşak hareketle beni şaftının uzunluğundan aşağı çekiyor. Ne kadar büyük olduğunun hala aşına olmadığı hissi üzerime hücum ederken zevk ve şokun bir karışımı olarak inliyor ve haykırıyorum. Beni doldururken çok kalın, çok *iyi* hissediyor. Ben hareket etmeye başladığımda Zatir ellerini saçlarıma gömüyor, birlikte bir ritim bulduğumuzda ona karşı sallanıyorum.

Zatir'in parlayan gözlerine baktığım şu anda, sonsuza dek seveceğim adamı bulmuş olmam neredeyse inanılmaz görünüyor. Mükemmel eşimi. Burada olmam, uzaylı eşimle bir uzay gemisinde sevişiyor olmam, evrende süzülerek garip ve güzel bir gezegene, evimize dönüyor olmamız milyonda bir ihtimal.

Ama bu gerçek.

Zatir gerçek. Onu hissedebiliyorum, katı ve sert, bedenimi dolduruyor ve ondan hissettiğim duygular da gerçek.

Artık tereddüt etmek yok, merak etmek yok. Biz bunun için yaratıldık, birbirimiz için. Ve evrendeki hiçbir şey bunu değiştiremez.

Elleriyle kıcımı kavıyor, kalçaları benimle buluşmak için yuvarlanırken beni ona doğru sallıyor, tekrar tekrar içime girerken gözlerimin içine derin derin bakıyor. Başka bir orgazmın büyüdüğünü hissedebiliyorum ve bir elini aramızda hareket ettirip parmak uçlarıyla hala hassas olan klitorisimle alay ederken, her an geleceğini biliyorum.

Diğer elinin parmakları kıcımın yanakları arasında geziniyor, orada bana baskı yapıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Zatir bana hınzırca gülümsüyor, beni çok tahrik eden o ukala, kibirli sırıtışıyla ve diğer eliyle kalçamı kavıyor, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni boyunda aşağı yukarı hareket ettiriyor.

"Sana her yerde sahip çıkacağımı söylemiştim," diyor kısık sesle, sesi arzu dolu. "Sana burada sahip oldum..." Kalçamı serbest bırakıyor, parmak ucuyla ağzımı okşarken beni tekrar üzerine yatırıyor. "Ve ben seni burada tuttum." Eli bacakları arasına kayıyor, klitorisimle ve onun etrafında gerildiğim, etimin dolgunluğundan gerildiği giriş yerimle alay ediyor. "Ama burada değil." Kıcımdaki eli daha derine iniyor, parmağının ucu içime giriyor.

"Lanet olsun, Zatir," diye fısıldıyorum ona doğru sallanırken, beni bu şekilde sahipleneceği düşüncesi kanımı ısıtıyor. Başka bir erkekle olsaydım

Korkuyorum ama bu adamın bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Ve tüm benliğime sahip olmasını istiyorum. Mümkün olan her şekilde ona ait olmak istiyorum ve onun o son bakır yerime sahip çıkma, beni tamamen kendine ait kılma düşüncesi zevkimi bir kez daha kırılma noktasına taşıyor.

"Oh. Siktir!"

Dudaklarımdan soluk soluğa bir inilti dökülüyor, tekrar sertçe boşalırken vücudum onun etrafında kenetleniyor ve onu aşağı doğru itiyor. Parmağı yanaklarımın arasından içime kayıyor, yapmak üzere olduğu şeye hazırlanmak için hafifçe itiyor ve orgazmımı teşvik ediyor, ben tekrar boşalana kadar hisleri çekiyor.

Elini serbest bırakıp kalçalarımı kavradığında ve beni şaftından kaldırdığında zevkten neredeyse başım dönüyor. Beni öne doğru eğiyor, uyarılmışlığımı dar arka deliğime yayıyor, parmakları beni okşuyor ve ben tekrar nefes nefese kalana kadar beni kızdırıyor, beni tekrar, herhangi bir yerde doldurması ihtiyacıyla kalçalarımı ona doğru sürüyor. Kendimi boşlukta, bomboş hissediyorum ve onun da boşalmasını istiyorum. Vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum, gergin şaftı yanaklarımın arasına girerken ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

"Nazik olacağım," diye söz veriyor, beni hafifçe öperken yüzümü okşuyor. "Ama sana her yerde sahip olmak istiyorum, Nadia. Seni mümkün olan her şekilde sahiplendiğimde senin için gelmek istiyorum."

"Evet," diye fısıldadım, başımı sallayarak. "Evet, lütfen!"

"Ve" diye ekliyor, ucunun dar girişime bastırdığını hissettiğimde bana sırtarak, "Hâlâ adımı haykırmayı istiyorum."

İçime doğru kaymaya başladığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Yavaşça ilerliyor, bekaretimi ilk kez aldığı gibi kendini çabayla geri tutuyor. Bir an acıyor, kalın şaftı beni tamamen delmeye başladığında yanma hissi irkilmeme neden oluyor, ama bacaklarımın arasına uzanıyor, klitorisimi okşuyor ve beni öpüyor, böylece acıyı unutuyorum.

Ve sonra, yavaşça, zevke dönüşür.

Oh, Tanrım.

Vücudum hislere aşırı yükleniyor, özellikle de Zatir iki parmağını göbeğime kaydırduğunda, başparmağı klitorisime bastırdığında. Dokunuşunun verdiği haz beni daha da yukarı itiyor. Vücudum zaten önceki orgazmlarımdan dolayı hazır ve hassas ve beni ona doğru çekene kadar fark etmiyorum ki, horozunu tamamen kıcıma gömdü, kalın uzunluğunun her santimini içimde.

İnanılmaz bir his.

Kalçamı kavırıyor, diğer eliyle beni çalıştırmaya devam ederken beni öpüyor ve hiç bu kadar eksiksiz, bütün bir zevk hissetmemiştim. Dudakları dudaklarımda, eli klitorisimi okşuyor, parmakları içimde ve siki kırımın derinliklerine gömülü. O hareket etmeye başladığında göğüslerim göğsüne bastırıyor ve sanki vücudumun her bir parçası alevle ısıtılıyor, ta ki ben onu tüketene kadar.

"Geleceğim." Sözlerim boğuk bir fısıltıya dönüşüyor ve Zatir inliyor.

"Tanrım, evet." Beni şiddetle öperken alnı alnıma değiyor, dili ağzımın içine dalıyor. "Benim için gel, Nadia."

Çok yakını. Onunla tamamen iç içe geçmiş hissediyorum, o daha sert ittikçe vücutlarımız sandalyede birlikte sallanıyor ve geriliyor, tüm varlığım zevkle o kadar tüketiliyor ki, itişleri hızlanırken bile artık acı düşüncesi yok.

Başparmağı klitorisimde daha hızlı hareket ederken, saf his şokları elektrik dalgaları gibi içimden geçiyor. Bu gerçekleştiğinde çığlık atıyorum, gücü beni tamamen ele geçiriyor.

"Zatir!" Çığlık atıyorum, kırıma sert ve hızlı bir şekilde itmeye başladığında geriye doğru eğiliyorum, orgazmı devam ettirmeye zorlarken parmakları hala içime gömülü. "Zatir, oh lanet olsun, Zatir!"

Çaresizce inliyorum, sertçe boşalırken bedenim onunkine karşı kıvranıyor. Kısık sesle inlediğini duyuyorum, bir kükremeye boşalırken kolu beni göğsüne bastırmak için etrafıma dolanıyor, siki kırımda sıcak bir şekilde zonkluyor.

Kollarına yığılıyorum, başım dönüyor, ona sarılırken hâlâ adını fısıldıyorum. Sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum, dostumdan başka hiçbir şeyden habersizim.

Ve başka türlü olmasını da istemezdim.

Zatir

Hiç bu kadar tarifsiz bir zevk hissetmemiştim. Hiç bu kadar *bütün* hissetmemiştim.

Nadia'yı uzun süre kucağında tutuyorum, tohumumu onun derinliklerine boşaltmayı bitirdikten çok sonra bile sikim hala zevk şoklarıyla zonkluyor. Yavaş yavaş yumuşamaya başlasam bile, ona gömülü kalıyorum, çıplak vücudunun benimkine yakınlığının, parmaklarımın etrafındaki sıcaklığının ve ellerimi ve uyluklarımı ıslatan uyarılmasının tadını çıkarıyorum. O kadar duyarlı ki, her saniyesine bayılıyorum.

Sessizce, hayatımızın geri kalanında onu hayal edebileceğim her şekilde olabildiğince sık ve sert bir şekilde boşaltacağıma yemin ediyorum. Daha önce kendini orgazma ulaştırmak için benim sikimi kullandığını düşünmek bile beni biraz daha sertleştiriyor, boynunun kıvrımlarına sokulurken içinde seğiriyorum.

Sonunda pes edip içimden çıkmasına izin verdiğimde, onu kollarıma alıp duşa taşıyorum. Gemi Kalix'e doğru geri dönerken otomatik kontrollere ayarlı, bu yüzden kaptan koltuğunda kalmama gerek yok. Düşman gemilerinden gizlenmiş durumdayız ama yakın zamanda bize doğru gelen olacağını sanmıyorum. Kildred'in ölüm haberi evrende yayılır yayılmaz, kızdırdığım herkes peşimden gelirken iki kez düşünecektir.

Sıcak suyun altında eşimi nazikçe yıkıyorum, iç çekip gözlerimin içine bakarken sabunlu bezi kızarmış teninde gezdiriyorum.

"İyi iş çıkardın," diyorum ona gülümseyerek. "Çok iyiydin. Savaşta kendini her savaşçı kadar iyi savundun."

"Teşekkürler." Bana bakıyor, iltifattan heyecanlandığı belli. "Evrende sana göstermek istediğim daha çok şey var," diye ekliyorum, saçını yıkayabilmem için onu çeviriyorum. "Birlikte keşfedebileceğimiz o kadar çok şey var ki. Hayal edebileceğinden çok daha güzel yerler."

"Onları görmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor, göğsüme yaslanarak. "Tek istediğim hayatımızın geri kalanında seninle maceralar yaşamak Zatir. Evrendeki her şeyi seninle birlikte keşfetmek istiyorum."

Ne kadar mükemmel bir uyum içinde olduğumuzu görünce göğsüm sevinçle kabarıyor.

Tüm kayıplarımın ardından inşa ettiğim keskin savunmalarımı, sert kenarlarımı yumuşattı. Ve biliyorum ki ben de onu değiştirdim. O balkona kadar takip ettiğim utangaç, kızarmış, gergin kız artık sadece bir anı, şimdi bana karşı bastırdığım Nadia'nın dış kabuğu; cesur, gözüpek ve her savaşıyla boy ölçüşebilecek kadar güçlü bir kadın.

Tanrılara şükürler olsun ki Kalix'e dönüşümüz sorunsuz geçiyor.

Ana gezegenime yaklaştıkça Nadia'nın artan heyecanını görebiliyorum ve ben de aynı şeyi hissediyorum. Onunla gemide geçirdiğim bu zamandan ne kadar keyif almış olsam da, tehlikeyi geride bırakmışken ve aramızdaki dostluk bağı her geçen gün derinleşirken, eve dönmeye hazırım. Hayatımıza birlikte başlamak, bir eve taşınmak ve Nadia yanımdayken yeni bir başlangıç yapmak istiyorum.

Sinyalin geçebileceği kadar yaklaştığımızda, telsizden Kalix'in komuta merkezini arıyorum. Cevap veren savaşçının sesi hat üzerinden çatırdayınca telaşlanıyor, ama hemen onu bilinmeyen sinyalin benden geldiği konusunda rahatlatıyorum.

"El konulmuş bir düşman gemisiyle geliyoruz ama o benim. Nadia da güvende. İkimiz de hayatta ve iyiyiz."

"Tanrılara şükürler olsun. Komutanı ve Kral Khrelan'ı döndüğün konusunda uyaracağız, Zatir."

"Birinin Nadia'nın kız kardeşine de mesaj iletmesini sağlayabilir misin? Adı Brielle ve Jocia'daki diğer çiftleşmemiş Terran kadınlarla birlikte. Kız kardeşinin güvende olduğunu ve yakında eve döneceğini bilmesini istiyorum."

Bu iş bittikten sonra Nadia'yı bir kez daha kollarıma alıp yatağına götürüyorum ve birlikte geçirdiğimiz kesintisiz zamanın her dakikasının tadını çıkarmak istiyorum.

Daha sonra, yatakta uzanırken, Nadia göğsüme sokuluyor. "Yarın Kalix'e dönecek miyiz?" diye soruyor, başını omzuma yaslayarak.

"Sanırım öyle. Muhtemelen öğle vakti."

"Geri döneceğim için heyecanlıyım" diyor, parmağını göğsümü ve omzumu kaplayan koyu renkli işaretlerin üzerinde gezdirerek. Sadece o küçük dokunuş bile tenimi karıncalandırıyor ve bundan asla bıkmayacağımı biliyorum. Bu kadın beni bir kadına karşı hissetmeyi hayal edebileceğimden daha fazla arzuyla yakıyor.

kişi. "Brielle'i endişelendirdiğim için kendimi kötü hissediyorum ama beni gördüğüne sevineceğini biliyorum. Eminim beni zlemiştir."

"Endişeli görünen sensin." Gözlerinin içine bakabilmek için çenesini yukarı doğru eğiyorum. "Neyin var?"

Arkadaşım yavaş ve derin bir nefes alıyor. "Bunun onu bana karşı daha da korumacı yapacağından endişeleniyorum," diye itiraf ediyor. "Olan her şey için kızgın ve zgn olacağından, birlikte olmamıza karşı çıkmaya çalışacağından endişeleniyorum. Beni asla oturma odasının ortasında oturan o korkmuş, kanlar içindeki kızıdan başka bir şey olarak görmeyecek. Artık bundan daha fazlası olduğumu, mutlu olduğumu görmesini istiyorum ama bunu yapamayacağından korkuyorum."

Onu rahatlatmak için başının üstünden öpüyorum. İki kız kardeşin arasına girmekten daha akıllıyım - Nadia ve Brielle'in çözmesi gereken sorunlar her neyse, bunu kendi başlarına halletmelerine izin vereceğim. Ama Nadia'nın Brielle'in fark ettiğinden daha güçlü olduğunu biliyorum ve umarım diğer kadın da döndüğümüzde bunu görebilir.

"Güçlü ve yeteneklisin, cesaretin iliklerine kadar işliyor," diyorum Nadia'ya. "Ne olursa olsun, bu değişmeyecek. Ve Brielle bunu görecek. Buna inanıyorum."

Beni derinden öpmeden önce yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor, elleri salarımaya dolanıyor.

Onun ince, çıplak vücudunun benimkine bastırılmış hissi, sadece birkaç dakika önce içine gömülü olarak boşalmış olmama rağmen, sikimin hemen kalınlaşmasına neden oluyor. Ona olan tahrikim hiç bitmeyecek gibi görünüyor ve çiftleşme arzusunun zamanla yumuşayacağından emin olsam da, en ufak bir acelem yok.

Bazen rahatsız edici olabiliyor ama Nadia'nın beni dakikalar içinde tekrar sertleştirebilmesi hoşuma gidiyor. şiddetle tahrik olmak için tek ihtiyaım olan şey ona dokunmak, onu görmek ve koklamak.

Dudakları o çok sevdiğim güzel gülümsemeye doğru kıvrılıyor ve parmakları sikimin üzerinde geziniyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor. "Seni seviyorum... *eşim*."

Sesi son kelimedede boğucu bir hal alıyor ve beni sırtüstü yatırıp belime doğru sürünüyor. şaftımı yumrukluyor, kalçalarını açıyor ve tacımı girişinde entikliyor, sonra yavaşça aşağı iniyor. Birlikte ritmimizi bulduğumuzda, ellerim kalçalarında bana binerken, yardım edemem ama huşu içinde ona bakıyorum.

Şüphesiz, evrende benden daha şanslı tek bir adam bile yoktur.
am.

Nadia

Ertesi gün eve dönüyoruz.

Kafamdan geçen bu düşünce -*evimizdeyiz*- burayı gerçekten bu şekilde düşünmeye başladığımı fark etmemi sağlıyor. Kalix artık benim evim. Bir süredir öyleydi ama Zatir yanımdayken bu gerçek her zamankinden daha gerçek geliyor. Geleceğimizi inşa edeceğimiz, birlikte yaşayacağımız, hatta muhtemelen birlikte çocuk sahibi olacağımız yer burası. Bu düşünce midemde kelebekler uçuşmasına yetiyor; gerginlik, beklenti ve heyecan aynı anda beni vuruyor.

Geminin kapıları açıldığı anda, bir avuç Alfa Gücü savaşçısı bize doğru adım atıyor ve yarım saniye sonra Brielle onların yanından koşarak geçiyor ve doğruca küçük gemiye koşuyor.

"Nadia!"

Adımı haykırıyor, bana doğru koşuyor ve dokunacak kadar yaklaştığım anda beni sımsıkı kucaklıyor, nefes alamayacağım kadar şiddetle sıkıyor. Ağladığımı fark ettim. Benim sert, aşırı korumacı, çivi gibi sert kız kardeşim ağlıyor.

Birkaç kısa, soluk soluğa hıçkırıktan sonra gözlerini silerek geri çekiliyor. "Öldüğünü sanmıştım."

Şimdi ona sarılan benim, kollarımı ona doluyorum. "Ben iyiyim," diye söz veriyorum, kendini kontrol altına almaya çalışırken omuzlarının arkasını ovuyorum. "Söz veriyorum, gerçekten iyiyim. Hatta bundan daha iyiyim."

Ayrıldığımızda, Brielle bana ilk kez iyice bakıyor ve ne giydiğimi fark ediyor - Manea'ya geri döndüğümde giydiğim zıbın, silahları çıkarmış olmama rağmen. Mavi gözleri daha önce hiç görmediğim kadar açılıyor, sonunda sesini tekrar bulana kadar bakışları uzun bir süre vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Ne oldu?"

"Sana her şeyi anlatacağım," diye söz veriyorum ona. "Çok yakında."

Zatir bir adım öne çıkarak parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve Brielle'in dikkati hemen iç içe geçmiş ellerimize kayıyor. Bana dönüp baktığında

Yüzündeki ifadede giderek artan şüpheyi görebiliyorum. Ona yaklaştığımı görünce tamamen afallamış görünüyor.

Derin bir nefes alıyorum. *Bunu daha fazla ertelemenin bir anlamı yok.*

"Bunu kabullenmekte zorlanacağını biliyorum, özellikle de olanlardan sonra," diyorum önümde donmuş bir şekilde duran kız kardeşime. "Ama ben eş bağını kabul ettim. Bunu tamamladık ve biz... biz birlikteyiz."

Bunu söylediğimde Zatir bana bakıyor ve yüzündeki ifade yüzümün kızarmasına neden oluyor. Brielle'in bakışlarıyla karşılaştığımda elini daha sıkı sıkıyorum. Tüm bunları bir anda yüzüne vurduğum için kendimi kötü hissediyorum ama ona bazı cevaplar vermeden bu iskeleden inmemize izin vermeyeceğini de biliyorum.

"Onu seviyorum," diye devam ediyorum. "Ne diyeceğinizi biliyorum - genç ve deneyimsiz olduğumu ve birbirimizi çok az tanıdığımızı. Ama şu son birkaç haftada birlikte çok şey yaşadık. Hiçbiri planlı değildi, ama sonunda en iyisi olduğu ortaya çıktı. Bu, Dünya'da çıktığım o pislikten farklı," diyorum ona kararlılıkla. "Zatir daha farklı olamazdı. Kevin beni manipüle etti, kontrol etti ve korkuttu. Ama Zatir bana zarar vermedi. Bunun yerine, kendi ölümü anlamına gelebilecek olsa bile, güvende olduğumdan emin olmak için hayatını riske attı. Beni kontrol etmek yerine fikirlerimi dinledi ve beni geride kalmaya zorlamak ve ne yapacağımı söylemek yerine olan her şeyde ortağı olmama izin verdi. Beni asla zayıf ya da aciz olarak görmedi. Bana her konuda güvendi."

Kelimeler kolayca geliyor, içimden bir anda dökülüyordu. Kalix'e dönerken Brielle'e ne söyleyeceğimi çok düşündüm ama bu kafamda çalıştığım konuşmalara hiç benzemiyordu. Onun mantıklı, pratik tarafına hitap etmeyi, avukat tarafına hitap edecek argümanlar kullanmayı planlamıştım. Ama sonuçta bu, kağıt üzerinde en mantıklı olanla ilgili değil. Bu benim nasıl hissettiğim ve neyin doğru geldiği ile ilgili.

"Daha iyi bir adam isteyemezdim. Zatir beni her şeyiyle koruyor ama aynı zamanda bana saygı duyuyor. Benim seçimlerime ve özgürlüğüme saygı duyuyor ve beni kendisiyle eşit görüyor, aşağı değil. Eş bağını doğru seçti. Gücümü bulmama yardım etti. Ve ben de ona yardım ettim. O benim her parçamı görüyor," diye bitiriyorum usulca, Brielle'e eşimin benim için ne kadar önemli olduğunu söylerken sesim göğsümde kabaran sevgiyle dolu. "Ve beni her parçam için seviyor."

"Kız kardeşini her zaman onurlandıracak ve onunla ilgileneceğim." Zatir'in sesi derin ve emin. "Tüm tanrılar üzerine yemin ederim ki, yaşadığım sürece."

Brielle uzun bir süre sessiz kalıyor. Kimse bir şey söylemiyor, bizi karşılamaya gelen diğer Kalixianlar da saygıyla geri çekilip konuşmalarımızı izliyorlar. Kız kardeşimin her şeyi sindirdiğini, her birimizin söyledikleri üzerinde düşündüğünü görebiliyorum.

"İstedğin bu mu?" diye sorar sonunda. "Gerçekten istediğin o mu?"

Göğsümde bir şey gevşiyor ve aniden bana bu soruyu sormasını ne kadar uzun zamandır beklediğimi fark ediyorum. Kendi iyiliğim için benim yerime karar vermek yerine bana ne istediğimi sormasını ne kadar uzun zamandır bekliyordum. Hiç tereddüt etmeden başımı sallıyorum. "Evet. Zatir beni daha mutlu ediyor.

Hayatım boyunca hiç bu kadar iyi olmamıştım. Bunun benim için en iyisi olduğunu biliyorum."

Brielle ben konuşurken yüzümü dikkatle inceliyor, sanki söylediklerimde ciddi olmadığımı dair bir ipucu arıyor.

Yüz ifademde her ne görüyorsa, gözlerinden yaşlar fışkırıyor. Yutkunuyor ve elinin tersiyle gözyaşlarını silmek için uzanıyor. Mavi gözleri daha fazla damlacıkla parıltıyor ve dudakları titreyerek başını sallıyor.

"O zaman," diyor gözyaşlarının arasından gülerek, "onunla birlikte olmalısın. Bunu sana söylememe ihtiyacın olduğundan değil," diye ekliyor sulu bir kıkırdamayla. "Ama eğer gerçekten mutluyun ve bu senin seçiminse, tabii ki seni destekliyorum. Seni seviyorum."

Kendime engel olamayıp ona şiddetle sarılıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

En büyük korkum Brielle'in anlamayacağı, Zatir ve benimle her adımda mücadele edeceği ve bunun aramızda geri dönülmez bir ayrılığa yol açacağıydı. Ama böyle bir şey olmadı. Seçimimi tam olarak anlamamış olabilir -ayrıldığımızda ve Zatir ile benim aramda bakışırken gözlerindeki şaşkın ifadeyi hala görebiliyorum- ama kabul ediyor. En azından benim bu yeni, daha kararlı halime ayak uydurmaya çalışıyor. Ve bu benim için söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor.

Malav bir süre sonra öne doğru adım atarak Zatir'in omzuna vuruyor.

"İkinizi de tebrik ederim. Ve eve hoş geldiniz. Hadi eve gidelim.

Saray. Bu buluşmaya orada devam edebiliriz ve Tordax maceranızda neler yaptığının ayrıntılarını isteyecektir." Zatir'e bir kaşını kaldırır. "Bunun yanı sıra, artık çiftleştiğinize göre Khrelan'ın ikinizin yaşaması için bir yer ayarlaması gerekecek."

"Pekâlâ," diyor Zatir kolayca. Ama Malav, Brielle ve diğerkleri bekleyen nakliye kapsüllerine doğru dönerken, elimi sıkıca kavlıyor ve bir an için geri çekiliyor.

Ona doğru dönüyorum, güzel koyu gözlerine bakarken kollarımı boynuna dolamak için uzanıyorum. İçlerinde kehribar rengi kıvılcımlar parılıyor ve ben izlerken sık sık yaptıkları gibi genişliyorlar.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum, o kadar çok sevgi, mutluluk ve rahatlama içime doluyor ki kendimi tükenmiş hissediyorum. Biz uzaydayken pek çok şey ters gidebilirdi ama tehlikelere rağmen hayatta kaldık. Ve şimdi birlikte eve döndük. Önümüzde uzanan hayatlarımız var.

"Umarım benimle yıllar süreceğ bir maceraya hazırsındır," diye mırıldanarak dudaklarına hafif bir öpücük bırakıyorum. "Çünkü sanırım artık bunun tadını aldım."

Zatir hınzırca sırtarak beni kendine daha sıkı çekiyor ve parmak eklemlerini yanağımda gezdirmek için uzanıyor. "Daha iyisini hayal bile edemiyorum, benim vahşi, vahşi eşim."

Gerçekten mi? Ben de yapamam.

Sonsöz

Nadia Zatir'le birlikte yeni evlerinde yaşamaya başladığından beri yaşadığım kulübe bana çok boş geliyor.

Onun burada olmaması garip hissettiriyor. Mutlu olduğu için memnunum elbette. Onun için istediğim tek şey mutluluk, emniyet ve güvenlikti - uzun zamandır ondan kaçan her şey. Ve hepsini çapkın Kalixian ile bulduğuna dair bana yemin etti.

Başta son derece şüpheciydim. Bağ çok çabuk gerçekleşti ve Nadia daha önce de aceleci davranmış ve korkunç sonuçlar almıştı. Bağın varlığına inanmadığımdan değil, *onun* başına gelmesini istemediğimden.

Küçük kız kardeşime değil. Benim tatlı, savunmasız kız kardeşime. Onun kalbini kimseye emanet etmedim.

Ama şimdi farklı göründüğünü inkar edemem. Kalix'ten uzaktaki maceralarından önce olduğundan daha kendinden emin ve *ona* karşı hislerinden daha emin. Ve Zatir'in onu koruduğunu ve tek parça halinde geri getirdiğini -istemeyerek de olsa- kabul etmek zorundayım.

Yine de bir yanımda bunları kabullenmekte zorlanıyorum.

Hayallere ve masallara değil, gerçeğe, kendime ve Nadia'ya bakmak için yapılması gerekenlere odaklanarak hayatımı sürdürdüm. Ve tüm bunlar tam olarak böyle görünüyor. Hayatımızın artık uzay gemilerinde seyahat etmek, yabancı bir gezegende yaşamak ve uzaylı erkeklerle çiftleşmekten ibaret olduğunu kabul etmek imkansız geliyor. Bir yanımda Nadia'yı bu tuhaf yeni gerçeklikten korumaya devam edebilmeyi diliyor ama kendi seçimlerini yapması ve kendi hayatını yaşaması gerektiği gerçeğini kabullenmeye başlıyorum.

Ve onun mutlu olması beni gerçekten heyecanlandırıyor.

Ama... şimdi Zatir'le birlikte yaşadığı için hayatımda garip bir boşluk var. Uzun zamandır her şeyden önce Nadia'nın etrafında dönüyor, ona bakıyor, onu koruyor, onun için endişeleniyordum.

Artık bunu yapmama gerek yok. Nadia artık bunu *istemediğini* açıkça belirtti. Peki şimdi hayatımı neyle dolduracağım? Nelerden hoşlandığımı, neler isteyebileceğimi uzun zamandır bir kenara ittim.

Nadia'nın hayatını toparlamaya ve onu güvende tutmaya çalışıyorum. Şu anda kendime odaklanabiliyor olsam da, artık o kişinin kim olduğunu bildiğinden tam olarak emin değilim. Odak noktam Nadia olmadan ben kimim?

Bu beni huzursuz ve biraz da sinirli yaptı. Yıllardır tek başıma yaşamıyordum ve benim dışımda boşluğu dolduracak kimse olmadığı için kapsül boş ve çok sessiz geliyor.

Manzara değişikliğine ihtiyacım olduğu için yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Bu, özel bir sebep olmadıkça pek sık yapmadığım bir şey. Kalixianların iyi niyetli olduğunu düşünüyorum ama yine de onların yanında, özellikle de Alfa Gücü'nün devasa savaşçılarından yanında rahatsız oluyorum. Ne hakkında konuşacağımı bilmiyorum, bu yüzden konuşmaya yol açabilecek her şeyden kaçınmaya çalışıyorum.

Ancak gün ılıman ve güneşli ve kendimi sokaklarda dolaşmaktan, manzaraya bakmaktan ve temiz havayı solumaktan keyif alırken buluyorum. Kimse beni durdurmuyor ya da benimle konuşmaya çalışmıyor ve belki de bunu daha sık yapmam gerektiği aklıma geliyor. Belki de kendi başıma yapmaktan hoşlandığım ilk şey bu olacak - yürüyüşe çıkmak.

İstemedenden de olsa eğitim alanına doğru gittiğimi fark ettim. Diğer kadınlar, hem çiftleşmiş hem de çiftleşmemiş olanlar, oraya oldukça sık giderler ama ben hiç gitmedim. Aptalca bir eğlence ve biraz korkutucu bulduğum için uzak durdum ama şimdi biraz meraktan daha fazlası olduğumu fark ediyorum. Bir parçam gerçekten nasıl bir şey olduğunu görmek istiyor. Ve artık beni durduran hiçbir şey yok. Artık Nadia'yı savaşçılardan uzak tutma sorumluluğum yok. Öyleyse neden gitmeyeyim?

Arenaya giden patikada büyük bir kapı var ve geçmeden önce tereddüt ediyorum. İleri doğru bir adım atıyorum, sonra duruyorum.

Bence bu çok aptalca. Ne yapacaksın, bir grup yarı çıplak uzaylının dövüşmesini mi izleyeceksin? Yapabileceğin daha önemli bir şey yok mu?

Ama sonra yine kafamın içindeki başka bir ses ekliyor: En son ne zaman sırf eğlenmek için eğlendin? En son ne zaman rahatladın ve kız arkadaşlarınla takıldın? Orada başka kadınlar da olacak ve seni gördükleri için mutlu olacaklar.

Ama sevecekler mi? Benden hoşlanıyorlar mı? Yoksa beni sadece sinir bozucu mu buluyorlar?

Aman Tanrım. Otuz bir yaşında bir kadını ve kendimi aptal gibi hissediyorum, bir ileri bir geri adım atıyorum, aslında gidip bazı erkeklerin egzersiz yapmasını izleyip izlememek konusunda kendimle içsel bir konuşma yapıyorum.

Ama bir türlü karar veremiyorum. Kendimi hiç bu kadar kararsız tanımamıştım.

"Peki, kararını verdin mi?"

Arkamdan derinden gelen bir ses gürliyor ve ben dönüp patikada duran figüre göz kırpiyorum.

"Dövüşü izlemek için içeri girmeyi kastediyorum," diye devam ediyor, ses tonunda biraz eğlence var. "Karar vermekte zorlanıyormuşsun gibi görünüyor."

O bir Kalixian. Ve belli ki bir savaşçı.

Kaslı kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bronz teninde koyu lekeler göze çarpıyor. Diğer savaşçıların çoğundan biraz daha yaşlı görünmesine rağmen muhteşem biri, belki benden birkaç yaş daha yaşlı. Şakaklarında hafif bir kırışma görebiliyorum, ancak saçları gür ve koyu renk, başının arkasında bir düğüm halinde geriye doğru toplanmış. Orman yeşili gözleri kibar ve ona bakarken onu daha önce nerede gördüğümü fark ediyorum. Bu, kralı savaş konusunda eğitmekle görevli Kalixian. Adını hatırlayamıyorum ama onu daha önce sarayda görmüştüm.

İçeri girip antrenmanı izleyip izlememe konusunda tereddüt ederken yakalandığım için utanarak başımı eğerken yanaklarım ateş gibi kızarıyor.

Hâlâ gülümseyerek bana biraz daha yaklaşıyor. "Savaşçılar aldırılmaz." Sanki bana bir sır veriyormuş gibi sesi biraz alçalıyor. "Artık seyircileri olmasına alıştılar."

"Kalixian kadınları savaşçıların antrenmanını izlemekten bu kadar etkilenir miydi?" Alaycı bir şekilde kıkırdayarak soruyorum. Antrenmanlarını izlemeye duydukları yoğun ilginin insanlara özgü bir özellik olup olmadığını hep merak etmişimdir.

Uzaylının yüzünde bir acı ifadesi belirliyor ve ellerimi yumruk yaparak irkiliyorum. *Kahretsin*. Bunu söylememeliydim.

"Bazen," diyor sessizce, bakışlarını başka yöne çevirerek. "Çiftleşmiş kadınlardan bazıları savaşçıların dövüşünü izlemeyi özellikle severdi."

Tanrım, kendimi çok kötü hissediyorum. Neredeyse tüm kadın nüfuslarını kaybetmelerinin Kalixianlar için acı verici bir konu olduğunu biliyorum ve bu konuyu açarak onu incitmek istememişim. Bu yüzden genellikle devasa savaşçılarla sohbet etmekten kaçınmaya çalışıyorum. Temelde insansı olmalarına rağmen

-Kornalar ve renk değiştiren gözler bir yana, hâlâ tamamen farklı kültürlerdensiniz. Nasıl ortak bir zemin bulacağımı ya da herhangi biriyle ayağımı ağzıma sokmadan nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

"Aslında..." Boğazımı temizliyorum, aniden garipleşen bu konuşmadan bir kaçış yolu ararken omzumun üzerinden bakıyorum. "Ben olduğumu unuttum

Markette biriyle buluşmam gerekiyordu. Geç kaldım, gitsem iyi olacak."

Bu bir yalan. Diğer kadınlar bana ve Nadia'ya karşı dostça davranırsa da, hiçbirleriyle arkadaş olmak için yeterince çaba sarf etmedim ki pazarda birlikte gezinme planlarımız olsun. Ama Kalixian'ın yüzüne o incinmiş, perili ifadeyi yerleştirdiğim için kendimi kötü hissediyorum ve burada olduğum için kendimi biraz aptaldan da öte hissediyorum.

Sokağa doğru geri dönmeye başlıyorum, ama bir şey beni durduruyor, arkamı dönüp uzun boylu, kaslı Kalixian'a son bir kez bakmaya zorluyor.

"Adın ne senin?" Kendimi durduramadan soruyorum.

"Vrale," diyor bana, sesi sessiz ve derin. "Ya seninki?"

"Brielle." Bunu söylerken sesim tuhaf bir şekilde yüksek çıkıyor, her zamanki tonum gibi değil. Kapsülümün sessizliğine ve güvenliğine döndüğümde dengemi bulabileceğimi umarak tekrar ayrılmaya başlıyorum. Daha önce boğucu gelmişti ama şimdi geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

"Bekle," diyor aniden.

Tereddüt ediyorum, omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Evet?"

"Bir ara geri gelmelisin." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarımız kilitlenirken kalbim göğsümde garip bir yarım gümbürtü atıyor, biraz daha hızlı atıyor. "Antrenmanı izlemek için yani."

"Ah... Tabii. Olur," diyorum ve sonra arkamı dönüp, o beni tekrar durduramadan caddeye geri dönüyorum.

Vrale'yi ve kısa konuşmamızı aklımdan çıkarmaya çalışarak hızla kapsüle doğru yürürken, kalbimin neden bu kadar hızlı attığını ve neden sanki bir maraton koşmuşum gibi nefesimi tutamadığımı düşünmeden edemiyorum.

Brielle mantıklı ve pratik biri olmaya alışkındır ama kaderin onun için başka planları olabilir...

Serinin bir sonraki kitabı [*Possessed*](#).

Amazon'dan alın: [İSTE](#)

Ayrıca *Voxeran Kader Arkadaşları* serimin ilk kitabı olan [*Her Alien Prince*](#)'e de göz atabilirsiniz!

Nadia'nın Zahir'e bale hareketleri öğrettiği ateşli ve tatlı bonus sahneyi okumak ister misiniz? Bonus bölümün ÜCRETSİZ kopyasını almak için [buraya](#) tıklayın veya bu bağlantıyı kopyalayıp tarayıcınıza yapıştırın:
<https://BookHip.com/HFFBQCO> .

Bu kitabı Facebook grubumdaki diğer okurlarla tartışın:
<https://www.facebook.com/groups/presleyhall/>

En yeni ürünlerimizden haberdar olmak için [haber](#) kaydolunbültenime !

Presley Hall tarafından da

Kalixian Savaşçılarının Kader Arkadaşları Serisi

[Sahiplenilmiş - Kitap 1](#)

[Calıntı - Kitap 2](#)

[Kurtarılmış - 3. Kitap](#)

[Bağlı - Kitap 4](#)

[Kırık - Kitap 5](#)

[Tüketilmiş - 6. Kitap](#)

[Hasarlı - Kitap 7](#)

[Ayartılmış - 8. Kitap](#)

[Tamed - 9. Kitap](#)

[Peşine Düşülenler - Kitap 10](#)

[Ele Geçirilmiş - 11. Kitap](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Arkadaşları Serisi

[Uzaylı Prensi - 1. Kitap](#)

[Uzaylı Kitap Kurtarıcısı - 2.](#)

[Uzaylı Serseri Canavarı](#)

[Savaşçısı - 4- 3. Kitap Uzaylı](#)

[Kitap Uzaylı Kitap Uzaylı](#)

[Kitap Uzaylı Asi - 7 Kitap. -](#)

[5. . .Koruyucusu - 6](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
İletişimde Kalın	
1. Nadia	
2. Zatir	
3. Nadia	
4. Zatir	
5. Nadia	
6. Zatir	
7. Nadia	
8. Zatir	
9. Nadia	
10. Zatir	
11. Nadia	
12. Zatir	
13. Nadia	
14. Nadia	
15. Zatir	
16. Nadia	
17. Zatir	
18. Nadia	
19. Zatir	
20. Nadia	
21. Nadia	
22. Zatir	
23. Nadia	
24. Zatir	
25. Nadia	
26. Zatir	
27. Nadia	
28. Nadia	
29. Zatir	
30. Nadia	

Sonsöz
Presley Hall tarafından da

PURSUED

KA LI XLAN WORRI ORS'UN ORANLARI

PRESLEY HA."L-L

PURSUED: BONUS SAHNE

PRESLEY HALL

İÇİNDEKİLER

Pursued: Bonus Giriş

Bonus Sahne

Presley Hall tarafından yazılan kitaplar

PURSUED: BONUS GİRİŞİ

Nadia'nın Zatir'e dans becerilerinden bazılarını öğrettiği bu ateşli ve tatlı bonus sahnenin tadını çıkarın. Kalixianlar güçlü savaşçılardır, ancak Zatir'in öğrenmek üzere olduğu gibi, bale tamamen yeni bir oyundur... ;)

BONUS SAHNE

Nadia

BEN DE ASLA YAŞADI İLE HERHANGİ BİRİ DİĞER DAHA BRIELLE
DAHA ÖNCE.

Kesinlikle bir erkek değil. Zatir'le birlikte yaşamaya başladığımızda heyecanlıydım ama biraz da gergindim.

Ya uyku alışkanlıklarımız çok farklıysa? Ya diğerinin sevdiği yiyeceklerden nefret etseydik? Ya birimiz çok dağınık olsaydık?

Yeni evimize götürüldüğümüz gün zihnimde bir düzine farklı endişe belirdi - daha önce endişelenmeye hiç zahmet etmediğim küçük ev içi şeyler çünkü uzayda, birlikte yaşamaya başladığımızda ıslak havlular için kavga etmek bir yana, hayatta kalıp kalmayacağımızdan bile emin değildik.

Görünüşe göre endişelenmem için hiçbir neden yokmuş. Sadece bir hafta oldu ve şimdiden Zatir'le yaşamamanın şimdiye kadar deneyimlediğim en keyifli şey olduğuna karar verdim.

Çoğu sabah onun kollarında uyanıyorum -bazen hafifçe kalçalarımın arasına yerleşiyor, sikinin girişimi dürtmesiyle beni uyandırıyor, bazen de sadece ona yaslanıp yumuşak öpücüklerle uyanıyorum.

O eğitime gitmeden uyanamadığım sabahlarda, yatağımın yanındaki masanın üzerinde bir not ve küçük bir hediye buluyorum. Bu bazen evimizin dışında ekili olan ve hayatta tutmak için umutsuzca çabaladığım bahçeden bir çiçek, bazen de yataktan kalkmadan önce yiyebileceğim küçük bir kek ya da en sevdiğim meyve oluyor.

Islak havlular, yemek yapma sırasının kimde olduğu ya da ne izleyeceğimiz veya dinleyeceğimiz konusunda kavga etmiyoruz. Bunun yerine, birbirimizin adımlarını tahmin ederek ve birbirimizin ritimlerini öğrenerek bir çift dansçı gibi birbirimizin etrafında hareket ediyoruz.

Çatışma yok. Sadece sevgi ve mutluluk var.

İkimizin de bulduğu başka mutluluklar da var. Yıllarca uzayda tek başına kaldıktan sonra, Zatir bir kez daha Alfa Gücü kardeşlerinin arasında olmaktan heyecan duyuyor. Her gün eğitim için dışarı çıktığında içindeki heyecanı görebiliyorum ve günün sonunda eve terli ve bitkin bir şekilde döndüğünde, bunun onun için tatmin edici olduğu açık.

Ve benim için, yeni bağımsızlığında ölçülemez bir mutluluk buluyorum. Brielle'i sık sık ziyaret etmeye ve onunla vakit geçirmeye özen gösteriyorum çünkü artık Zatir'e sahibim diye onun geride bırakılmış ya da dışlanmış hissetmesini istemiyorum. Ama boşluk benim için iyi oldu.

Artık çiçek açabileceğimi, gerçekten olmak istediğim kişi haline gelebileceğimi hissediyorum. Bu da Brielle'le olan ilişkimin de geliştiği ve değiştiği anlamına geliyor; hem de daha iyiye doğru. Hâlâ benim için endişelendiğini biliyorum ama Zatir'le aramdaki bağın gerçek ve doğru olduğunu görmeye başladı. Artık birlikte vakit geçirdiğimizde benimle, annelik yapması ve zarar görmesini engellemesi gereken küçük kız kardeşi gibi değil, eşit bir bireymişim gibi konuşuyor.

Artık zamanımı istediğim gibi kullanabiliyorum, bu yüzden Zatir haftada birkaç gün antrenman yaparken ben de Lucy'nin direk dansı derslerine gitmeye başladım. Lucy kendi bale çalışmalarım için alanı kullanmama izin veriyor.

Zatir'in hoş geldin ziyafetinden 6nce konuştuğumuz gibi, bazen beni izlemek için kalıyor ya da bazı hareketleri 6ęrenmesine yardım etmemi istiyordu.

Dans tutkum şimdi tamamen farklı bir şekilde yenilendi. Dilediğim gibi pratik yapmak ve 6ęrenmek tamamen bana ait. Burada profesyonel dans yok, bir balerin olarak "başarmam" için 6zerimde bir baskı yok. Bu y6zden bunu hiç d6ř6nmek zorunda değilim. Sadece zevk için dans edebilirim, bir zamanlar benim için çok şey ifade eden bir şeyi geri kazanma s6recinin tadını çıkarabilirim.

Kalix'te tam da umduğum gibi yeni bir başlangıç yaptım.

Kalix'e d6n6ř6m6zden yaklaşık 6 hafta sonra bir akşam, Zatir antrenmandan sonra eve d6nd6ę6nde ben oturma odasında alıştırma yapıyordum.

St6dyoya gitmediğim g6nlerde, oturma odasındaki mobilyaları iterek orada dans etmek için yer açıyorum, data pad'den g6zel bir şarkı açıyorum ve evin içinde almasına izin veriyorum. Zatir eve gelene kadar her şeyi toparlamaya çalışıyorum ama bu sefer erken geldi.

Piruet serimi bitiriyorum ve kapıya bakarak duruyorum, hafifçe nefes alıyorum.

Arkadaşım kapının çerçevesine yaslanmış, etkilenmiş ve kızgın bir ifadeyle bana bakıyor. Bakışları, kendim için yaratmayı başardığım dar leotard benzeri kıyafetin içindeki v6cudumda geziniyor ve kendi v6cudumda cevap veren bir sıcaklık hissediyorum, kanım sadece odadaki varlığından ve bana bakış şeklinden ısınıyor.

"Biliyor musun," diyor Zatir bana bakarken kayıtsızca, "bana dans ettiğinden bahsettiğinde, bunun benim yaptığım d6v6şle ne kadar ortak olduğunu hiç fark etmemiştim. Ama pek çok benzerlik g6r6yorum. O hareket dizilerini yaparken seni izlemek bana şunu hatırlatıyor

Ben ve savaşçı arkadaşlarımlın dövüş formlarımızı öğrenirken yaptıklarımızı hatırlıyorum."

O konuşurken fark ediyorum ki beni sandığımdan daha uzun süredir izliyor olmalı. Yüzüm kızarıyor, biraz utanıyorum -biri beni dans ederken görmeyeli uzun zaman olmuştu- ama aynı zamanda bunu olduğu gibi görmesinden de memnun oluyorum. Çok fazla pratik ve güç gerektiren sıkı bir fiziksel aktivite.

Aklıma bir fikir geldi ve ona gülümsedim.

"Sana birkaç hareket göstermemi ister misin?" Şakacı bir şekilde soruyorum ve o da cevap olarak sırtarak kendini kapıdan uzaklaştırıyor.

"Elbette," diyor, sesinde çok iyi bildiğim ve sevdiğim o tanıdık, ukala ton. Zatir'in her şeyi yapabileceğine tamamen inanmasını seviyorum. Onun özgüveni çoğu zaman benimkini besliyor. Ama sanırım bunun ne kadar zor olduğunu görünce şaşırarak.

"Tamam. Sana birkaç temel hareket göstereceğim."

Bana katılmak için öne doğru adım atıyor ve ben de ona beş temel pozisyonu gösteriyorum; ayaklarımlın duruşunu ve kollarımlın zarif kavisini taklit ederek bunu yeterince iyi başarıyor.

"Şimdi, plie." Eğiliyorum. "Ve büyük plie."

Ben daha da alçalıyorum ve Zatir de benim hareketimi taklit etmeye çalışıyor ama kalçalarını dışarı çevirip böyle bir hareketle alçalmaktansa çömelmeye ya da yaylanmaya daha alışkın olduğu açık. Bunu denerken beceriksiz görünüyor ve ben yukarı çıkıp sırtımı kamburlaştırıp bacağımı arkamdan arabesk bir şekilde uzattığımda, onun denemesi de en az onunki kadar beceriksizce oluyor. Güçlü ve zarif ama kasları güç için yapılmış, esneklik için değil.

Plie'yi tekrar denediğinde kıkırdamaktan kendimi alamıyorum ve Zatir saçlarını yüzünden iterek gülüyor.

"Gerçekten de görüldüğünden daha zor," diyor. "Dövüşmekte bu kadar iyiyken bu işte nasıl bu kadar kötü olabilirim?"

"Çok farklı eğitim şekilleri," diyorum ona ciddi bir şekilde, sonra tekrar kıkırdıyorum. "Yine de bu konuda gerçekten *çok* kötüsün."

Bana sırtıyor. "İyi ki beni dans yeteneklerim için sevmiyorsun."

"Biliyorsun," diyorum yavaşça, düşünerek. "Bazen balede erkeğin görevi kadın dansçıyı kaldırmak, desteklemek ya da sergilemektir. Kendisi daha az teknik dans yapar ve bir partner gerektiren karmaşık hareketlerde ona daha çok yardım eder."

Zatir bana bakıyor, ilgisini çektiği belli. "Peki ne iş yapıyor o zaman?"

"Hadi bunu deneyelim." Ellerine uzanıp onları dar belime yerleştiriyorum. "Beni buradan kavramak isteyeceksin. Sana doğru dans edeceğim ve yaklaştığımda sıçrayacağım. Belimi kavrayacaksın ve beni başının üzerine kaldıracaksın."

"Ah. Bunu kesinlikle yapabilirim." Zatir bana sırttı. "Hadi gidelim."

Ondan uzaklaşıyorum, aramıza biraz mesafe koyuyorum. Ve sonra keskin bir arabeske yükselmeden önce bir plie'ye batıyorum. Ona doğru hızlıca pirouette yapıyorum ve sonra kendimi ileri fırlatıyorum, Zatir beni yakalamak için öne doğru eğilirken havaya sıçrıyorum.

Elleri belime dolanıyor, geniş ve güçlü, sonra beni başının üzerinde havaya kaldırıyor, bir daire çizerek dönerken vücudum kavisli, beni hala sıkıca üzerinde tutuyor.

Beni yere bıraktığında, gözleri huşu ve sevginin karışımıyla dolu, kehribar renginde parlayarak benimkilere derinlemesine bakıyor.

"Çok güzelsin, Irisa'm," diye fısıldıyor. "Çok yetenekli, zarif ve güçlüsün. Sana hayranlığım hiç bitmiyor."

Ben bir şey söyleyemeden beni öpüyor, ellerini saçlarımın arasına daldırıyor, alt dudağımı yalıyor, dili dudağıma kaymadan hemen önce dudağımı ağzına alıyor. Öpücüğündeki şiddetli sahiplenme

öpücük omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve vücudumda sıcak bir ağrının dalgalanmasına neden oluyor.

Sadece öpücüğü bile beni ıslatmaya yetiyor, vücudum sadece bir dokunuştan sonra onun için ağrıyor. Bir saniye sonra ellerim onun her yerindeydi, en yakın duvara doğru tökezlerken sırtının sert kaslarına bastırdım.

Zatir beni ona doğru bastırıyor, ev yapımı tulumumun esnek kumaşını çekiştirirken dudaklarıma doğru inliyor, özellikle de beni öpmeyi bırakamadığı için biraz çaba sarf ederek tulumu üzerimden çekiyor. Ağzı her yerde; kendi ağzımda, çenemde, boynumda, tulumu çekip çıkarırken izlediği yolu takip ediyor. Dudaklarını göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, dilini meme uçlarımda üzerinde gezdirmek için duraklıyor, sonra aşağıya doğru inmeye devam ediyor, ağzı karnımın üzerinden kalçalarıma doğru kayıyor, ta ki önümde diz çökene kadar.

Bacaklarımdan birini omzunun üzerinden geçirdiğinde nefesim kesiliyor ve ne yapacağımı anlıyorum. Daha önce de bana oral seks yapmıştı ama hiç bu şekilde yapmamıştı - bir eliyle kalçamı kavrarken önümde yere diz çöküyor ve ağzını bacaklarımda arasına bastırmak için öne eğiliyor. Diliyle klitorisimi okşarken kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor, en çok sevdiğimi bildiği yavaş vuruşlarla dilini döndürüyor.

Beni bu şekilde kaç kez yalayıp yutarsa yutsun, bundan asla bıkmayacağım. Parmakları kalçalarımda arasına girip am dudaklarımda kenarlarını okşarken, uzun, yavaş darbelerle beni yalarken giriş yerimin etrafında kayarken içimden yumuşak bir inilti dökülüyor.

Taktik değiştirerek dilini klitorisimin üzerinde tekrar tekrar gezdiriyor, ta ki ben tahrikten sıırıslam olana, sıcak, ıslak ve daha fazlası için yanıp tutuşana kadar, beni orgazmın kıyısına yaklaştırdıkça kalçalarımda titriyor.

Hayatımda bu seksi, kaslı, bronzlaşmış savaşcının önümde diz çökmesi kadar erotik bir şey görmedim, muhteşem yüzü beni yalarken bacaklarımın arasına gömüldü, tüm dikkatini zevkime odaklarken elleri beni kavradı.

Hiçbir şey onun dilinin uzman sıcaklığı ve ağzını bana daha sıkı bastırırken inleyerek beni içine çekmesi kadar iyi hissettirmemişti. Bundan ne kadar tahrik olduğunu görebiliyorum. Peştamalını çıkarmış, siki kalın ve sert bir şekilde dışarı çıkmış, beni bu şekilde boşaltır boşalmaz içime dalmaya hazır.

İki parmağını içime sokuyor, orada saklı olan hassas noktaya doğru kıvırıyor ve hepsi bu kadar. Kendimi uçurumun kenarından düşerken, unutulmaya doğru savrulurken hissediyorum. Dizlerim orgazmımın gücüyle titriyor ve Zatir'in kolu belime dolanarak beni destekliyor.

Omzuna tutunuyorum, yüzüne sertçe boşalırken kalçalarım sarsılıyor. Dalgalar ve zevk dalgaları oluşuyor ve sonsuz bir coşkuyla beni yıkıyor ve o durmuyor, bir saniye bile yavaşlamıyor, sonunda nefesim kesilip duvara yaslanmadan önce mümkün olduğunca uzun süre çekiyor.

Memnuniyetle bana bakıyor, gözlerindeki o ukala parıltı ayağa kalkarken ışıl ışıl parlıyor.

"Şimdi," diyor, sesi derin ve boğuk, "Sıra bende."

Beni öpüyor, dudaklarında hâlâ benim tadım var ve nazikçe belime uzanıyor.

"Seni henüz bu şekilde, arkadan sahiplenmedim," diye mırıldanıyor, beni duvara doğru çevirirken sesi şehvetle kalınlaşıyor. Elleri sırtımda, belimde ve kalçalarımda geziniyor, bacaklarımı ayırırken kıcıımı sıkıyor. "Benim için sırtını eğ. Tanrım, evet..."

Sırtımı derinden kavislendirdiğimde yüksek sesle inliyor, kıcıımı havaya kaldırıp ona tam olarak neye sahip olması gerektiğini gösterirken esnekliğimi bu şekilde kullanma fırsatının tadını çıkarıyor.

Zatir hiç vakit kaybetmeden tam olarak bunu yapıyor. Beni birbirinden ayırdığını, kızarmış tenime ve sıırıslıklam olmuş etime baktığını ve bir anlığına manzaranın tadını çıkardığını hissediyorum. Sonra sikinin kalın ucu hassas dudaklarımın arasına giriyor.

O kadar ısılağım ki tek bir yumuşak, yavaş hamleyle içime girmesi neredeyse hiç çaba gerektirmiyor. Sabit bir ritimle hareket ederken elleri üzerimde dolaşıyor ve beni alırken kalın, sert şaftının her santimini hissedebildiğimden emin oluyor.

"Siktir, Zatir," diye inliyorum içime daha sert girmeye başladığında, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve başımı hafifçe geriye çekiyor.

Ellerinin üzerimdeki hissi ve içimdeki sert uzunluğunun güçlü itiş gücü damarlarımda kıvılcımların dans etmesine neden oluyor. İkinci bir orgazmın şimdiden oluşmaya başladığını hissedebiliyorum, vücudum bana verebileceği sonsuz zevkin daha fazlası için açgözlü.

"Adımı söylemene bayılıyorum," diye inliyor.

O konuşurken, kolu belime dolanıyor ve beni artık ellerim duvarda olacak şekilde eğilmeyip duvara yaslanacak şekilde hareket ettiriyor. O vücudunu benimkine bastırırken göğüslerim pürüzsüz yüzeye sürtünüyor. Kalçaları sert ve hızlı bir şekilde içime tekrar tekrar girerken, kendi doruk noktasına yaklaştıkça nefes alışları hızlanıyor.

Elime uzanıyor, kulağımın dibinde inlerken elini bacaklarımın arasında gezdiriyor, sıcak nefesi tenimde hoş bir ürperti yaratıyor.

"Kendine dokun," diye fısıldıyor kısık sesle. "Seni tohumlarımla doldurmadan önce kendini sikimin üzerine boşalt."

Sesi alçak ve güçlü, şehvet dolu ve birbirimizde her zaman uyandırdığımız o çaresiz, ağrıyan ihtiyaç.

Bana ne yapacağımı söylemesi, daha önce hiç yapmadığım başka bir şeyi öğretmesi, birlikte zevk alabileceğimiz tüm yolları göstermesi bile beni yeniden orgazmın eşiğine getiriyor. Ama kendime dokunduğumu görmenin ona da benim kadar zevk verdiğini biliyorum, bu yüzden parmaklarımı itaatkâr bir şekilde bacaklarımın arasına kaydırıyorum ve parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum. Zatir kalçalarını kavradığında, kendi boşalmasının sınırına ulaştığında vuruşları dalgalı hale gelirken, bu his karşısında nefesim kesiliyor.

Ondan bir an önce orgazm oluyorum. Parmaklarımla klitorisimin etrafında çılgınca dönüyorum, kendimi orada gezinirken hissederken nefes alıp inliyorum ve sonra orgazm üzerime çökerken zevkle çığlık atıyorum, sırtımı eğerken onun adını inliyorum.

"Nadia!" Zatir adımı haykırıyor, beni duvara doğru itiyor, kendi doruk noktasına ulaşırken her santimini içime gömüyor.

İçime boşalırken aleti ağır bir şekilde nabız atıyor ve ben de onu içimde olabildiğince uzun süre tutmak için kıkırmı ona doğru sürüyorum, hepsini istiyorum - bana vermesi gereken her şeyi.

Bir an için, tüm evren sadece ikimize ve ikimizi de yıkayan vahşi, görkemli zevke daralmış gibi görünüyor.

Sonunda bana karşı rahatladığını hissediyorum, sert nefes alıyor. Zatir amımdan çıkıp beni kollarının arasına aldığı anda kendi bedenim hâlâ orgazmın şiddetiyle titriyor. Beni bu kez yumuşak ve şefkatli bir şekilde öpüyor, burnunun ucunu burnuma dayarken saçlarını yüzümden uzaklaştırıyor.

"Sen antrenmandan eve döndüğünde daha sık dans ettiğimden emin olmalıyım," diye nazikçe takılıyorum ona. "Eğer olacak olan buysa."

Zatir kıkırdar. "Benim için her zaman güzelsin," diyor. "Ama dans ettiğinde daha da çarpıcı görünüyorsun."

"Neden?" Merakla soruyorum, hâlâ o çok sevdiğim kehribar rengi olan gözlerine bakıyorum.

"Çünkü dans ederken çok mutlu görünüyorsun." Beni tekrar öpüyor, kollarında tutarken dudaklarıma fısıldıyor. "Mutlu, vahşi ve özgür."

PRESLEY HALL TARAFINDAN YAZILAN KİTAPLAR

Kalixian Savaşçılarının Kader Arkadaşları Serisi

[Sahiplenilmiş - Kitap 1](#)

[Çalıntı - Kitap 2](#)

[Kurtarılmış - 3. Kitap](#)

[Bağlı - Kitap 4](#)

[Kırık - Kitap 5](#)

[Tüketilmiş - 6. Kitap](#)

[Hasarlı - Kitap 7](#)

[Ayartılmış - 8. Kitap](#)

[Tamed - 9. Kitap](#)

[Peşine Düşülenler - Kitap 10](#)

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Arkadaşları Serisi

[Uzaylı Prensi - 1. Kitap](#)

Uzaylı Kurtarıcısı - 2. Kitap
Uzaylı . - 5. . Canavarı Kitap
Savaşçısı - 4- 3. Uzaylı Kitap
Uzaylı HaydutuKitap Uzaylı
Koruyucusu - 6Kitap

NOT: Bu serideki her kitap tek başına okunabilir, ancak maksimum keyif için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Telif Hakkı© 2021 Presley Hall
Tüm hakları saklıdır.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

